

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ · Αρ 432

1934

ΕΡΓΑΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΑΜΙΝΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ
Ν. Κ. ΕΥΜΟΛΠΙΔΗΣ - ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 45Α' ΤΗΛ. 23.864

— Καλημέρα φίλτατη μου Πόσο χαριτωμένη είσαι μ' αυτό το υπέροχο πλεχτό ταγιέρ!! Βιεννέζικο είναι η Παριζιάνικη; — Αθηνναίωτάτος αγαπητή μου Το παριγγύλα σζίν "ΕΡΓΑΝΗ", όδός Ιπποκράτους αρ. 45 α' — Τηλ. 23.864 —

10 ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ
Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Γιατί οι άνδρες έρωτεύονται την νέαν αυτήν

Η Δνίς Χ... της Boulogne έλαβε 10 προτάσεις γάμου τόν περασμένο μήνα, από δέκα νέους οικογενειών. Σε ρεπόρτερς ή Δνίς Χ... είπε: «Είμαι παλήτρια ένός καταστήματος νεωτερισμών. Φαντάζομαι, ότι ή μόνη αίτία τώσων αιτήσεων γάμου, είναι ότι πάντοτε εφρόντιζα διά τό χρώμα μου. Άντελήφθην, ότι ή χρήσις κοινών πουδρών εηραίνει την επιδερμίδα και την μεταλλάσσει εις χονδροειδή, εηράν και την πούδρα. Τοκαλόν, που περιέχει Mousse de Crème, Αύτη δχι μόνον φαίνει την επιδερμίδα, αλλά μου δίδει ένα θαυμάσιο χρώμα, που διαρκείας τής ήμέρας. Καί πράγματι, πλέον τού ένός εκ τών ύποψηφίων, μου ώμολόγησαν, ότι τό κοριτσάκι, κο χρώμα μου τούς έσαςγήνευσε.»

Η Mousse de Crème, αναμειγνυμένη επιστημονικώς με την πούδρα Τοκαλόν να εηράνη την επιδερμίδα, αλλά την κάνει να κρατά στον άνεοντας στην πλέον ζεστή αέθουσα χρώμα, γιά τό θαυμάσιο αυτό τρελλαίνονται. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Άθην.

Νά είδαι Ίανδρεία.

δέν είναι πολύ δύσκολο, αλλά τούναντίον πολύ δύσκολο νά μείνης. Γι' αυτό παρπονούντο αί γυναίκες άλλοτε. Τούναντίον σήμερα είναι εύκολον σέ κάθε ξάνθη διά τής τακτικής περιποίησεως με τό

ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΑΜΠΟΥΑΝ S.Y.S.
νά έμποδίση τά μαλλιά νά σκουραίνουν και νά σκουριάζουν. Τό σαμπουάν S.Y.S. δίδει ακόμη και εις τά σκουρεμένα και σκληρά μαλλιά την άνοικτη γυαλάδα και την μεταξένια μαλακότητα. Καί ή πρώτη ακόμη δοκιμή πείθει.
Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, — Πραξιτέλους 42, Άθηναι

«ΑΛΜΑ»

HELIO - INSTITUT
PHYSIO - THERAPIE - BEAUTÉ
ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Τό έν Παρισίος μοναδικόν Ίατρείον Αισθητικής μετεφέρθη εις Άθήνας. Διά τών μοναδικών εφευρέσεων του εφευρέζει την οριστικήν εξέλειψιν τών ΚΗΛΙΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΑΥΜΑΤΩΝ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΙΓΜΑΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ, ΑΚΜΗΣ κλπ.

Τήν οριστικήν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (άνευ ηλεκτρολύσεως), unique au monde, και έν γένει πσσαν νόσον και δυσμορφίαν τού προσώπου.

Όλοι αι αισθητικά έγχειρήσεις

Η γυναίκα όφείλει νά είναι ωραία
Η καλονή είναι όπλον άμυντικόν τής γυναικος.
Μία επίσκεψις εις την Καν
"ΠΕΝΑ"
7 όδός Κόδρου 7

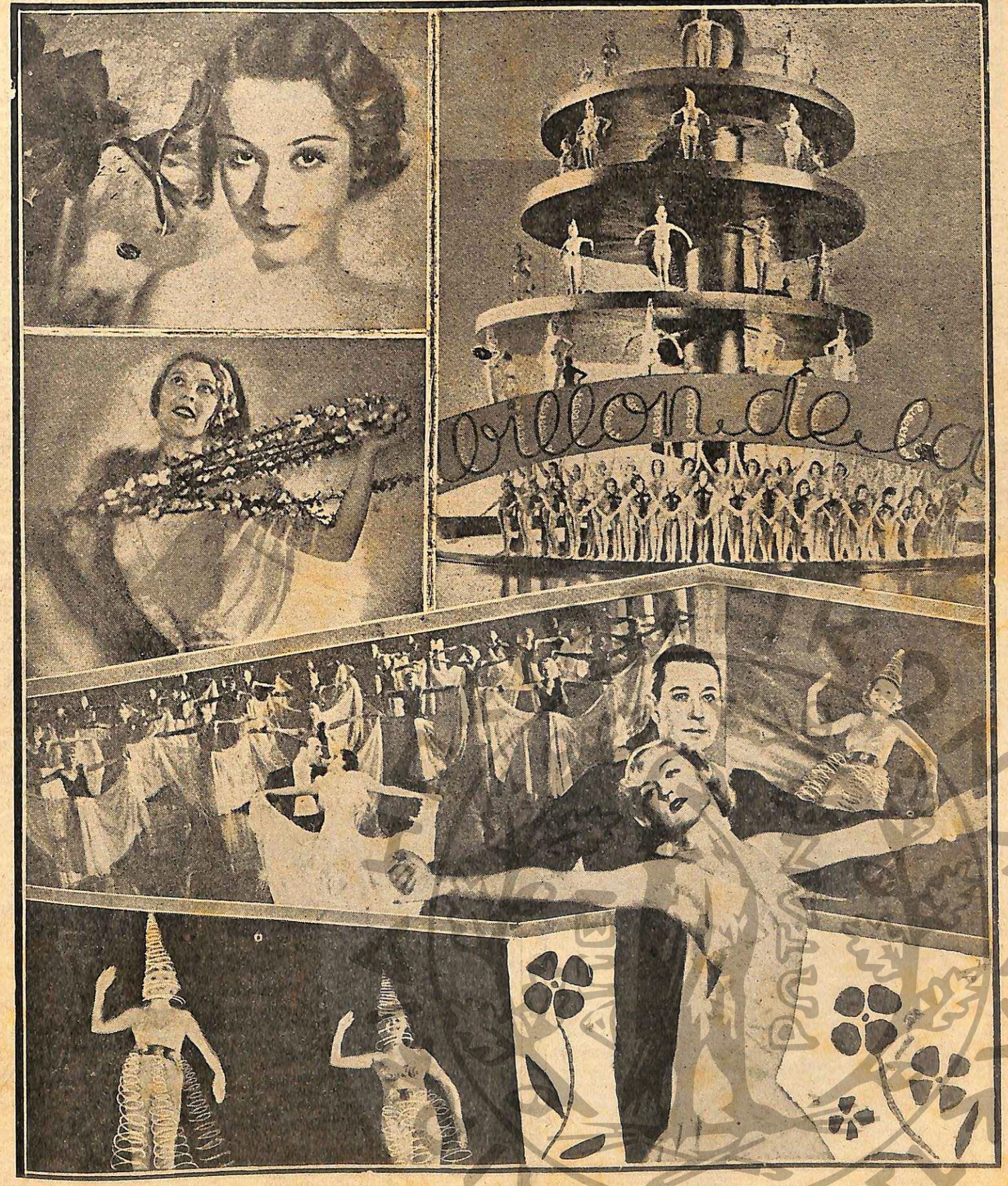
Academie de
Beaute
"Lena"
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Hillaar

Καλονή προσώπου και σώματος. Ειδική μέθοδος διαπλάσεως τού στήθους και σώματος. Έξαφάνισις ρυτίδων και θυλάκων όφθαλμών.
Η ΚΑ ΛΕΝΑ προσφέρει εδγενώς τας συμβουλάς της προς διατήρησιν τής ωραιότητος. Δέχεται καθ' έκαστην.

ΘΕΛΕΤΕ PERMANANT
έπιμελημένην με φάρδεεις σκάλες και χονδρές μπούκλες;
ΜΟΝΟΝ Ο ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Τηλ. 26-116
μπορεί νά σας προσφέρη τοιαύτην.
Άγ. Κων)τίνου 11 Δρχ. 70 Άγ. Κων)τίνου 12 Δρχ. 100
Ο Διευθυντής τών άνωτέρω καταστημάτων και γνωστός καλλιτέχνης κομμωτής κ. Μ. Λαμπρόπουλος άνεχώρησε διά Παρισίους την 15ην Νοεμβρίου διά τού άριστοπού «Πατρίς 11» πρός μελέτην τών τελευταίων μοντέρνων κτενισμάτων και καλλιτεχνικών κομμώσεων.
«ΦΟΙΝΙΣ»

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΠΩΣ ΓΛΕΝΤΟΥΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ. — Διάφορες σκηνές και μπαλέτα, καθώς και ή πρωταγωνίστριας της νέας επιθεωρήσεως τού «Καζινό ντε Παρί», ή όποια σημειώνει θριαμβευτική έπιτυχία

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΛΑΓΟΥΕΛ

Πώς ήταν πρώτα ή τρομαχτικές φυλακές του Σίνγκ-Σίνγκ. Τα μαρτύρια των καταδικών. Το παράδοξο πείραμα του εγκληματολόγου Μ. Ζ. Λάγουελ. Τι έκαναν οι εγκληματίες για να πάρουν τα ναρκωτικά τους. Ένα πρωτότυπο διδακτικό φιλμ. Μία ποδοσφαιρική συνάντηση μεταξύ αστυνομικών και καταδικών. Τι αποτελέσματα των θεωριών του διασημού δόκτορος. Πώς ξανάγιναν τίμιοι άνθρωποι οι κακοποιεί, κλπ.

ΥΜΦΩΝΑ με τη γνώμη των ειδικών, το ποδόσφαιρο είναι ένα ευχάριστο σπόρ. Ωστόσο έχει αποδειχθεί ότι η κα τά χη σίς του καταστρέφει τους πνεύμονες των παιδιών, τους παραμορφώνει το στήθος και τα επιποθεί στην κανονική ανάπτυξη. Το ίδιο εντόνιστο δεν συμβαίνει και με τους καταδικούς των Αμερικανικών φυλακών του Σίνγκ-Σίνγκ. Παραδόξως αυτούς τους εγκληματίες κατώρθωσε να τους μεταβάλει σ' άνομα! Ίδου πως έγινε το θαύμα.

Ο δόκτωρ Μ. Ζ. Λάγουελ, ένας από τους καλύτερους εγκληματολόγους της Νέας Υόρκης, διανυκτέρισε με τους κρατούμενους του Σίνγκ-Σίνγκ, δεν άργησε να καταλάβει ότι τα μαρτύρια κι η τιμωρία που έφηναν οι προκάτοχοι του είχαν εξαγριώσει τους εγκληματίες. Καθημερινώς μεταξύ των δεσμοφυλάκων και των καταδικών γινόταναν αιματηρές συμπλοκές με πολυάριθμα ανθρώπινα θύματα. Κάθε πρωί επίσης ήταν αδύνατο να μη βρεθεί ένας φυλάκας στραγγαλισμένος μυστηριωδώς στους διαδρόμους που ήταν τα κελιά κι οι φρουροί των ελάξεων του Σίνγκ-Σίνγκ όλη τη νύχτα αγωνιούσαν, γιατί είχαν σημειωθεί πολλές απόπειρες δραπετεύσεως. Οι κατάδικοι προτιμούσαν να σκοτωθούν, παρά να υποφέρουν τα μαρτύρια αυτής της κολάσεως. Ο νέος λοιπόν διευθυντής των φυλακών θέλησε να εφαρμόσει ένα νέο σύστημα σωφρονιστών των καταδικών. Ήθελε να τους κάνει ν' αγαπήσουν τα σπόρ. Και τ' αποτέλεσμα αυτής της μεθόδου φάνηκεν έδω και λίγες μέρες, όταν η ποδοσφαιρική ομάδα των καταδικών έ-

δωσε ένα περίφημο και ενδιαφέρον φιλάτ με την ομάδα των αστυνομικών της Νέας Υόρκης, την οποία κι' ενίκησε! Αλλά ως σ'αυτήν διηγήθημε από την αρχή αυτή την παράδοξη ιστορία.

Όταν ο δόκτωρ Λάγουελ έκανε την πρώτη επιθεώρησή στις φυλακές του Σίνγκ-Σίνγκ, είδε ότι όλοι οι κατάδικοι είχαν παραμορφωμένες φυσιογνωμίες από τις καταχρήσεις των ναρκωτικών και του αλκοόλ. Οι άσολιτες προσπάθισαν μ' αυτά να ξεχάσουν τη σκέψη ότι δεν υπήρχε πια καμιά ελπίδα να βγούν από εκεί μέσα. Οι εβραϊσμοίτες ναρκωνόντουσαν επίσης για να τους φάνε λιγότερος ο χρόνος της τιμωρίας τους κι' αυτοί οι δεσμοφυλάκες είχαν κυριευθεί από το πάθος των ναρκωτικών. Ο μεγάλος εγκληματολόγος, που ήξερε καλά την ψυχολογία των καταδικών, δεν δίστασε τότε να τους προτείνει το εξής:

—Ξέρω, τους είπα, ότι αν λάβω αυστηρά μέτρα για την απαγόρευση αυτών των δηλητηρίων, δεν θα καταφέρω και σπουδαία πράγματα. Είσαστε βέβαιοι να πουλήσετε τα ρούχα σας για ένα σκονάκι κοκκίνης και να στραγγαλίσετε τον άνθρωπο που θα το πιούσε να σας ερευνήσει.

Οι κατάδικοι γέλασαν, επιδοκμάζοντας τα λόγια του.

—Γι' αυτό, συνέχισε ο μιστέρ Λάγουελ, θέλω να συμβιβαστώ μαζί σας. Θα έχετε ελεύθερα τα ναρκωτικά, αν δεχθείτε να συμμορφωθείτε με τις υποδείξεις μου. Δεν ζητάω από σας σπουδαία πράγματα. Θέλω να κάνετε κάθε πρωί ένα ψυχρό λουτρό, να γυμνάξεσθε χωρίς φωνές και φασαρίες μια ώρα στην αυλή της φυλακής και να μάθετε να παίζετε ποδόσφαιρο. Ο κατάδικος που θα περάσει ήσυχος μια μέρα σύμφωνα με τις υποδείξεις μου, το βράδυ θα έχει δωρεάν το ναρκωτικό της προτιμώσεώς του.

Οι εγκληματίες έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα. Πρώτη φορά άκουγαν διευθυντή των φυλακών να τους λέει ότι τους επιτρέπει να παίρνουν ελεύθερα τ' αγαπημένα δηλητήριά τους. Ενθουσιασμένοι, υποσχέθηκαν στον δόκτωρ Λάγουελ ότι θα φανούν αντίδοτο της επιποσότητας του κι' εκείνο της επιποσότητας των ναρκωτικών, χωρίς ναρκωτικά και χωρίς διαμαρτυρίες.

Την άλλη μέρα τα εξημερώματα άκουστηκαν τα ηλεκτρικά κουδούνια των φυλακών. Οι κατάδικοι πετάχτηκαν άμεσως χωρίς μουρμουρητά απ' τα κρεβάτια τους, κτύπησαν βιαστικά και ώδηγηθηκαν δυο-δυο στους λουτρώς. Οι εγκληματίες, που είχαν να λουθούν από τον καιρό που τους βάφταν, έσφιγγαν τα δόντια τους για να μη διαμαρτυρηθούν, από φόβο μήπως χάσουν τη δόση του ναρκωτικού που τους είχε υποσχεθεί ο Λάγουελ. Έπειτα όλοι ώδηγήθηκαν στην τεράστια αυλή των φυλακών, γυμνάστηκαν σαν τους πιο ειρηνικούς ανθρώπους κι' άρχισαν κατόπιν να μαθαίνουν πως να παίζουν ποδόσφαιρο. Το μεσημέρι έφταναν μ' όρεξη το φαγητό, για το οποίο άλλοτε έκαναν ολόκληρες αιματηρές επαναστάσεις. Ξεκουράστηκαν μια ώρα και κατόπιν ώδηγήθηκαν στην ειδική αίθουσα των διαλέξεων. Εκεί ο δόκτωρ Λάγουελ τους διηγήθηκε διάφορες ξεκαρδιστικές φάρσες και κομικά επεισόδια, που τους έκαναν να γελούν από την καρδιά τους και τέλος τους πήγαν στον κινηματογράφο.

—Αν δοίμε πάλι κανένα έργο μ' αγίους και με θαύματα, θα το σφαιρώ, είπε ένας απ' αυτούς στο σύντομο του. Δεν μπορώ ν' άκουω ψαλμωδίες! Μου θυμίζουν τις κηδείες των θανάτων μου.

—Αλλά κι' εγώ δεν πάω πίσω, του απάντησε ο φίλος του. Όταν άκουω κλάματα μου έρχεται ή έ-

πιθυμία να στραγγαλίσω. Να με πάρη ο διάβολος, αν αυτό λέγεται διασκέδασις!...

Μ' αυτές τις σκέψεις οι κακοποιοί κάθισαν στις ώριμες θέσεις τους, όπως έπάνω σ' άναμμένα κάρβουνα. Τέλος έδωσαν τα φώτα κι' άρχισε να προβάλεται το έργο. Σφαιρικά όλο το πλήθος των κακοποιών ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Είχαν άναγνωρίσει τον αγαπημένο πρωταγωνιστή τους, που έβλεπαν όταν ήταν ελεύθεροι στους λαϊκούς κινηματογράφους της Νέας Υόρκης.

—Ο Τόμ Μίξ! Ο Τόμ Μίξ!...

Το έργο διαδραματιζόταν στο Μεξικό. Ένας άτακτος εγκληματίας άπληγχε από ένα κράνιτος την κόρη του ιδιοκτήτη, που ήταν άγνη και άδωα, την πήγαινε πάνω στα βουνά και την έκανε φίλη του. Το κορίτσι όμως αυτό ήταν τολημική κι' έζητο. Σκέφτηκε λοιπόν ότι κι' αυτή ήξερε να τον ψυχολογήσει, θα μπορούσε να τον κάνει καλό άνθρωπο να τον περιποιηθεί, να του φέρεται με καλό τρόπο και να λαμβάνει μέρος κι' αυτή στις συμπλοκές με την αστυνομία.

Οι κατάδικοι του Σίνγκ-Σίνγκ ήταν ενθουσιασμένοι κι' είχαν συγκινήσει. Σφρίζαν, χτυπούσαν τα πόδια τους και χειροκροτούσαν, κάθε φορά που έβλεπαν τον ήρωα της ταινίας.

Η τολημική Μεξικανίδα είχε γίνει τώρα η βασίλισσα των ληστών. Όλοι την λάτρευαν και την κίνδυνος άρχηγός τους. Και τότε άλλη συμμορία κακοποιών φάνηκε να τα καταστρέφει. Η άγνη κόρη είχε έλπειν στον κακούργο που την είχε απαγάγει:

—Είσαι ένας γενναίος κι' ίππο-

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΔΑΝΕΙΚΑ

Ο δρόμος του ένεχυροδανειστήριου. Γά οίκο νεμικά χάλια του Μιλάνου της Σερβίας. Πώς ξεγελεύσε τους δανειστάς του. Τα δάνεια του Έδουάρδου Ζ'. Η Ίσαβέλλα της Ισπανίας ένεχυριάζει τα έργα του Βαλσάκου. Ρότσιλντ, ο γενικός δανειστής των βασιλέων, κλπ.

ΛΛΟΙΜΟΝΟΝ!... Δανειζονται λοιπόν χρήματα κι' οι βασιλείς, όπως και οι κοινοί θνητοί, και γνωρίζουν κι' αυτοί το δρόμο, που οδηγεί στα ένεχυροδανειστήρια; Να! άπαντά, χωρίς κανένα ένδοιασμό, κάποιος Ιταλός δημοσιογράφος, ο οποίος μας δίνει σχετικά τις ακόλουθες σημαντικώτερες πληροφορίες:

Ο βασιλεύς της Σερβίας Μιλάνος ήταν περισσότερο άπ' όλους τους ήγεμόνες συνηθισμένος στα δάνεια «έπι ένεχυρώ». Είπε βεβαιωμένο ότι πολλές φορές τα πλούσια βασιλικά του έμβληματα και τα ξένα άδαμαντοστολισμένα παράσημά του πήσαν έξωριστή θέσι στο κοσμηματοφυλάκειο του ένεχυροδανειστήριου της Βιέννης. Ο σάκης πήγαινε στη Βιέννη, ο Μιλάνος έπαιζε πάντοτε και πάντοτε έκανε ένεχυρίαζε τα τιμαλφή του, που τάπαρνε μαζί του έπίτηδες γι' αυτό το λόγο. Αλλά όταν γύριζε στη Σερβία, κατόρθωνε να τα πάρει πίσω, για να τα ένεχυριάσει πάλι, ύστερα από λίγον καιρό. Καμιά φορά όμως τα πράγματα τα μπεθεδούντουσαν, κι' έπειδή παρουσιαζόντουσαν κίνδυνοι διενδών άνωμαλιών, με τη διάδοσι στο πανευρωπαϊκό κοινό των βασιλικών σκανδάλων, άναγκαζόταν ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ να προλαμύσει τα έξοσπασμα του κακού και να βοηθήσει προσωπικώς τον Μιλάνο. Το ότι ο Μιλάνος ήταν κακή πιστοσύνη άφειλέτου, το μαρτυρεί το ακόλουθο πάθημα του Τσάρου Αλέξανδρου του Γ'.

Ο Τσάρος έδάνεισε κάποτε στο βασιλιά της Σερβίας ένα μεγάλο γοητευτικό ποσό και έβλεπε, για ασφάλεια, υποθήκη διάφορα στίγια και κτήματα του δανειέτου, αλλά κατόπιν έμαθε κατ'άπληκτος, ότι τα κτήματα αυτά ήσαν ανήλικα, οπότε, όταν ο Μιλάνος δεν είχε καμιά κυριότητα έπάνω τους.

Η βασίλισσα της Ισπανίας Ίσαβέλλα ήταν πάντα χρεωμένη κι' η άγάπη της προς τα ένεχυροδανειστήρια ξεπερνούσε την άδυναμία πουχε σ' αυτά ο Μιλάνος.

Μια μέρα, η κυρίες της τιμής της Ισπανικής Αδλής, διεπίστωσαν κατ'άπληκτες, ότι έλειπαν από τα Άνάκτορα δυο μεγάλες προσωπογραφίες Ισπανών βασιλέων, από τα περιφημότερα έργα του μεγάλου ζωγράφου Βαλσάκου. Η βασίλισσα έμας προσπάθησε να τις

Ο βασιλιάς της Νεαπόλεως Φερδινάνδος ΙΙ, ήταν κι' αυτός πολύ γνωστός στα ένεχυροδανειστήρια και μάλιστα στο ένεχυροδανειστήριο του Λονδίνου, στο οποίο κάποτε ένεχυρίασε τα κοσμηματοποιήματα του παλατιού του!

Ο Έδουάρδος Ζ' της Άγγλιας, όταν ήταν ακόμα πρίγκηψ της Ουαλλίας, ζούσε ζωή μεγαλοπρεπή, πολυτελεστάτη, σπάταλη και για να ανταποκρίνεται στα έξοδά του, άναγκαζόταν να δανείζεται διαρκώς, από πολλούς και διάφορους τραπεζίτες και πλούσιους τοκογλύφους. Λίγον καιρό πριν απ' το θάνατόν της βασίλισσας μητέρας του, οι δανειστάς του, και κυρίως ο Ρότσιλντ, είχαν άγριέψει σ' τέτοιο σημείο, ώστε όχι μόνον άρνούντουσαν να του δανείσουν το παραμικρό ποσό, αλλά και τον άπειλούσαν με άναγκαστικά μέτρα, με κατάσχεσι της περιουσίας του. Αλλά σ' αυτή τη δύσκολη γιά τον «βασιλέα της μόδας» στιγμή, βρέθηκαν τρεις Άγγλοι (ο Μάκεν-

Ο Γουλιέλμος Β', πριν γίνη αυτοκράτωρ, δεν είχε, παρά μια μικρή επιχορήγηση ως διάδοχος, ή οποία ήταν δλωσδιόλου άνεπαρκής στις άνάγκες του. Γι' αυτό, κατέφυγε, κάθε τόσο, στον ζάπλοτο κόμητα Δούγκλας και, τότε-τότε, στον Τσάρο Αλέξανδρο Β'.

Ο Αλφόνσος ΙΓ', κατά την εποχή που ανέθηκε στον Ίσπανικό θρόνο, χρωστούσε μεγάλα ποσά στον δούκα της Σαντόβας, ο οποίος από καπελλάς έγινε ο μεγαλύτερος κτηματίας της Κούδας κι' ένας απ' τους πλουσιώτερους ανθρώπους της Ευρώπης, χάρις στα ληπτικά δάνεια που χορηγούσε.

Γενικός χορηγός, δανειστής, όλων των ήγεμόνων ήταν ο βαρώνος Ρότσιλντ. Ένας πονάκος ήγεμών, έξωγε την κυριαρχία του φοβερού αυτού ανθρώπου: Ο πρίγκηψ Σάμπεργκ Λίπε.

Λένεται, σχετικά, ότι στο Συνέδριο των Γερμανών ήγεμόνων, που έγινε στη Φρακφούρτη, μπήκε άξίονα στην αίθουσα ένας κύριος, που δεν ήταν ήγεμών. Όλοι τότε σηκώθηκαν να τον χειρετίσουν, εκτός από τον πρίγκηπα Λίπε, ο οποίος, κατ'άπληκτος, ρώτησε:

—Ποιος είναι αυτός;

—Είπε ο βαρώνος Ρότσιλντ! τον άποκρίθηκαν οι άλλοι ήγεμόνες. Αφίστε να σας τον παρουσιάσουμε. Δεν θα θελήσετε, βέβαια, να είστε ο μόνος που θα τον δεχτεί άσχημα.

—Και γιατί όχι; απάντησε ο πρίγκηψ Λίπε. Μου έινε δλωσδιόλου αδιάφορος. Έγώ δεν το άφειλω τίποτε.

Και πραγματικά, μόνο αυτός άνάμεσα σ' όλους τους ήγεμόνες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, δεν ήταν χρεωμένος στον Ρότσιλντ.

Είπε ο βαρώνος Ρότσιλντ! τον άποκρίθηκαν οι άλλοι ήγεμόνες. Αφίστε να σας τον παρουσιάσουμε. Δεν θα θελήσετε, βέβαια, να είστε ο μόνος που θα τον δεχτεί άσχημα.

Και γιατί όχι; απάντησε ο πρίγκηψ Λίπε. Μου έινε δλωσδιόλου αδιάφορος. Έγώ δεν το άφειλω τίποτε.

Και πραγματικά, μόνο αυτός άνάμεσα σ' όλους τους ήγεμόνες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, δεν ήταν χρεωμένος στον Ρότσιλντ.

Ο βασιλιάς της Νεαπόλεως Φερδινάνδος ΙΙ, ήταν κι' αυτός πολύ γνωστός στα ένεχυροδανειστήρια και μάλιστα στο ένεχυροδανειστήριο του Λονδίνου, στο οποίο κάποτε ένεχυρίασε τα κοσμηματοποιήματα του παλατιού του!

Ο Έδουάρδος Ζ' της Άγγλιας, όταν ήταν ακόμα πρίγκηψ της Ουαλλίας, ζούσε ζωή μεγαλοπρεπή, πολυτελεστάτη, σπάταλη και για να ανταποκρίνεται στα έξοδά του, άναγκαζόταν να δανείζεται διαρκώς, από πολλούς και διάφορους τραπεζίτες και πλούσιους τοκογλύφους. Λίγον καιρό πριν απ' το θάνατόν της βασίλισσας μητέρας του, οι δανειστάς του, και κυρίως ο Ρότσιλντ, είχαν άγριέψει σ' τέτοιο σημείο, ώστε όχι μόνον άρνούντουσαν να του δανείσουν το παραμικρό ποσό, αλλά και τον άπειλούσαν με άναγκαστικά μέτρα, με κατάσχεσι της περιουσίας του. Αλλά σ' αυτή τη δύσκολη γιά τον «βασιλέα της μόδας» στιγμή, βρέθηκαν τρεις Άγγλοι (ο Μάκεν-

Ο Γουλιέλμος Β', πριν γίνη αυτοκράτωρ, δεν είχε, παρά μια μικρή επιχορήγηση ως διάδοχος, ή οποία ήταν δλωσδιόλου άνεπαρκής στις άνάγκες του. Γι' αυτό, κατέφυγε, κάθε τόσο, στον ζάπλοτο κόμητα Δούγκλας και, τότε-τότε, στον Τσάρο Αλέξανδρο Β'.

Ο Αλφόνσος ΙΓ', κατά την εποχή που ανέθηκε στον Ίσπανικό θρόνο, χρωστούσε μεγάλα ποσά στον δούκα της Σαντόβας, ο οποίος από καπελλάς έγινε ο μεγαλύτερος κτηματίας της Κούδας κι' ένας απ' τους πλουσιώτερους ανθρώπους της Ευρώπης, χάρις στα ληπτικά δάνεια που χορηγούσε.

Γενικός χορηγός, δανειστής, όλων των ήγεμόνων ήταν ο βαρώνος Ρότσιλντ. Ένας πονάκος ήγεμών, έξωγε την κυριαρχία του φοβερού αυτού ανθρώπου: Ο πρίγκηψ Σάμπεργκ Λίπε.

Λένεται, σχετικά, ότι στο Συνέδριο των Γερμανών ήγεμόνων, που έγινε στη Φρακφούρτη, μπήκε άξίονα στην αίθουσα ένας κύριος, που δεν ήταν ήγεμών. Όλοι τότε σηκώθηκαν να τον χειρετίσουν, εκτός από τον πρίγκηπα Λίπε, ο οποίος, κατ'άπληκτος, ρώτησε:

—Ποιος είναι αυτός;

—Είπε ο βαρώνος Ρότσιλντ! τον άποκρίθηκαν οι άλλοι ήγεμόνες. Αφίστε να σας τον παρουσιάσουμε. Δεν θα θελήσετε, βέβαια, να είστε ο μόνος που θα τον δεχτεί άσχημα.

Και γιατί όχι; απάντησε ο πρίγκηψ Λίπε. Μου έινε δλωσδιόλου αδιάφορος. Έγώ δεν το άφειλω τίποτε.

Και πραγματικά, μόνο αυτός άνάμεσα σ' όλους τους ήγεμόνες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, δεν ήταν χρεωμένος στον Ρότσιλντ.

Είπε ο βαρώνος Ρότσιλντ! τον άποκρίθηκαν οι άλλοι ήγεμόνες. Αφίστε να σας τον παρουσιάσουμε. Δεν θα θελήσετε, βέβαια, να είστε ο μόνος που θα τον δεχτεί άσχημα.

Και γιατί όχι; απάντησε ο πρίγκηψ Λίπε. Μου έινε δλωσδιόλου αδιάφορος. Έγώ δεν το άφειλω τίποτε.

Και πραγματικά, μόνο αυτός άνάμεσα σ' όλους τους ήγεμόνες που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, δεν ήταν χρεωμένος στον Ρότσιλντ.

Ποδοσφαιρικό μάτς μεταξύ των φυλακισμένων του Σίνγκ-Σίνγκ και των αστυνομικών της Νέας Υόρκης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ "ΦΡΟΥΛΑΪΝ ΝΤΟΚΤΟΡ"

Η δράσι του «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» κατά τον πόλεμο. Η αναρίθμητος συλλήψεις των ξένων κατασκόπων. Η περιπέτεια έ- νος Άγγλου αρχικατασκόπου στην Αμερική. Δύο άποσιρες καταστρεφής του υπερωκεανείου «Λεβιάθαν». Η άφιξις στη Νέα Υόρκη της «Φρούλαϊν Ντόκτορ». Ο κρυφός άσυρματος

τασκόπων του που είχε απλωθεί σ' όλο τον κόσμο από τις άρχες του 1800.

Όσοις ή Γερμανική «Μυστική Υπηρεσία» με αρχικατασκόπους σαν τον περίφημο Ματέπου και την «Φρούλαϊν Ντόκτορ» του επιτίθετο απ' όλα τα μέτωπα και του έστεινε αναρίθμητες σατανικές πα- γίδες. Οι Γερμανοί κατασκόποι ή- σαν επίσης άμετρητοι.

Μόνο στη Γαλλία, ο σέρ Κάν πον Μάκκνι, ο αρχηγός της Άγγλικής αντικατασκοπείας στο Πα- ρίσι κατόρθωσε ν' ανακαλύψει 2975 Γερμανούς κατασκόπους από τους ό- ποιους οι περισσότεροι καταδικά- στηκαν σε θάνατο και τουφεκίστη- καν από το έκτελεστικό απόσπασ- μα. Ο σέρ Κάν πάλι, ένας από τους μυστηριώδεις αρχικατασκό- πους του «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» στην Ανατολή, ξεμαρμάωσε 3422 κατασκόπους του έθνους και τέλος ο σέρ Ρέτζιναλντ Χάλ, ο οποίος «απόρριψε» διαρκώς το Λονδίνο συνέλαβε απ' αυτός 1163 μυστικούς πράκτορας της Γερμανίας, άνδρες και γυναίκες, από τους οποίους δεν γλύτωσε κανείς!

Μία από τις σκοτεινές υποθέ- σεις που αναστράφουν, κάθε τόσο, τ' «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» τον και- ρό του πολέμου, ήσαν κ' η δύμ μυστηριώδεις απόπειρες ανατινάξεως στον αέρα του υπερωκεανείου κολοσσού «Λεβιάθαν» που μετέφερε άμερικανικά στρατεύματα στην Εύ- ρωπη.

Το «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» είχε στείλει στις Ηνωμένες Πολιτείες για την προστασία του υπερωκε- ανείου αυτού από τους πράκτορας του έθνους, τον περίφημο Άγγλο αρχικατασκόπο Μπίλλυ Μάσον, ή- ναν από τους ήρωες του εσώστου πολέμου. Απτήν την εποχή τα πο- λυάρθρια γεωμετρικά υποβρύχια που διέσχίζαν σαν φαντάσματα τον Α- τλαντικό όκεανό, είχαν λάβει τη διαταγή να τορπιλίσουν με κάθε τρόπο το «Λεβιάθαν». Το υπερω- κεινίο λοιπόν φηλαγάν άγρυπνα τόσο από τους Άμερικανούς όσο και από τους Σημιόγους και ή ά- ναρχήσεις του από τη Νέα Υ- όρκη κρατούντουσαν τόσο μυστικές, ώστε όλες ή απόπειρες των ξένων κατασκόπων αποτυγχάνανε με τον πιο οικτρό τρόπο, ή μάλλον από την άλλη.

Τόν Τανουάριο του 1918, ο Μπίλλυ Μάσον, έλαβε ένα συνθη- ματικό τηλεγράφημα από το Λον-

δίνο, από το οποίο έμαθε ότι ή Γερμανίδα αρχικατασκόπος «Φρού- λαιν Ντόκτορ», ή περίφημη Άννα- Μαρία Λέσσερ είχε φτάσει στη Νέα Υόρκη με τον σκοπό να όρ- γανώσει καλύτερα τις απόπειρες της καταστρεφής του «Λεβιάθαν».

Ο Άγγλος κατασκόπος προέ- βη τότε άμέσως σε μία προσωπική έρευνα και κατόρθωσε ν' ανακαλ- ύψει ότι κάποιος Ρόμπερτ Μόρρις, παρουσιαζόμενος ως τραπέζιτης στο Σικάγο, είχε καταλάβει στο Μπίλλυ Μπίλντ Ότελ της Νέας Υ- όρκης και συναντώνταν συχνά στο μπαρ του ξενοδοχείου με μία ά- μαρφη νέα, ή όπλα μόλις κένιες τις μέρες είχε φτάσει στη Νέα Υόρκη για να άπαιρηθείση δι- γεν τον άνδρα της, που θα πη- γαν σε λίγο να πολεμήσουν στην Εύρώπη. Η άμορφη αυτή νέα λε- γόταν Μόντ Χάρντινγκ και φανό-

ταν καθαρά ότι είχε ερωτικές σχέ- σεις με τον ύπνο τραπέζιτη του Σικάγο.

Ο Μπίλλυ Μάσον, για να πα- ρεκολούθησε καλύτερα αυτά τα δυό μυστηριώδη πρόσωπα, πρω- κλήθη ως γκαρσόνι στο Μπίλλυ Μπίλντ Ότελ κ' ένα βράδυ κατόρ- ρωσε να κάνει μία ζερενα στο δι- μέριο της Μόντ Χάρντινγκ και ν' ανακαλύψει από ένα κρυπτογρα- φικό σημείωμα ότι ή άμορφη αυτή νέα δεν ήταν άλλη από την Γερ- μανίδα αρχικατασκόπο «Φρούλαϊν Ντόκτορ»!

Η έρευνα στο διμέριο της Ρόμπερτ Μόρρις έφερε στο φως περισσότερα αποκαλυπτικά στοι- χεία. Ο μυστηριώδης τραπέζιτης, ο οποίος ήταν κ' αυτός Γερμανός κατασκόπος είχε κρύψει στο βάθος ενός ντουλαπιού ένα δυνατό μηχανή- μα.

Από τη στιγμή αυτή ο Μπίλλυ Μάσον άρχισε να παρακολουθώ με μεγαλειότητα προσοχή τους Γερμα- νούς κατασκόπους και να παίρνει όλα τα κρυπτογραφικά τηλεγραφή- ματα που έστελνε από Βερολίνο ο Ρόμπερτ Μόρρις. Ένα μάλιστα από αυτά τον βοήθησε να κατα- στρώσει το συνθηματικό αλφάβητο του Γερμανού κατασκόπου και να μεταφράσει ένα βράδυ το έξης τη- λεγράφημα: «Το «Λεβιάθαν» θα βυθισθεί εντός δέκα ή- ρων».

Δεν ύπηρεζε λοιπόν σκοπιμή άμ- φιβολία πιά για τους κομμιά του Ρόμπερτ Μόρρις και της «Φρού- λαιν Ντόκτορ». Η σατανική αυτή γυναικα θα έλεγε κανείς ότι σα- γηνεύει τους ιπνεργάτους της με τον μορσίο έρωτά της, για να τους φανατίσει και να τους στέλνει τυφλωμένους προς τον θάνατο.

Μία άλλη, ή Μπίλλυ Μάσον την είδε να σφίγγεται στην άγκαλιά ενός ύπνου νέου, σ' ένα κακό- φημο μπαρ του λιμανιού της Νέας Υόρκης. Η «Μόντ Χάρντινγκ» κίταζε το νέο στο μάτια μ' ένα τέτοιο έρωτικό πάθος, ώστε ο πα- ρέστη από την πύγανη να τρελλωθεί από την ευτυχία του. Την άλλη μέρα κίλας, ο νέος αϊ- πός κατεράχθη ως έθελοντής στον με το προσκεχί ταξίδι στο «Λε- βιάθαν» στο γαλλικό μέτωπο.

Ο Μπίλλυ Μάσον, τη μέρα της άναχωρήσεως του υπερωκεανείου, αποφάσισε να πάει πιά μ' α- τός, ύπείδεισε στους Άμερικανούς συναδέλφους του να συλλάβουν πά- σον από πλοίο τον ύπνο έθελοντή Χάρντινγκ. Η σύλληψις αυτή έ- που άκολούθησε άνεκαλύφθησαν πιά σε σ' ένα κομφο μολύβι ένα κρυ- πτογραφικό σημείωμα και μέσα στο ής ταχυκρίτας του ένα φύλλο χαρτί με τον κρυπτογραφικό κώ- δικα των Γερμανών κατασκόπων. Ο Μπίλλυ Μάσον τότε μπόρεσε να μολυβίσι τον δεν ήταν τίποτε άλ- λο παρά ένα τηλεγράφημα έστιαμο προς άποστολή, το όποιον έλεγε τα έξης:

«Συνταγματάρχη Νικολά, Άουσκονφόντενστ, Βερολίνο: Το «Λεβιάθαν» έβυθίσθη από μένα όπως έλαβε διαταγήν από την «Φρούλαϊν Ντόκτορ». Φ. Ο. Α. 314.

Φ. Ο. Α. 314=Φίλντς Όπτενχάιμ, Άουσκονφόντενστ άρ. 314.

Οι Άμερικανοί έκαναν τότε μία λεπτομερή έρευνα σ' όλο το ύπερω- κεινίο και κατόρθωσαν τέλος να ανακαλύψουν κρυμμένα μέσα σ' ένα βουνό από κόρδονα 85 κίλά δυ- ναμίτιδος!

Ο Γερμανός κατασκόπος Φ. Ο. Α. 314 την ίδια μέρα πέρασε από

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιατί ή σήμαία μας είνε λευκή και γαλάζια. Ένα τυχαίο περιστατικό στο όποιο οφείλεται ή χρωματισμός της. Ο Τρικούνης και ο Τούρκος βουλευτής. Γιατί ήταν «μεγάλο κεφάλι» ή Σπυρ. Τρικούνης. Οθων και Κολοκοτρώνης. Μία έξυπνη απάντησις του γέροντος του Μω- ρηά. Πώς προσέλαβε ή βασιλεύς Γεώργιος τον πρώτο του κευρέα, κτλ. κτλ.

λόγο προτιμήθηκαν αυτά τα χρώμα- τα; Έ, λοιπόν, ή χρωματισμός της σημαίας μας οφείλεται σ' ένα έντελως τυχαίο περιστατικό του ά- γωνος της ελευθερίας.

Μία μέρα, ενώ ο σόλος μας είχε άνοιχτη στο πέλαγος, ο θύρανος σκο- τεινίσε ξαφνικά κ' έπιασε μεγάλη τοκμια. Τότε ο ναύαρχος Μισούλης έπειδή δεν είχε άλλο μέσον για να συνεννοηθή με τ' άλλα πλοία, σή- κωσε στον ιστό της ναυαρχίδος του μερικώς λωρίδες πανού, τις όποιες έκοψε από το γαλάζιο κοντοκόρ- αυ του και το άσπρο πονημάσι του, και τις όποιες χρησιμοποίησε για σημαία.

Κι' από τότε οι ναυτικοί μας κα- τασκεύασαν σημαίες με άσπρες και γαλάζιες λωρίδες πανού.

Κατά την εποχή της προσαρτή- σεως της Θεσσαλίας, ένας άπ' τους Τούρκους βουλευτές, που έξελέγη- σαν τότε για ν' αντιπροσωπεύσουν την τουρκική μειονότητα στην έλ- ληνική Βουλή, ενώ περιέμενε στον προθάλαμο του ύπουργείου των Στρατιωτικών, κίταζε τις εικόνες των άγωνιστών του 21, που ήσαν κρυμμένες εκεί, μεταξύν των ό- ποιων ήταν κ' ή προσκαπογραφία του Σπυρίδωνος Τρικούνη. Όταν λοιπόν έφτασε μπροστά σ' αυτήν ή Τούρκος βουλευτής, γύρισε στον προθυπουργό και ύπουργό των Στρατιωτικών Χαρίλαο Τρικούνη, ο όποιος συνωμύλασε με κάποιους πιο πέρα, και δείχνοντας του την εικόνα του πατέρα του, του έλεγε:

—Μεγάλο κεφάλι!...

—Γιατί, φίλε μου; ρώτησε ά- μέσως ή πολιτικός μας. Πώς το κατάλαβες;

—Πώς το κατάλαβα;... Νά, γι- ατί έκανε σένα, εφέντη μου! άπά- ντησε ο Τούρκος, με άνυπόκριτο θα- μασμό.

Καθώς είνε γνωστόν, ή επανά- στασις του Ναυπλίου είχε ως άπο- τέλεσμα την κατάργησις της βασι- ρικής αντιβασιλείας και την άπονο- μη χάριτος στους καταδικασμένους εις θάνατον άντι - Όθωνικούς δι- δεν, άγωνιστάς Κολοκοτρώνη και Πλαπούταν.

Ο βασιλεύς Όθων, μετά την άπονομή της χάριτος, έκάλεσε τον γέρο - Κολοκοτρώνη και άνάμεσα σ' άλλα που τον ρώτησε, θέλησε να μάθι και πόσον χρόνον ήταν.

—Τριών ήμερών! άποκρίθηκε έ- τοιμάτα ή Κολοκοτρώνης, λογα- ριάζοντας τις μέρες που πέρασαν απ' τη στιγμή που του άνηγγέλη ή άπονομή της βασιλικής χάριτος...

Τον γάμο του γιου του Κων-

σταντίνου με την έγγονή του πρώην ήγεμόνου της Βλαχίας Καρατζά, ο Κολοκοτρώνης τον ύποδέχθηκε μ' αυτά τα λόγια:

—Συμπεθέρεψε ή κάπα με τη γούνα...

Κατά την ύποδοχή που έκαναν οι Άθηναίοι στον βασιλέα Γεώργιο τόν Α', ξεχώρισε ένας άνδρας ψη- λός κ' άδύνατος, ο όποιος είχε κολ- λήσει πάνω από το άμάξι του βα- σιλέως και κρατώντας μία έλλη- κή σημαία, ξελαργγύζοταν κραι- γάζοντας άδικόπως με τη δυνατή φωνή του:

—Ζήτω ή βασιλιάς μας Γεώρ- γιος!...

Ο ένθουσιασμός του ανθρώπου αυτού προέβησε μεγάλη έντίπωση στο Γεώργιο, ο όποιος έστειλε ένα απ' τους διαγελείς του να μάθι το όνομα και το έπάγγελμά του.

—Διμήτριος Νομικός ή Γαίγκι- ρης δνομάζομαι κ' είμαι κευρέας! άπάντησε ο ψηλός κ' άδύνατος Ρο- μής με τη δυνατή φωνή.

Κι' ο νεαρός βασιλεύς, μόλις τό- μαθε αυτό, τον προσέλαβε ως κου- ρατιό.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Στο βασιλικό κτήμα του Τατοίου άπαγορεύονταν άσθηρότατα να μπαίνουν ξένοι, χωρίς ναχουν σχε- τική άδεια. Κάποτε ή βασιλεύς Γε- ώργιος, ντυμένος πολιτικά, πλανή- θηκε με το ποδήλατό του μέσα στο κτήμα. Μά καθώς έφτανε στην έ- ξοδο, τον σταμάτησε ή φρουράς έλθοντας και τον ρώτησε με άσθη- ρό φρον:

—Τι τοιγυρνάς, ούρέ, έδώθενες; —Είμαι Αυστριακός και δεν γνω- ρίζω τα μέρη αυτά, άπάντησε ή βασιλεύς χαμογελάοντας.

—Δεν τ' άκούω εγώ αυτόνα!...

Πάμε στο φυλάκιο, να σ' άνακρι- νω ή έπλοχλας.

Ο βασιλεύς βεβαίως πάλι τον εϋχον ότι δεν είχε κανένα κακό σκοπό, γυρίζοντας μέσα στο κτήμα, άλλ' αυτός τον έπιασε από το χέ- ρι για να τον οδηγήσιν διά της βίας στο φυλάκιο.

—Μά είνε πολύ μακριά απ' εδώ το φυλάκιο και δεν μπορώ να περ- πατώ, έλεγε τότε ή βασιλεύς. Αφ-

σε με ν' άνεβώ στο ποδήλατό μου. —Αμ' σαν άνέβεις σ' αυτόνο το διάβολο, φέξε μου και γλύστρησα... Μηδ' έμπρός, μηδὲ πίσω μου σε ξεναβλέπω! φώναξε ή τοσιλιάς.

Ο βασιλεύς τότε τον άκολούθη- σε βαδίζοντας, αλλά όταν έφτασαν στο φυλάκιο, οι άξιωματικοί με- τους άνδρες παρατάχτηκαν κ' απέ- δωσαν στον βασιλέα τις καθιερω- μένες τιμές. Ο καίμένος ή τοσιλιάς κατάλαβε τότε πού τον είχε συνοδέψι κ' έμεινε άναυδος, σαν άγαλμα.

—Μιράβω! τού έλεγε τότε ή Γε- ώργιος. Έκανε τον καθήκον σου. Και διάταξε τον επί κεφαλής ά- ξιωματικό να του δώσει τριήμερη άδεια.

Το άκόλουθο ανέκδοτο μίς δίνει να καταλάβουμε πιά, περίπου, ιδέα είχε ή άειμνηστος Θ. Δηλιγιάννης για τους νέους άνδρας της εποχής του.

Κάποτε, που πρότειναν να πάρη ένα νέο βοηθό ή ύφυπουργό στο ύ- ποργείο Οικονομικών κ' ή Δηλι- γιάννης, άφού έγέλασε, έλεγε:

—Με την άτελή μορφήν, την όύαιαν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Όταν έχουμε εν Έλλάδι, τούτο είνε άδύνατον. Νομίζετε, ότι είνε δυνατή ή συνεργασία με ύφυπο- γόν, όταν δεν είνε της αττής μορ- φώσεως μετά του ύπουργού; Έγώ πολλάς μετενόησα και όταν άνέ- δεσα εις άλλους να μου γράφουν και άπλην έπιστολήν. Ηναγκάστην έπειτα να την ξεναγοράσω μόνος μου. Ύφυπογοί ήσαν οι έργα- σιόντες με τον Βίκτωραφιλά, με τον Σώλοβαρ. Η δράσις αυτών ύψη- σε μερίστη ως και των δύο τούτων μεγάλων πολιτικών άνδρων. Είς προθυπουργός και μάλιστα μεγά- λου Κράτους, δεν έχει βεβαίως τον ύψιζον χρόνον να γράφει εις λε- πτολογία. Θα έχειράζομαι μόνον να διδή προστάγματα, και ταύτα να έκτελώνται συμφώνως με το πνεύ- μα του και τας ιδέας του. Άλλά φαντασθήτε να έχετε ύφυπογόν, ο όποιος να πρῶτη εξ άνάγκης άν- τιθέτα των όσων του λέγετε. Απ' αυτό εγώ προτιμώ να είμαι μόνος και να ύφισταμαι περισσότερους κόπους, αλλά να είμαι τοιούτοιον ήρωος.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Η ΠΙΟ ΧΡΗΣΙΜΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΛΕΣΧΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ο άγνωστος στραγγαλιστής της αγγλικής πρωτεύουσας. Ο φρικιαστικός θάνατος της πρώτης μπαλαρίνας του «Λόνγκεαλ». Η μάταιες έρευνες των λαγωνικών της Σκότλαντ Γουάρντ. Ο μυστηριώδης θυμαστής της Νταϊζης Ντούγκλας. Πώς συνελήφθη ο τρομερός στραγγαλιστής. Το «Ζιού-Ζιτσο Κλάμπ» και η αξιοθαύμαστη λειτουργία του. Οι πενήντα τρόποι με τους οποίους προστατεύονται οι γυναίκες από τους κακοποιούς, κλπ.

ΔΩ και λίγο καιρό, σ' ένα θέατρο στα περίχωρα του Λονδίνου, συνέβη ένα άγριο έγκλημα. Το τραγικό θύμα του ήταν μια όμορφη μπαλαρίνα. Η μπαλαρίνα αυτή, ενώ ετοιμαζόταν να φύγει από το θέατρο, δέχτηκε την επίθεση ενός άγνωστου, ο οποίος, αφού την στραγγάλισε, πήρε δειλότητα βρήκε εκεί μέσα κι' έφυγε, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς. Ο έγκληματίας όμως φαίνεται ότι είχε βοηθήσει προσδοκώμενη αυτή την... επιχείρησή, γιατί τ' άλλο βράδυ γινότανε απαράτητος στά παρασκήνια της «Οπερας του Λονδίνου, έβριζε με τον ίδιο τρόπο μια γνωστή ηθοποιό, την Λίνα Πάρκερ, που φημιζόταν για τα πολύτιμα κοσμήματα που φορούσε στους ρόλους της, πήρε όλα της τα διαμαντικά κι' εξαφανίστηκε με τον ίδιο τρόπο.

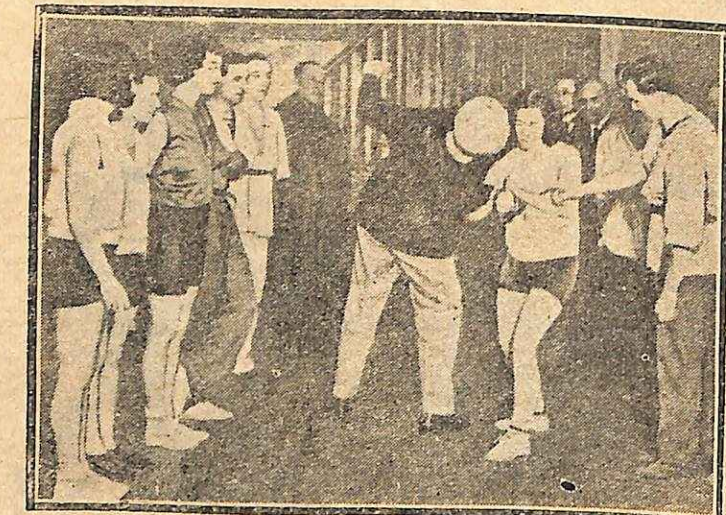
Αυτά τα δυο έγκλήματα είχαν, φυσικά, αναταράξει την Σκότλαντ Γουάρντ, η οποία ανέθεσε στα καλύτερα λαγωνικά της τη σύλληψη του άγνωστου έγκληματιού. Ο κακοποιός, ωστόσο, φαίνεται ότι ήξερε να προφυλάγεται και να μην αφήνει κανένα ίχνος. Έτσι όλες οι έρευνες των αστυνομικών δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, όταν ένα τρίτο έγκλημα τους έκανε κυριολεκτικώς να λυσσάσουν από το κακό τους. Ο «στραγγαλιστής» είχε σκοτώσει την πρώτη μπαλαρίνα του «Λόνγκεαλ», ενός από τα πιο εύθιμα νυχτερινά κέντρα της αγγλικής πρωτεύουσας, και της έκλειψε τα κοσμηματικά της.

Η έφημερίδες άρχισαν λοιπόν ν' αφιερώνουν δολιχρές στήλες ν' αυτόν τον επιτιμειό έγκληματία, να περιγράφουν τα κατορθώματά του και να καταγγέλλονται έναντι της αστυνομίας, η οποία ενοχώταν και δεν έβλεπε ούτ' ένα βήμα έξω από το τμήμα. «Όσο για τις άγριες καλλιτέχνιδες του θεάτρου, είχαν τρομοκρατηθεί κι' αναγκάστηκαν να έχουν πάντα στην τσάντα τους ένα ματσάκι νιγνι.

Αλλά ο άδρατος «στραγγαλιστής» ήταν άτρωτος! Έγινε την ημέρα από μερικές μέρες, έκανε την εμφάνισή του στα παρασκήνια ενός άλλου θεάτρου και τριτώσε στο μαγαζί της χορεύτριας Νταϊζης Ντούγκλας. Η χορεύτρια εκείνη την ώρα ήταν ήμερη κι' έτοιμαζόταν να περάσει μια τουαλέτα με φτερά για το κανονικό νούμερό της, όταν αντίκρισε μπροστά της τον κακοποιό. Ο έγκληματίας φερόσθε ένα έφαριστό μαυρο ντύσιμο, μαύρα λαστιχένια γάντια και το κεφάλι του ήταν σκεπασμένο με μια κουκούλα του ίδιου χρώματος. Η Ντούγκλας στην άσχη νόμισε πως ήταν κανείς συνάδελφός της και

τόν ρώτησε τί επρόκειτο να κάνει με το παράξενο αυτό κοστούμι. Ο περιέργως επισκέπτης όμως, χωρίς να της μιλήσει, της επέτρεψε κι' απλώσε τα χέρια του στο λαμό της για να την στραγγάλισι. Μα η Νταϊζη, σαν αλλόκοτος, γλίστρωσε από το θανατηφόρο αγκάλιασμά του και με αστραπιαία ταχύτητα τον άρπαξε από το χέρι, του το έστειψε με δύναμη και τον κύλισε καταγής, με βγαλμένο τον όμο, ενώ συγχρόνως καλούσε βοήθεια. Στις φωνές της έτρεξαν άμέσως οι συνάδελφοί της κι' οι αστυνομικοί του βρισκόντουσαν στα παρασκήνια, συνέλαβαν τον κακοποιό που μοιράριζε από τους πόρους του χεριού του και τον ώδηγησαν χωρίς καμιά αντίστασι στην αστυνομία. Ο έγκληματίας ήταν σε κακή χάλια. Το βγαλμένο χέρι του κρεμόταν παράλυτο στην πλάτη του κι' ο όμος του είχε γυρίσει προς τον τράχηλό του.

—Μορέ μαράθο «λαβή»! ψιθύρι-

Ο κ. Μόργκαν διδάσκει μια μαθήτριά του πως μπορεί ν' αποφύγει την επίθεσι ενός κακοποιού όπλισμένου με μαχαίρι

ρισαν. Ούτε ο καλύτερος παλαστής δεν θα μπορούσε να την καταφέρει! Αυτό το κορίτσι πρέπει άρχη διαβολεμένη δύναμη! «Ας ελπε, για να δώμε ποιος είν' αυτός ο άτυχος... θάνατός της!...

Μα δεν άργησαν να καταλάβουν ότι είχαν μπροστά τους τον τρομερό στραγγαλιστή των γυναικών, που τους είχε αναταράξει. Πράγματι ο κακοποιός, ύστερ' από μια μαρτυρική ανάκρισι, ομολόγησε «τι λεγόταν Τζιμν 'Αβελιν κι' ότι αυτός είχε διαπράξει τις δολοφονίες, που είχαν τρομοκρατήσει το Λονδίνο.

Αυτό το κορίτσι, είτε στους αστυνομικούς, ήταν τόσο εύθιμο και τόσο ψυχράμο, που βοηθά το δάσκαλό μου! Μπορείτε τώρα να με κάνετε κι' εμένα. Στά χάλια κι' είμαι, δεν υπάρχει ελπίδα να ξαναδοιλέψω».

Ο Τζιμν 'Αβελιν κλειστήσε λοιπόν στις φυλάκες κι' ύστερ' από λίγο πρόκειται να περάσει από το

Κακούργιοδικείο για να καταδικασθεί σε θάνατο.

Αλλά πώς κατώρθωσε η Νταϊζη Ντούγκλας να καταστήσει ακίνδυνο τον κακοποιό;

—Είπε αλλοτινότερο, δίδαξε στους δημοσιογράφους που την επισκέφθηκαν για να λύσουν το μυστήριο αυτό της καταπληκτικής δυνάμεώς της. Έφθρησα τα μαθήματα που πήρα από τον καθηγητή Μπόλν Μόργκαν. Θέλετε να διητε πως τον έφορξα καταγής;

Και χωρίς να περιμένη απάντησι, άρπαξε από το χέρι έναν αθλητικό δημοσιογράφο, δυνατό σαν ταύρο, και τον τράβηξε έλαφρα. Έκείνος έβγαλε μια σπαρακτική κραυγή πόνου και κύλιστηκε στο πάτωμα, παρακαλώντας την να τον αφήσει, γιατί ένοιωθε το χέρι του να στραμπούλιζε. Οι άλλοι είχαν χλωμάσει από το φόβο τους. Δεν μπορούσαν να εξηγήσουν πως αυτό το λεπτό κορίτσι, που δεν ξύριζε

ποσι ότι βρισκόσθε στο ύπαιθρο. Έχει εύρωχες αθούρες γυμναστικής και παντού βλέπει κανείς άλλους, σκονιά και αδερφές σφαιρές. Τα περισσότερα μέλη του είνε κορίτσια. Όλα είνε ντυμένα με την αθλητική στολή τους, την οποία φορούν όσες ώρες μένουν στη Λέσχη. Μόλις πάνε εκεί, κάνουνε ποδάκια ένα ντούς, έπειτα γυμνάζονται και παρακαλούνται τα θεωρητικά μαθήματα του καθηγητή Μόργκαν, ο οποίος τους έξηγεί τους διαφόρους τρόπους, με τους οποίους πρέπει να προφυλάγονται από τους κακοποιούς και τους αποκαλύπτει τα τεχνάσματά τους. Έγινε περνούν στις αθούρες της πρακτικής εφαρμογής των όσων διδάχθηκαν. Η μισή μαθήτριάς του κάνουνε τους λωποδύτες. Προσπαθούν ν' αρπάξουν κι' επιτηδεύονται τις τσάντες των μελών, να τους επιτεθούν από πάνω, ενώ αυτές βαδίζουν άμειφνες, ή να τις τραυματίσουν κι' ένα...λαστιχένιο μαχαίρι. Έκείνες, σύμφωνα με τις υποδείξεις του Μόργκαν, προφυλάγονται, πάλαιον με τον «κακοποιό» και τον ο'χουν τέλος καταγής αναισθητό.

—Ορίστε, κύριε, ένα παράδειγμα: «Ένα κορίτσι γυρίζει άργά τη νύχτα στο σπίτι του, μάς λέει ο Μόργκαν. Ο δρόμος είνε σκοτεινός κι' έρημος. Είνε τέλος του μηνός κι' η μικρή 'Αγγλίδα έχει μέσα στην τσάντα της τα λίγα λεφτά του μαυρού της. Τα έχει αποθηκεύσει δολιχώντας τριάντα μέρες. Φανταστήτε τί καταστροφή θα ήταν κι' αυτό το άτιχο πλάσμα, αν τα έχανε.

Η μίς Λίτσι, η χαριτωμένη μαθήτριά του, που έχει αναλάβει να παίξει το ρόλο του «εργαζομένου κοριτσιού», περιπατεί στην αθούρα, θάμνο ηλεκτρικό λαμπύρι. Αδίκη ή σκηνοθεσία σάς δίνει πράγματι την εντύπωσι ότι βρισκόσθε νύχτα σ' ένα έρημο δρόμο.

Αδίκη ή σκηνή την κάνει να κρατάει σφιχτά την τσάντα της από την άκονια. Σφαιρικά, από μια ένας κύριος, παρουσιάζεται και προχωρεί αδιάφορος, όπως έγω.

Ο καθηγητής Μόργκαν παίρνει ύφους γλιντς κι' αρχίζει να περπατά προς την Λίτσι.

—Η μικρή 'Αγγλίδα, συνεχίζει Παίρνει μάλιστα και θάρος από γνήσι ξεγανά τον κίνδυνο που διαστέχει. Έκείνη τη στιγμή ο άγνωστος είνε δίπλα της. Κάνει μια απότομη κίνησι, της άρπάζει την τσάντα κι' έτοιμάζεται την γρήγορα. Αν αυτό όμως να γίνη τότε είνε μαθητριά μου, κι' άστρα-ρι, θα κάνει μια απότομη κίνησι προς τα εμπρός και θα του το έξα-αρθρώσει από τον όμο, όπως άνοι-δώς ή Λίτσι, ή μάλλον για να άνα-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο κίνδυνος που απειλούσε τον Μασσινάκ, δεν προερχόταν απ' τους θεατές, οι οποίοι βρισκόντουσαν στις θέσεις των σι-ωπηλοί, ήσυχoi, πλημμυρισμένοι από κατάνυξι, σαν να επρόκειτο να παρασταθούν σε κάποια επίσημη ιεροτελεστία. Ούτε χειροκροτήματα, μα ούτε κι' απειλές, απευθυνόντουσαν εκ μέρους των στον Μασσινάκ. Περίμεναν όλοι με σοβαρότητα την έναρξή του θεάματος. Όσοι βρισκόντουσαν στις ψηλότερες σειρές των αμφιθεατρικών καθισμάτων — και μεταξύ των ήμων κι' έγω — σήκωναν συχνά τα κεφάλια τους προς τον ούρα-νό:

Έκει ψηλά, στο καθαίο στε-ρέωμα, το χρυσό απ' τις απο-γευματινές ήλιακές ακτίνες, φαινόταν μεγαλοπρεπής η 'Α-φροδίτη!

Τι συγκινησις!... Για πρώτη φορά στην ιστορία της γής, πα-ρουσιάζονταν το φαινόμενο να αισθανόμαστε ότι μιας κύττα-ζαν μάτια που δεν ήσαν αν-θρώπινα, κι' ότι μάς παρακο-λουθούσαν διάνοιες διαφορετι-κές απ' τις δικές μας... Για πρώτη φορά νιώσαμε όλοι έ-μεις το πλήθος, ότι έκει κάτω στο 'Υπερπέραν — έκει που μο-νάχα τα δέντρα μας κι' οι ρευ-θασμοί μας τολμούσαν να πετά-ζουν — βρισκόντουσαν τώρα ά-σφαλώς στοργικοί αδελφοί μας, οι οποίοι ενδιαφερόντουσαν για μας και για τη ζωή μας... Δεν ήσαν πια οι αδελφοί μας αμέ-τοι οι καινούργιοι, όντα φαντα-στικά και πλάσματα άβυσσος της έξαναμμένης φαντασίας μας, αλλά υπάρχεις ολοζώντανες, χει-λά ούρα, καθώς κύτταζαν με λα-ροπιαστές, που επικοινωνούσαν μαζί μας με την έμφυχη γλώσσ-α των εικόνων προσορινά, μέ-χρις ότου βρούμε ή βρούν κα-νέναν άλλον πιο θαυμαστό τρό-πο να μιλούμε άναμεταξύ μας, σαν δυο άγαπημένοι φίλοι που

φέρουμε μια πραγματική σκηνή, ή Νταϊζη Ντούγκλας. Ο κακοποιός φυσικά, που δεν φαντάζεται αυτή την επίθεσι, βρίσκεται άποροίτοι-στος, δεν μπορεί να προφυλαχθή και κυλιέται στο δρόμο. Η μαθή-τριά μου ξέρε να τον κάνει να λι-ποθυμή με μερικές κλωτσιές, σε όρισμένα μέρη του σώματος, κι' έ-πειτα να πάει πάλι την τσάντα της και να συνεχίσι τον δρό-μο της. Όσο για τον κακοποιό; Σπάνια γλιντς από τα χέρια της άστυνομίας. Αδίκη είνε ή μέθοδος μου. Καθώς βλέπτε, στήριζεται σε μια έξασκησι της έτοιμότητάς του πνεύματος των μαθητριά μου και στην τέχνη με την οποία μπορούν να κάνουν ακινδύνους τους κακοποιούς.

Και πράγματι, ο καθηγητής Μόργκαν, γράφον οι 'Αγγλοι δημο-σιογράφοι, διδάσκει στα μέλη του «Ζιού - Ζιτσο Κλάμπ» πενήντα τρόπους, με τους οποίους μπορούν να προφυλάγονται από μια επίθεσι και να συλλάβουν τον έγκληματία, που θέλησε να τις σκοτώσει ή να τις κακοποιήσει. Το «Ζιού - Ζιτσο Κλάμπ» είνε ή πιο καλή κι' ή πιο πρακτική γυναικεία λέσχη της επο-χής μας.

ZAN KOAMH

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

άνταμώνουν εξαφινά κι' αντι-κρουστά σε δυο κοντινές βουνο-κορυφές...

Τα μάτια των, τα Τρία Μά-τια των, που παρουσιάστηκαν σε λίγο στον τοίχο, είχαν κι' άνε-κροσθη τρυφερότητα, καθώς κοφώθηκαν επάνω μας. Ήσαν τόσο γλυκά, και μάς κύτταζαν με τόσο αγάπη, ώστε όλων μας ή ψυχές σκίρτησαν από παρόμοιο συναίσθημα γι' αυ-τηνένοι άγκαλιάστηκαν τρυφε-ρά, και με τόσο λαχτάρα, ώ-στε θα νόμιζε κανένας πως εί-χαν αϊδνες να συναντηθούν, κι' ότι στο μέλλον ή δυο υπάρχεις των θα συγχωνεύονταν σε μια και μόνη!

Ποιές εύτυχισμένες και γοη-τευτικές σκηνές το παρελθόν-τος μας, προφήτευαν τα γλυκά έκείνα Τρία Μάτια ότι θα δού-με;

Λοξοκύτταζε τους γείτονάς μου. Όλοι τους ήσαν γυρτοί και σαν σαγηνευμένοι όπως κι' έγω, καθώς κύτταζαν με λα-χτάρα τον μαγικό τοίχο. Οι λα-χάνιαζαν, κι' οι περισ-σότεροι ήσαν κατάγλωσσος από προκαταβολική συγκίνησι.

Πρώτα-πρώτα, μάς παρουσί-αστηκε ένα φωτόλουστο το-πίο, ασφαλώς 'Ιταλικό, στο οποίο φαινόταν ένας γεμάτος σκόνη δρόμος. Επάνω του έ-τρεχαν καθάλαφρες, ντυμέ-νες με στρατιωτικές στολές της εποχής της Γαλλικής Έπανα-στάσεως, και στη μέση της ό-λης ομάδας των βρισκόταν ένα πο-λυτελές άμάκι με τέσσερα άλ-λα βλέπαμε έμεις. Το άμαξο προ-σώπακι της φωτίστηκε τότε με δολιχικό χαμόγελο. Τα ματά-κια της μισόκλεισαν, και το λαχταρισμένο κορμάκι της φα-ινόταν πως περίμενε κάτι. Αυτό που περίμενε, ήταν ένα άγόρι, το οποίο πήγε προς το μέρος της, ανακήρυξε τα χείλη της, κι' ενώ τη φιλούσε, έκείνη άφη-νε το κεφάλι της στον όμο του με έγκατάλειψι.

Ζευγάρι παθητικό, το όποιο μάς συντάραξε από συγκίνησι, όπως το άλλο το προηγούμενο του άξιαματικού και της 'Ιτα-λίας, μα το όποιο ήταν πολύ το εκφραστικό σε τρυφερότη-τα απ' το άλλο. «Ο, ή ζωντανά πύθραδύνουν λίγο τη στιγμή της εύτυχίας των, για να την γευτούν έντονότερα και μεθυ-

για μας — τις είδυλλιακές στι-γμές του της Άλλοτε!

Ια συναισθήματα μας δεν ή-σαν τώρα όπως των προηγου-μένων απραστάσεων, άναμχτα υπακού με άσπαγκο και ά-γιοια. Ξεραμε τώρα! Και βλέπαμε, κατά την απογευμα-τινή αυτή παρόστασι της συγ-χρονου εποχής μας, να ζουν σφιγμένες μέσα μας υπάρχεις του ίδιου αιώνας. Δεν ήσαν ή-βοποιοι αυτές ή υπάρχεις, κι' ούτε επαναλαμβάναν για τη δι-ασκεδασί μας σκηνές τρυφε-ρές, παίγμενες συχνά ως τό-ρα. Όχι! Ης έξοσαν, αυτές τις σκηνές του είδυλλίου των, τις για πρώτη φορά μέσα στο διάστημα και στο χρόνο έμ-φανίζόμενες στα μάτια μας: Ήταν πραγματικά το πρώτο έρωτικό φιλή τους.

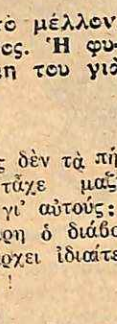
Αυτό, ή έντύπωσις που νοι-ώσαμε βλέποντας αυτό, ήταν έντύπωσις που ξεπερνούσε σε ένδιαφέρον κάθε άλλη έντύπω-σι ανθρώπινης ψυχής! Νά βλέ-πη κανένας το παρελθόν δι-αχί σε άναπαράστη, αλλά στην πραγματικότητα, σαν να ζούσε αόριστης μαρτυ-ρή την εποχή εκείνη! Νά βλέπη κανένας έναν νεαρό άκόλουθο μεσαιωνικού πυργοδοσπού-να φιλή στο στόμα μια δεσποι-νίδα της Τιμής της πυργοδο-σποίνης!

Νά βλέπη κανένας, όπως εί-δαμε σε λίγο, έναν άλοφο της άρχαιας 'Ελλάδος! Νά βλέπη κανένας την 'Ακρόπολι κάτω απ' τον ούρανό της, όπως ήταν έδω και δυο χιλιάδες χρόνια, με τους κήπους της και τα σπύ-ρια της, με τις δεινδοροστοχίες της και με τους γραφικούς δρομίσκους της. με τα Προτύ-ματά της, με τα μνημεία της, και με τον Παρθενώνα της, δι-χί όπως είνε έρειπωμένος σήμε-ρα, αλλά άκέραιος και σε όλη τη μεγαλειότη έμφανίσι του!

Ο Παρθενών! Ένα πλήθος αγαλμάτων τον περιστοιχί-ζει. Άνδρες και γυναίκες άνεδο-κατεβαίνουν τις σκάλες του. Κι' είνε αυτά τα πλήθη οι 'Α-θηναίοι κι' ή 'Αττίδες της επο-χής του Περικλέους ή του Δη-μοσθένους!

Περπατούν... Διασταυρώνον-ται... Στήνουν ολιγόλογη συνο-μιλία. Έπειτα εξαφανίζονται. Ένα μικρό δρομάκι, έρημο ά-πό διαβάτες, ξεχωρίζει άνωμέ-σα από δυο κατάλευκους τοί-χους. Μια παρέα περνάει και φεύγει, άφήνοντας μόνους δυο άνδρες. Έναν άνδρα απ' τα μέλη της. Έναν άνδρα και μια γυναίκα, οι οποίοι στα-ματούν έξαφνα, κυττάζουν γύ-ρω τους, κι' έπειτα, σαν ή μο-ναξιά να τους διη ή κουράγιο, σφισταγκαλιάζονται με λαχτά-ρα! Και βλέπουν, κάτω απ' τον άχνό πέπλο, που στεφανώνει το μέτωπο της γυναίκας, δυο με-γάλα δολιχούρα μάτια, των ό-ποιων βλέφαρα άνοιγνόμενα, σαν πτερυγίες πουλιού, γελώντας τώρα, δακρύοντας άργότερα, και πάλι έαναγε-λώντας!

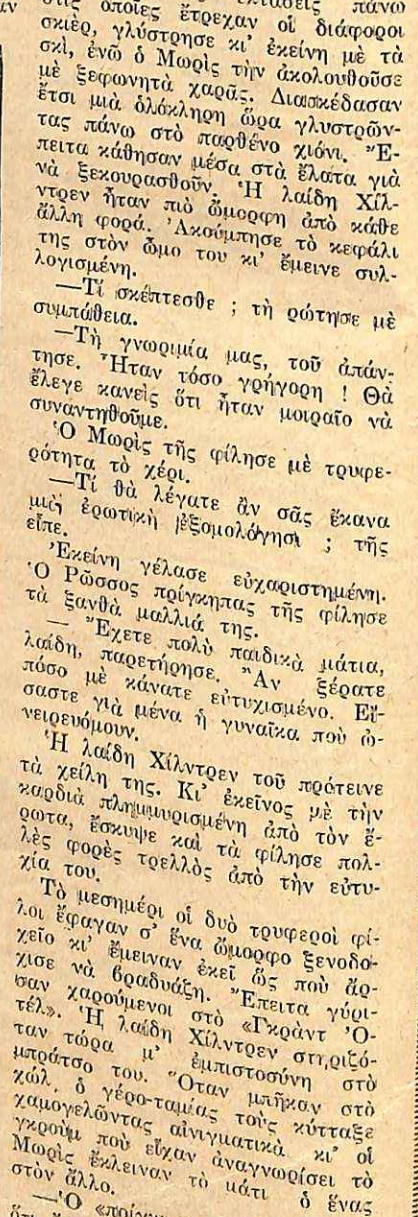
Μι' αυτόν τον τρόπο, προχά-ρούσαμε προς το βάθος των αι-

ταῖς μα-
γι' αὐτοῦς·
ρη ὁ διάβο-
ρχει ἰδιαιτά-
!

ωμαλέος κα-
ὐ τὸ Σίλλει-

Ἡ τιμωρία τοῦ κόλακα εἶνε ποτέ του δὲν ἔχει κανένα πματικό φέλο.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐκκλησίας μου φαίνεται,
οἷσε ὁ ὑπάλληλος τοῦ μοιμοῦ.

51 2010 10 1000 2010 21 0-

Ἡ λαϊκὴ κύτταξε στὰ μάτια τὸ φιλο

...της. Κι' εκείνος με την
...πλημμυρισμένη από τόν έ-
...τα, έσκυψε και τὰ φίλησε πολ-
...α του.
Τὸ μεσημέρι οἱ δυὸ
...έφραγαν σ' ένα τρυφεροὶ αἰ-
...ου...

Ὁ Μωϋσῆς τὸ ἀνέβη
ἀπὸ τῆ συγκλήσεως καὶ
ἐξῆς :

«Σὺς εὐχαριστῶ γὰρ
ἐνδιαφέρον σας. Θὰ ἴ-
νω κοντά σας μὰ τὸ
μου δὲν μοῦ τὸ ἐπα-

μαζί, καιωμένο από
και τον ίδιο τεχνίτη,
ηκε σὲ μιὰ πυροκαϊά

Ὁ Γκαϊτε ἦταν φυ-
χοι μανιάς.
Ὅταν κοιμήθηκε μ

να πουλήσει τὸ χτήμα
πὺν τὸν ζημίωσε ὁ
ὄμως τοῦλεγαν ὅτι ἔ
μὲ τις ἀγορατικὴς τῶ
ἐπιχειρήσεις διαμαρ
νός:

**ΑΝΕΜΩΝΕΣ
ΣΤΟΝ ΑΙΘΡΑ**

NEMO
—
αν εἶνε ὁ
σιος ἀπὸ

* * *

Ἡ τιμωρία τοῦ κόλακα εἶναι ποτέ του δὲν ἔχει κανένα π. μυστικό φίλο.

καὶ τὸ φῶς.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κύριε, είπε με φωνή που έτρεπε, αυτή είναι η μόνη καλή πράσις που έκανα στη ζωή μου. Αφήστε μου λοιπόν τη χαρά να λέω ότι γι' αυτήν τουλάχιστον δεν πληρώθηκα.

Ο Μοντωμπάν, έπειτ' απ' τα λόγια αυτά, φύλαξε πάλι το πορτοφόλι του. Και χαμογελώντας, έδωσε το χέρι του στον Κεντενάς, ο οποίος τραβήχθηκε πίσω κατάπληκτος.

—Θα μού άρνηθής την τιμή να σου σφίξω το χέρι σου ;

—Α! κύριε, τραύλισε ο Κεντενάς με φωνή πνιγμένη, αυτή η τιμή είναι μεγάλη για μένα.

Κι' έσφιξε με σεβασμό το τίμιο χέρι του ιππότη.

—Άκουσε, του είπε ο Μοντωμπάν. Δεν θέλεις να πάρης τίποτε από μένα. Αυτό σε τιμά, Κεντενάς, και αποδεικνύει ότι δεν έπεσα έξω στις κρίσεις μου. Ωστόσο, μπορεί αυτή η καλή πράσις, για την οποία είσαι περήφανος να σε κάνει να χάσης τη θέσι σου. Αν συμβή αυτό, θυμήσου ότι θα είμαι ευτυχής να σε πάρω στην υπηρεσία μου. Ο Λαγκρόνι δεν είναι καθόλου ζηλιάρης.

—Μά την πιστι μου, όχι! φώναξε ο Λαγκρόνι. Αν είμαστε τώρα ζωντανοί, σ' αυτόν το γενναίο το χρωστάμε. Όσο για μένα, πιστέψτε με, τον αγαπώ κιόλας σαν αδελφό μου.

—Κύριε ιππότη, είπε ο Κεντενάς, σάς ευχαριστώ και δεν λέω όχι... Είνε βέβαιο ότι δεν θα μπορέσω πια να κάνω όπως άλλοτε την παλιά μου δουλειά. Μά μού φαίνεται πως δεν είμαι ίσως άξιος να υπηρετήσω έναν τίμιο άνθρωπο, σαν και σας. Τέλος πάντων, θα δώ... Αφήστε μου μερικές ημέρες...

—Όπως θέλεις και όποτε θέλεις, Κεντενάς! είπε χαμογελώντας ο Μοντωμπάν. Και χαριστίκαν.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Μοντωμπάν πήγε να βρή το φίλο του δούκα ντ' Αργκό, στον οποίο διηγήθηκε πως είχε ξαναπαίρει τα δυο εκατομμύρια του βασιλέως και πως τα επέστρεψε στον πρεφότο ντ' Αργκό. Τού ζήτησε συγγνώμην, γιατί ένήργησε χωρίς τη βοήθειά του, όπως του είχε υποσχεθί, εξηγώντας του ότι αν δεν ένεργουσε εκείνη τη νύχτα θα ήταν πολύ άργα την άλλη μέρα. Δεν του ανέφερε όμως ούτε λέξη για τη συνωμοσία που ήθελαν να τον μεπιδέψουν, όπως επίσης δεν του εί-

πε πού είχε βρή τα εκατομμύρια.

Και, καθώς ο δούε ντ' Αργκό διακρινόταν για τη λεπτότητά του και τη διακριτικότητα του, απέφυγε να του κάνει σχετικές ερωτήσεις, γιατί καταλάβαινε πως ο Μοντωμπάν του είχε πη δσα ήθελε να του πη. Επίσης, δεν του είπε καθόλου ότι σκόπευε να πάη ν' αναγγείλ η ίδιας την ευχάριστη είδησι στο βασιλέα. Και πράγματι, αυτό έκανε μόλις ο ιππότης έφυγε. Ο Ποντούς βιαζόταν να παρουσιάσει στο Φραγκίσκο Α' την αναμφισβήτητη απόδειξι ότι η ύποψις του εναντίον του ιππότη Μοντωμπάν δεν ήταν δικαιολογημένες κι' ότι πλησίαζε η στιγμή, που έπρεπε να κρατήση την υπόσχεσί του και ν' ανταμείψη τον ιππότη με τον πιο λαμπρό τρόπο.

Επιστρέφοντας απ' αυτή την επίσκεψι, ο Μοντωμπάν έμαθε την εξαφάνισι της Πριμερόζας. Το χτύπημα ήταν σκληρό. Ακόμα δε πιο σκληρό, γιατί ήταν απροσδόκητο. Μά δεν ήταν από τους ανθρώπους, που έγκαταλείπονται στην απελπισία τους, όταν πρέπει να δράσουν, χωρίς να χάνουν στιγμή. Και καταπνιγόντας τον πόνο του, άρχισε τις αναζητήσεις του μαζί με τον Πονταί, ο οποίος είχε ξαναπαρουσιασθή στο μεσαύ.

Δυστυχώς, ο Νουαρθίλ, ο οποίος είχε λόγους να κρατήση προσωρινώς μυστική τη σύλλη-

ψη εκείνης την οποία νόμιζε πως ήταν η βασίλισσα ντ' Αργκό, είχε λάθει τόσες προφυλάξεις, ώστε η σύλληψις αυτή πέρασε έντελώς απαρατήρητη στη συνοικία.

Μονάχα η κυρά Αγκαντού θα μπορούσε να μιλήση σχετικώς. Ο Μοντωμπάν κι' ο Πονταί το καταλάβαιναν αυτό πολύ καλά και πέρασαν όλο τους το πρωί, υποβάλλοντάς της διάφορες ερωτήσεις. Μά η γρηά μέγαιρα είχε συμφέρον να σωπάση. Ούτε υποσχέσεις, ούτε απειλές έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Η γρηά δεν αποκάλυψε τίποτε. Έκλαιγε, τραβούσε τα μαλλιά της κι' ωρκίζονταν σε όλους τους αγίους πως δεν ήξερε το παραμικρό.

Ενδ' αυτό το προσπαθούσαν του κάκου ν' αποσπάσουν έστω και μια λέξι από την κυρά Αγκαντού, η Αλκιντόρ, μεταμφιεσμένη σε Ζάν ντ' Αργκό, είχε εγκαταλείψει το Μανιόλε και ξαναγύριζε στο μέγαρό της της οδοϋ Αγίας Αικατερίνης. Δεν ήταν μόνη. Ο Άνθριποσφόρης και ο Σοπέν ο Αριστοκράτης, ντυμένοι σαν αξιωματικοί αριστοκρατικού σίκου τη συνδεδεσαν. Και πίσω απ' αυτούς, έρχόντουσαν καμιά δεκαριά στρατιώτες, στους οποίους θα μπορούσε κανείς ν' αναγνωρίση τους ήρακλειούς υπηρέτες που φύλαγαν στους διαδρόμους του μεγάρου της βασίλισσας ντ' Αργκό.

Το χτύπημα, που ο Μοντωμπάν είχε κάνει ο Μοντωμπάν, το μόλις δεν συλλογίστηκε ούτε στιγμή, ήταν οι σύντροφοί της. Και όμως, θα έκανε πολύ καλά να δώσει κάποια προσοχή στο σύντροφο της παιδικής ηλικίας, το Σοπέν τον Αριστοκράτη.

Ο Σοπέν ο Αριστοκράτης ήταν πολύ αλλαγμένος τελευταία. Θα μπορούσε κανείς να πη ότι είχε απομείνει μονάχα η σκιά του έαυτού του. Μια σκοτεινή θλίψη φαινόταν πώς τον έθάραινε.

Και κάρφανε βλέμματα γεμάτα φλόγες, γεμάτα ένα αίσθημα, που δεν μπορούσε κανείς να το προσδιορίση, αν ήταν αγάπη ή μίσος επάνω στην

μπάν είχε καταφέρει την προηγούμενη ημέρα, κατέστρεφε εξ ολοκλήρου τις ελπίδες της. Για μια στιγμή, είχε απομείνει έκμηνειμένη κι' αναρωτιόταν αν έπρεπε να εγκαταλείψη τις φιλοδοξίες της και ν' απομείνη απλώς, ότι ήταν: Η βασίλισσα της Αργκό. Μά η Αλκιντόρ ήταν προικισμένη με σιδερένια θέλησι, που τίποτε δεν μπορούσε να τη συντρίψη. Γι' αυτό, είχε συνέλθει πολύ γρήγορα. Τώρα το πρόσωπό της είχε τη συνηθισμένη του έκφρασι κι' έπαιζε ανεπιλήπτα το ρόλο της του κομψού και πλουσιού ευπατρίδου.

Μά κάτω από τη φαινομενική της αδιαφορία, το μυαλό της δούλευε. Δεν είχαν χαθή όλα ακόμα. Ο έρωας του δούκως ντ' Αργκό, που ήταν τόσο μεγάλος, ώστε μπορούσε να έλπιζε πως η απώλειά των δυο εκατομμυρίων της προίκας δεν θα γίνιταν άφορμη να ματαιωνά ο γάμος τους. Και αν γινόταν να έπανορθωθούν.

Το ζήτημα τώρα ήταν να μάθω αν ο έρωας του δούκως ήταν πια δυνατός από το συμφέρον και τη φιλοδοξία. Αυτή η άμφιβολία βασάνιζε την Αλκιντόρ. Και πότε έλεγε, πως ο έρωας θα θριαμβέυε και πότε κλειούς διαταχτικά το κεφάλι της. Καθώς δε δεν ήταν γυναικά, που μπορούσε ν' ανεχθή σία, αποφάσισε, μόλις θα εξασυτήση στο μέγαρό της να ζητήσει γι' αυτό το σοβαρό και να το κανονίση όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Ενδ' η Αλκιντόρ έκανε αυτές τις σκέψεις κι' έπαιρνε αποφάσεις προσωρινές να εγκαταλείψει το κακό που είχε κάνει ο Μοντωμπάν, το μόλις δεν συλλογίστηκε ούτε στιγμή, ήταν οι σύντροφοί της. Και όμως, θα έκανε πολύ καλά να δώσει κάποια προσοχή στο σύντροφο της παιδικής ηλικίας, το Σοπέν τον Αριστοκράτη.

Ο Σοπέν ο Αριστοκράτης ήταν πολύ αλλαγμένος τελευταία. Θα μπορούσε κανείς να πη ότι είχε απομείνει μονάχα η σκιά του έαυτού του. Μια σκοτεινή θλίψη φαινόταν πώς τον έθάραινε.

Και κάρφανε βλέμματα γεμάτα φλόγες, γεμάτα ένα αίσθημα, που δεν μπορούσε κανείς να το προσδιορίση, αν ήταν αγάπη ή μίσος επάνω στην

Έσφιξε με σεβασμό το τίμιο χέρι του ιππότη...

Αλκιντόρ.

Μά η Αλκιντόρ δεν ενδιαφερόταν για το Σοπέν τον Αριστοκράτη. Κι' αν τον συλλογίζονταν καμιά φορά, το έκανε αυτό, γιατί τον χρειαζόταν.

Έτσι, μόλις έφτασαν στο μέγαρο και ξεπέψαν, του έγνεψε να πλησιάση. Ο Σοπέν βιαστική να υπακούση κι' έφερε το άλογο του πλάι στο δικό της.

—Σοπέν, του είπε, βγάζοντας μια έπιστολή, πρέπει να τρέξης άμέσως στο μέγαρο του δούκως ντ' Αργκό, να δώσης στο δούκα αυτή την έπιστολή εκ μέρους μου και να του πης ότι πρέπει με κάθε θυσία νάρη να με δ' άμέσως. Πήγαινε!

Αυτή η διαταγή έκανε το Σοπέν ν' αναπηδήση απότομα. Μά μιάς έγινε κατάχλωμος και δάγκωσε άγρια τα χείλη του, καρφώνοντας στην Αλκιντόρ ένα βλέμμα, που έκλεινε μια άφωνη ίκεσία.

Η Αλκιντόρ παρέμεινε άπαθής. Ο Σοπέν τότε μίλησε και η φωνή του άντηχησε τρομαχτικά γαλήνια:

—Θέλετε να πάω να φέρω το δούκα ντ' Αργκό; Τό θέλετε; Νόμιζα ότι έπειτ' απ' όσα έγιναν αυτή τη νύχτα, δεν θα γινόταν πια λόγος γι' αυτό το γάμο...

—Τί άνακατεύεσαι ζού στίς δικές μου δουλειές; μούγκρισε η Αλκιντόρ απειλητικά.

—Μη θυμώνετε, είπε ο Σοπέν με την ίδια πένθυμη γαλήνη. Σας μιλάω για το συμφέρον σας. Η δική μου ιδέα είναι ότι θα πάθετε κακό, θα πάθουμε όλοι μεγάλο κακό αν γίνη αυτός ο γάμος.

—Αν ξεστομίσης άλλη μια απειλή σαν αυτή, θα πεθάνης! πρόφερε η Αλκιντόρ με μια τρομερή ψυχρότητα.

—Δεν απειλώ, Αλκιντόρ, ρόγχασε ο Σοπέν ο Αριστοκράτης, μ' ένα σαραχτικό τόνο.

—Θα υπακούσης, ναι ή όχι! φώναξε η Αλκιντόρ.

—Υπακούω, Αλκιντόρ, έκανε ταπεινά ο Σοπέν, υπακούω. Μά θα θυμηθήτε πολύ γρήγορα ότι θέλησα να σας προειδοποιήσω κι' ότι σεις άρνηθήκατε να μ' ακούσετε...

Και χώνοντας τα σπηρούνια του στα πλευρά του άλόγου του, που χρεμέτισε από πόνο, ξεκίνησε σαν τρελλός με τρελό καλπασμό, σκορπίζοντας τον τρόπο στους διαβάτες.

Μετά μια ώρα, ο δούε ντ' Αργκό φιλούσε το χέρι της Αλκιντόρ και τη ρωτούσε με ένδιαφέρον σε τι χρωστούσε την μη της τόσο επειγούσης αυτής προσκλήσεως. Παρ' όλη την τρομερή αυτοκυριαρχία της, η Αλκιντόρ ήταν τόσο βαθιά παραγμένη, ώστε δεν κατάρθω να κραύη εξ ολοκλήρου τη σε να κρύψη, ούτως, μολοσυγκίνησι της.

—Ωστόσο, μολονότι η χλωμάδα της πρόδιφλογισμένο βλέμμα της πρόδιδαν αυτή τη συγκίνησι, η φωνή της δεν έτρεμε καθόλου, απ' όλα ένα είδος συνεταιρισμού μεταξύ μας για την πράσας για να σας πω ότι ο γάμος

μας έγινε πια αδύνατος. Η τιμή μου ως αριστοκράτιδος, που έπιβόλλει να σας επιστρέψω το λόγο σας.

—Γιατί; τραύλισε ο Γκίζ, ο οποίος έγινε κατάχλωμος.

—Γιατί, έμεινε αδύνατον να σας μετρήσω σήμερα, όπως σας υποσχεθήκα, τα δυο εκατομμύρια της προίκας μου. Αμέσως, μόλις πρόφερε αυτά τα λόγια, η Αλκιντόρ ήσυχησε και κατάλαβε πως είχε κερδίσει το παιχνίδι. Ο Γκίζ υποδέχτηκε τα λόγια της με μια φανερή ανακούφισι, σαν να περίμενε κάποιο πράγμα πολύ πιο σοβαρό απ' αυτό που του έλεγε.

—Έρριξε σ' αυτήν ένα παράφορο βλέμμα και με φωνή που έτρεμε λίγο, τη ρώτησε:

—Δεν έχετε άλλο λόγο εκτός απ' αυτόν που μου είπατε; —Ποιόν άλλο λόγο θέλετε να έχω εκτός απ' αυτόν;

—Ποιός ξέρει; έκανε ο Γκίζ με στενοχωρία. Μπορεί, παραδείγματος χάριν, να μη σας άρεσώ...

—Πρέπει να πας στο μέγαρο του δούκως ντ' Αργκό και να δώσης εκ μέρους μου στον δούκα αυτή την έπιστολή...

—Μη το φαντάζεστε αυτό! τον διέκοψε ζωηρά. Μη ζητάτε άλλο λόγο, εκτός απ' αυτόν που σας είπα. Αναλάβαμε από μοιβαίες υποχρεώσεις. Κι' εγώ δυστυχώς δεν μπορώ να κρατήσω τις δικές μου. Η τιμιότης απαιτεί να σας αποδώσω την ελευθερία σας...

Ο Γκίζ την πλησίασε, πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του, και ψιθύρισε με τόνο επιτιμητικό:

—Πώς φανταστήκατε ότι για ένα άθλιο χρηματικό ζήτημα θα σας εγκατέλειπα; Ξέρετε ότι με προσβάλλετε, αμφιβάλλετε για την ανδρεία ενός άνδρος.

—Αν υπήρχε μόνο το ζήτημα της αγάπης μεταξύ μας, θα είχατε δίκην να μιλάτε έτσι, έλεγε η Αλκιντόρ, κοιτώντας με τα μάτια της το κεφάλι της. Μά λαγχαλικά το κεφάλι της, η αγάπη έρχεται σε δεύτερη ή ανώσι μας έπρεπε να είνε πριν απ' όλα ένα είδος συνεταιρισμού μεταξύ μας για την πράσας για να σας πω ότι ο γάμος

σχεδίων... Αυτά μόνο λογαριαζόντουσαν. Είνε σωστό λοιπόν, παραμερίζοντας τα αισθήματα, να ξεσκίσουμε μια συμφωνία, της οποίας δεν μπορώ να τηρήσω τους όρους που με άφορουν...

—Έστω, είπε ο Γκίζ, παραδέχομαι ότι έπρεπε να κάνετε έτσι. Μά αυτός ο λόγος δεν μ' έμποδίζει καθόλου να κάνω κι' εγώ από μέρος μου, ότι μού άρέσει... Άρνουμαι να πάρω πίσω το λόγο μου... Ο γάμος μας θα γίνη οπωσδήποτε...

Τα δυο εκατομμύρια σε χρυσάφι, που δεν είστε πια σε θέση να μου μετρήσετε, δεν αποτελούν όλη σας την περιουσία. Θα περιοριστώ σε όσα σας μένουν. Και σας δίνω το λόγο μου ως ευπατρίδου ότι κανένα από τα σχέδιά μας δεν θα αλλάξει... Μονάχα, που η πραγματοποίησιν τους θ' άργηση λίγο.

Η Αλκιντόρ δεν αμφιβάλλει πια για την ειλικρίνεια του Γκίζ. Τό πάθος του ήταν πράγματι πιο δυνατό από τη φιλοδοξία.

Και όπως την πρώτη φορά, που την είχε κρατήσει έτσι μέσα στα χέρια του, δεν άντελφη βρή ότι η Αλκιντόρ είχε δεχτή παθητικά το φίλημά του, χωρίς να του το ανταποδώση.

Αυτή η συνάντησις της Αλκιντόρ και του Γκίζ είχε έναν άορατο μάρτυρα, που ούτε τον υποψιάζοντουσαν καν. Κι' αυτός ο μάρτυς, ήταν ο Σοπέν ο Αριστοκράτης, ο οποίος, αφού συνοδούσε το δούκα ως το μέγαρο της βασίλισσας ντ' Αργκό, θέλησε να παρακολουθήση κρυφά τη συνομιλία τους. Η-θελε να μάθη με κάθε θυσία τι θα έλεγαν, γιατί η ζηλοτυπία του το βασάνιζε.

Και όπως την πρώτη φορά, είχε κρυφί πίσω από μια πορτιέρα για να δ' και ν' ακούση. Και, όπως την πρώτη φορά, κυριεύτηκε από μια τρελή λύσσα, όταν άκουσε την Αλκιντόρ να ομολογί στο δούκα ότι τον αγαπούσε. Ο Σοπέν ο Αριστοκράτης, είχε αντίληψι περιωρισμένη, για να καταλάβη ότι η Αλκιντόρ έπαιζε κωμωδία. Έξ' άλλου, την έπαιζε τόσο θαυμάσια, ώστε ξεγελάστηκε κι' αυτός, όπως ο δούε. Κι' ένοιωσε τότε έναν πόνο τόσο δυνατό, ώστε αναγκάστηκε να δαγκώση τα χείλη του μέχρις αίματος, για να μη ούρλιάσει και να πιαστή απελπισμένα από την πορτιέρα για να μην πέση κάτω.

—Επειτα, είδε το φίλημα που έθωσε ο δούε στην Αλκιντόρ κι' η λύσσα του διπλασιάστηκε. Μά το κεφάλι φλογισμένο, τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος και σκοντάφτοντας πάνω στα έπιπλα, είχε φύγει για να μην υποκύψει στην έπιθυμία του, που τον έσπρωχνε να τους σκοτώση και τους δυο με το μαχαίρι του.

Είχε φύγει κι' είχε βγ' έξω. Κι' άρχισε να πλανιέται στην τύχη, σαν μια κολασμένη ψυχή, νύε.

Πρέπει να πας στο μέγαρο του δούκως ντ' Αργκό και να δώσης εκ μέρους μου στον δούκα αυτή την έπιστολή...

AZILIANTE

μηνιάχης, που μπροστά στὰ μάτια του μιὰ μέρα έβλεπε και στραγγάδιαν τὸ γυιό του Μουσσοφά, μιτρε ἡ Ροζέλιαν, ἡ γυναίκα του, που έφερνε τὴ συντομία, θὰ δε-χόντουσαν τὸ Σύστημα ποτέ τους. Ἡ Τουρκία θὰ Χαθῇ, Χωρὶς ἀμφιβολία, ἀν ἐ-φραμίσθαι σύστημα κανδοσυλευτικό.

XVII

Σταματούλα, 27 Σεπτεμβρίου.
7 Ζηλ-Ιντζέ, 1293 τῆς Ἑγείρας.
Εἶχα μπῆ, γὰρ ὁ ἀποφύγα κάρπια μπόρα, ὃ ἔνα τυχαῖο κάρφειο τούρκικο, δῖνὰ σὸ τῆσι τοῦ Βαγιαζήτ.

Όλο γέφυρα ασφάλεια έκει μέεα κα μελέδωδες άόπρες γενεάδες. Γέροι πολλοί, (οι κοινώς χς α τ ζ η ι π α μ π α δ ε ε), ήσαν καθισμένοι γύρω-γύρω κα διάδεσαν τά φύλλα της ήμερας ή παρκαλοβόδωσαν άπ' τα τέλεια τα κομμιελήνια τ' άχι-λυορωτικά, τους διαδέδες που ρέχχαν στη βροχή. Τουρκικές περαστικές κυπά-δες, που τις είχε προκετα το νερό, έπρεξαν ή όση γρηγορόδα τους έπνεραν ή παντοφάες κα τά πασουάτικα τους. Μεγάν ή όλη γυυσι θαόδευε στο όριο κα στοπαόδι γενικό του κόσμου. Έπρετε νερό με το τουαόδι.

Εξέτασαν τριγύρω μου τα πρόσωπα των γερόντων που με περιτοχιζάν: ο πρόπος που φορούσας τα ρούχα τους, σ' έλες τους τις μικροσκοπιές, έδειχναν φανερά την έπιληψη, την προσεχτική και λεπτομέρεια της μέθοδς του πάλησ και καιρού. "Όλα τους ήσαν έντελως έσκι, δς και τ' άσπλύντα ματωμένα τους, δς κ' η γερωνική κατατομής τους. Έσκι, Λέξ, που τη Λέν με σεδάσμι και που σμιαντα το πάλη πάλη α' p χ αίο και που χρησιμοποιείται στην Τουρκία, τόσο για τις πεπρωμένες αυχενικές, τα πονάκια έθια το σώμα, όσο και για τα πονάκια ντοσισια και τα πάληδ έφάσας έπιση. Ο Τορκός έχουν τη σεδεία Λαρεία, το πόδς το σεδί, τοι παρδάντος, της σασμότητος και της άκνησας. Ξαφικά άκούσθηκε ό κρότος κανονί, ύμωσωντα προδολικοί, άτ' τώ με-ρος τοδ Σερσοςερπ. Οι γέροι έκαναν νοήματα δμείας, με τό κεφάλι, άναμεταξύ τους, κι' δλάδαγε είρωνικά χαμόγελα.

—Να μᾶς ζήση δὲ τὸ σύσταγμα τοῦ Μινυχὰτ-πασᾶ, ἔκανε ἕνας ἀπὸ αὐτοῦς, προσκυῶντας κοροϊδευικά.

—Βουλευτέ! Χάρτες συνταγματικοί μυστικούς, ένα πράγμα σαφές. Οι χα-
λιδάδες του παλιού καιρού δεν είχαν άδελφο από τέτοια, από αντιπροσωπείας
του λαού...

—Βοῦ, θόῦ, θόῦ, Ἄλλ' ἄ χι... κ' ἡ γυναῖκες μας δὲν τρέχαε στους δρόμους, μὲ σκεπτες εἶται διάφορες, ἀν' ἑλλημερὰ κ' οἱ ποταὶ κάτω πὺν συχαὶ τὴν προσευχὴν τοῦς κ' οὐτ' ἔμπρησαν κ' οἱ Μοσκώιτες ἀέφα, ἀν' καὶ τόπα!

Η επιτομή αυτή θεωρείται, ανήγερθε στους Μισοχριστιανούς ότι η παντοχόρως παρρησιόδης στους ύμνους του της αυτοκρατορίας, είναι σύμφωνα πάλι πάλι φιλελεύθερο ότι τα τότε ευρωπαϊκά κ' οι γερμο-Γούγκοι δεχόμενοι ψυχροτάτα, το μέγιστο αυτό δώρο του σουλτάνου.

10 γενόμενος αὐτοῦ, πρὸς τὴν γυναικαὶ αὐτοῦ πολλὸν καιρὸς. Ἀπ' αὐτῆς ἡμέρας ἀκριβὲς ἔκειναι, ὁ ἀνασθέντης διὰ τότε πάλαιος μεταξὺ Τούρκικας καὶ Ρωσσίας ἔπρεπε καὶ θεωρεῖται θεότατος καὶ αἰσώμενος κερκηρῶν μέλος, καὶ ὁ σουλτάνος ἔρχιτο εὐθὺς, περιεπαύοντός, νὰ εἴναι τὸς ἐκπαιδευόμενος του. Ἦσαν ἐπιδόμηση ἡ ὥρα, ἀλλὰ Τούρκικα (δηλαδή περίπου μεσημέρι). Ἡ γὰρ ἐκτὴ

AZIGIANTE

τρεῖς α' ὅλο τὸν κατακλυσμὸ ἐκεῖ.

Τις μουσικές του πλάσιου.
 'Ο οὐρανὸς ἦτανε μαῦρος, μολυσμένος, Χαλάζι καὶ θρογὴ μαζὺ, ἀδίστακα, ἐπε-
 φταν καὶ τοὺς ἔκανε μουσικὶ. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καταρράχτες διαβάζαν-
 σταν πλὴθὴ τὴν προκήρυξιν καὶ τὰ τελεῖα τὰ παλαιά, τοῦ σεραινοῦ, μὲ τὴς χλαιοχο-
 νίτικες ἐπαλξεῖς, ποὺ παιταίσιωναν ἐκεῖνη τὴν εἰκόνα, λές κ' ἔμειναν ἐκστατικά, ἀ-
 κούγοντας νὰ προφέρωνται μέσα στὴ Στάγμιτουλ τέτοια λόγια ἀνατρεπτικά...
 Φωνές, ζητωκραυγές καὶ μουσικὲς ἔδωσαν τέλος, μετὰ λίγην ὥρα, στὴν ἀλλό-
 κοπὴ ἐκείνη τελετῇ κι' ὅλος ὁ κόσμος, μουσκεμένως ὡς τὸ κόκκαλο, σκόρπισε θο-
 ρυθωδῶς πρὸς ὅλα τὰ σημεία.

Τὴν ἰδια ὥρα ἀκριβῶς
στο Ναυαρχεῖο, στὴν ἀλλή
λεως, τὰ μέλη τῆς διεθνοῦς
συσκεψέως εἶχαν συγκεντρωθῇ καὶ συνεδρίαζαν.

λεως, τὰ μέλη τῆς διεθνοῦς συσκέψεως εἶχαν συγκέντρωσι καὶ συνεισφοράν. Τὰ πλοῦσια εἶνε γίνει ἐξέπιπδες, ὥστε ἡ ὁμορφοντιες ν' ἀκουστοῦν ἐνῶ μιλοῦ-

καταλλήλως σπὸν ἐπίλογον τῆς ἀγορεύσεώς του.

xviii

—'Ανατολή! 'Ανατολή! τί βλέπετε, ποιητές;
Γνωρίζετε πᾶν 'Ανατολήν τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ σας!

«ὦ μέγα! εἶπαν ἡ θοοὺς, τοὺν καίρο, φωνεῖ, (ὡς)
 βλέπουν, ἕνα παράξενο, μυστηριώδες φῶς!

Εἶπε, ἴσως, τὸ βασιλεῖμα, καὶ τὸ θαρροῦν γι' αὐγῇ!

(ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΚΩ: Τραγούδια του λυκόφωτος)

[illegible]

Ό ούρανός καθάριος, διαυγής, σαρωμένος από έναν, άνεμο που δέν γιούταν πέρα, έμμοιαζε σαν έρημος.

Πράγματι, μια μενολοφύτα: γεμάτος κάθε λίγο και λιγάκι, γιά να μήν ξηρή καιρό να κιάση. Ή άαή του αυτή, τ' όμολογώ, είχε ή σφώτερη άπ' όλες και προσάθω κ' έγώ, όσο μπορώ, να τη θέτω εις έφαρμόγη—και κουτά-σπαθιά τα κατάφέρνω...

Δυστυχώς μου είχε πολύ δύσκολο να μένω, για καιρό, το ίδιο πρόσωπο. Ή εθιμικά το καλό μου φλύκαρο μ' έγκραταλινει, ωρες-ώρες έπτελώς και νιομα κι' έχω "Ιερεμίας, ό προφήτης της απελπισίας, ή μεταθέσθαιλοι αέ θλιμένο Δαβίδ, το μεγάλο αυτόν απελπισμένο, που ή θραπειά, ή μεταθέσθαιλοι αέ θλιμένο Δαβίδ, τον τυραννεί. Δέν μιλά πειά, φωνέω και μουγκρίζω! και δέν έπτελώς ούτε να γράψω, θέσπασα με τό δάχτυλα την πέννα μου και θ' αποποδολογίζα τό μέγαλο-δωχείο! Θέρω δολέε μετό" στην κάμαρά μου, δελχοντας με ύδατα της γροθιά μου οέ κάποιο θν φανταστικό κι' άδωπαρκό, που τό άποδιδά με κακά μου, κάποιο θν, που καθίσταται ύπερβου, πειά όλες μου τις κακοροζιτικές" και κάτω πτελές που δέν περιγράφω. Κλείνω έχάλα τις πόρτες με τό σούρη και περπατώμαι στους έξωφρενημούς μου—"έτσι στο τέλος άποαυφαιένος ή μάλλον άποκατα- μένος πειά, ήπαχάα και έσπαλογινέωμαι...

Θα μου πεις πάλι—αυτό το περιεμένο—πως εμένα τύπος ξεσφαιρικός—ένας πα-
ράφρονος τσως, ξέρω γώ!—'Αλλ' άμέσως θα σοι δαπανήσω: «Ναι, αλλά λιγώτερο
πρόσ'αυτο το νομίζεις. Πολλά πρὸς λίγο από σείας, λόγου χάριν!»...

ἵπποτον ἢ ἐκείνην τὸ συμπέλασμά σου καὶ νὰ εἶσαι σὲ θεαί νὰ μὲ κρίνεις, γρηπτεῖ νὰ μὲ γνωρίσῃς κατὰ δόξον, νὰ μπορέσῃς νὰ μὲ καταδέλῃς καὶ νὰ μέλῃς ποῖες συνθήκες ἀπαιτῶς ἔκτακα ἔνα πλάσμα σὸν καὶ μέλας, πού εἶνε γενημένο ἁλογικῶς, τὸν ἐξάφρευντο τύπο πού λέε. Εἰμάρτε, θάλεῖτε, ὅλων, ἢ κληρονομικέ, μὰς πορεύεσταν παρρησίαν; ὁ ἕως εἶνε ἢ εἰρηδῆς μὰς κλίσεις, ἢ συνέκτης δὸ δὲα διαδέσῃς, πού κουβάδατε στή πόλιν μὰς μορφαί, μώλῃ φανοίμῃ στή σπηλὴ τὸν δῖον—κι' ὁ ἄλλας εἶνε, φυσικῶς, ἢ περσιόστας, πού μὲς διατροφῶν καὶ μὰς πλάσθων, σὰ μὴν ὕλη εἰρηάση κ' εὐμώδακτη, πού διαπλεῖ τ' ἀπορρομώματα δῖαν ὅσα τὴν ἐγγύζων κατὰ τὴν, Κι' αὐτέε, ἢ περσιόστας, φάσταε μού, ἦσαν γιὰ μέλα ροδερὰ ὀδυνηρε. Εἶχα σχηματῶν, ἵπποδὶ νὰ πῶ—κατὰ τὴν καθιερωμένη πλάνον ἔκφρασα—τὸ μεγάλο σκολὶ τῆς δυστυχίας;—ὅχι, ἔξω τῶμαθα μωχάρε καὶ γι' αὐτὸ κατὰ τὸ ἔκφρασα, κρεπτε, μὲ πρῶτο κομματάκι τσενπορτό. Κι' ὅν, πού καὶ πού, μοιάδα νὰ δογματίζω, εἶνε γιὰτὶ ἔγω τὸ δικαίωμα, ἔγω δὸν τὸσο ἔγω ὕποφραε, νὰ παρτωδα ὅτι ἔξω πῶ πὸλῶδα, ἀπὸ ἐκείνον πὸ ὑπέφραον ἀνγῶ-τερο καὶ νὰ μπορῶ, οὐ γῶσση, νὰ μιλήσω πὸλν καθύστερα ἀπ' ὅδον ἀπὸπῶνδ.

Τὰ μέλα, δὲν ὑπάρχει, σὸδ τὸ λέω, καμμά ἐκτῶδα σὲ τὸτο τὸν πῶνδῶσσο καὶ μὴτ' ἔγω τὴν παρηγορὰ δῖαν ἐκείνην πού ἔχων μὴτ' ὀνοκεία καὶ πὸν μὴτ' ὀνοκεία τὸς φανοίμῃ, σὴν ἐκείνη πῶνδ τῆς ζωῆς καὶ διαπορῶν εἰρηστο-σὴν, σὴν δικαιοσύνη κάποιου πλάστον.

Και τότε ζώ, χωρίς να θισασημω.

Και να πης ότι καταρβουσα τουλδύτου, μέσ' στις διηκεις μου προσηβέ, να διαμηπρω, κάμω μου τον ελβουασημω και τη βουα, την ηθική φρεσκα-
δα της νεότητος; "Όχι, το έπειρ άδικατα καλδ' έχω άπορηπηθί θλας τίς τέφλης κι
θλας τίς χαρές της ηλίκιας μου, γιατί δέν θρίσκω ευχαρίστησι σ' ατέες, έχω χάσει
άκόμα και την όηη και την έφθάνισι ενός άδιδουα νου και καί σ' ένώ χωρίς
οισμό κινείω, όπως ζώ και χωρίς καμιά έλπίστη.. "Αλλ' αούτο δέν θέ π' και πός
κατατήρησα στο δικό σου το σημείο, φλάνωμου, να τα έχω άπιδείσει, θλα να άπορ-

...έχονα κ' ἐγὼ ἀπλὸς λαὸς—ένιας πολιτείας δημοκρατίας τοῦ Ἑγυίου. Συμμορφώ-
νομαί με πὴν ἀπλὴ ζωὴ τῶν ἀφελῶν παράδων, τῶν θαρκάρων—κ' εὐχαριστοῦ-
μαι πρὸς τὴν ἀπλοποίησίν τους. μετὰ τὴν ἀπλοποίησιν τους...

Μιτά ιδέα της 'Αζιγαντέ παρουσιάζεται πολύ συχνά στο νοῦ μου, μὲ χρώματα
πολύ ἐλκυστικά καὶ παραδόξως πραγματοποιήσιμη.

φυγή· τὴν κοινὴν ἀγρίαν, γὰρ πολλὰ συχνὰ στὸ νοῦ μου, μὲ χρώματα
μὰ ἰδέα τῆς Ἀζιανῆς παρουσιάζεται πολὺ συχνὰ στὸ νοῦ μου, μὲ χρώματα
πολὺ ἑλκυστικά καὶ παραδόξως προσηγοιοποίηση.

Νά μέλνω πιά όρυστικά κοντά της, όχι φυσικά μέσ' στη Στάμπουλ αλλαγή, κάποιο τουρκικό χωριό, κάπου πέρα στην άκρη της θάλασσας, νά ζω στό υπαίθριο, στόν ήλιο, στόν αέρα, τή φυσική κ' όμνητική ζωή των άνασών ανθρώπων του λαού, νά ζω άμέρινα έκει, μέρα μέ την ήμέρα, δίχως χρέη καί δίχως άσσειάτες χωρίς καμιά άφροντίδα για τό μέλλον! Είμαι πλυσμένος πιά πολύ για τή ζωή αυτή την ταπεινή, παρά για τή δική μου. Μο ά προσέχει άποστροφή κάθε δουλειά, πώς δέν είνε τός κορμούς καί των μύλων. Μισά κάθ' έπιστήμη, κάθε γλώσσ'—καί τίς κοινοτικές υποχρέώσεις καί τά γελοία καί κατά ά συνθήκη καθήκοντα των δυτικών χωρών υπο...

Νάθε κανένιας ένας ξενιστάτος θαρκάρης, με τη φανταχτερή, χρυσή του αλυσίδα, ζει, κάπου πέρα, στής Τουρκίας τὰ νότια. Εκεί που είν' ο ούρανος πάντα γαλάζιος, κι' ο ήλιος πάντα φλογερός κι' ώραιός..

...

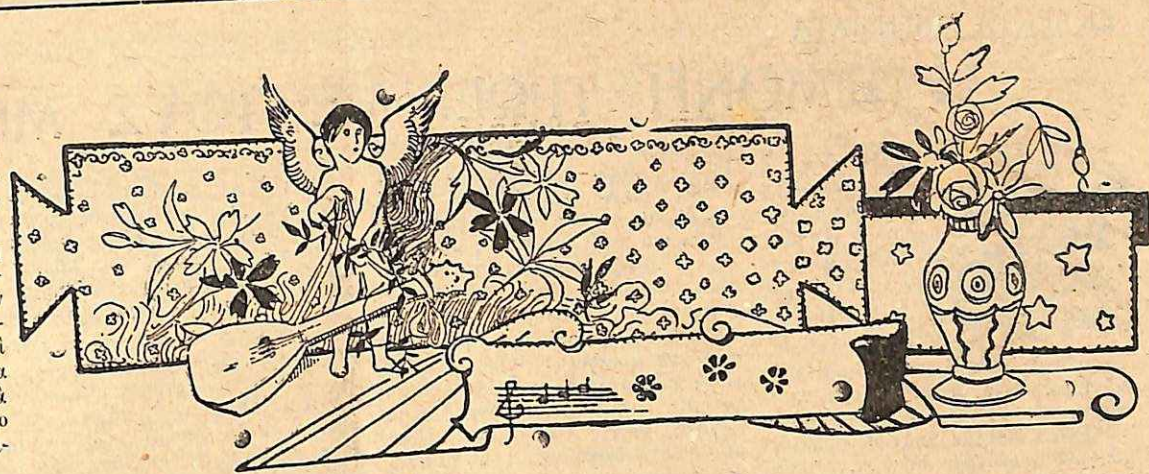
— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, Ἀχιλλεῦ, πῶς θ' ἀφίνα τὰ παντὰ οἰχῶς κοίτη καὶ πατρίδα κι' ὄνομα καὶ θέσι. Τοὺς φίλους μου... σὺ ἔχω, οὔτε ξέροι, οὔτε καὶ δῖον γιὰ κείνους δεκαράκι! Ἀλλὰ ἔχω, ὀλέπεις, μιὰ γρηῃ μῆτέρα..

[illegible]

III-X

Ο ΠΛΩΜΚΕΤΤ ΣΤΟ ΛΟΤΙ — ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ, 1876.

Ἀγαπημένε μου Λοτί, Ὁ φηκαρο, ὁ διαβολομπαρμπέρης, ἦταν,

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Από τα ξένα σατυρικά περιοδικά)

Στο τη-ρούμι.

Ο πελάτης (στον προϊστάμενο του καταστήματος). — Κύριε διευθυντά, αυτό το άρτοσχετο γκαρ-Φράνκ. — Θαμμάσιο. Σε κάνει τουλάχιστον... τριάντα χρόνια νεώτερη.

γιο μου φόρεμα και δεν μου πήγαινε καθόλου !...

Μωδ η. — Πώς σου φαίνεται το νέο μου χτένισμα, Φράνκ ; Φράνκ. — Θαμμάσιο. Σε κάνει τουλάχιστον... τριάντα χρόνια νεώτερη.

Στο οικοτροφείο.

— Τι θα φάμε σήμερα, κυρία Λορένς ; Δεν πιστεύω πάλι να μās σερβίρουν ζαμπόν και αυγά...

— Όχι, δεν θα σάς σερβίρω ζαμπόν και αυγά.

— Ωραία. Λοιπόν, τί έχουμε ; Μόνον... αυγά !...

Τι σοφείνε ή γυναίκες !... Η Καίτη. — Θα πάω να ιδώ την Κλάρα σήμερα. Θέλεις να της διαβιβάσω τίποτε εκ μέρους σου ; Η Λιλίη. — Απορώ πως μπορείς κ' επισκέπτεσαι μία γυναίκα τόσο μοχθηρή και ζηλιάρη... Διαβίβωσέ της, σε παρακαλώ, τα φιλικά μου αισθήματα και πές της ότι αντιστοιχών να την δώ...

Ο συγγράφει. — Πές μου ειλικρινώς τι γνώμη έχεις για το τελευταίο μου έργο ; Ο φίλος. — Όχι, όχι !... Ας μείνουμε... φίλοι !...

Μεταξύ φιλενάδων.

— Μόλις άκουσα κάτι δυσάρεστο για σένα. — Τό φαντάστηκα !... Είσαι τόσο χαρούμενη !...

Στο μέτωπο.

Ο πολεμικός άνταποκρίτης. — Θέλω να τηλεγραφήσω στην εφημερίδα μου ότι ο διοικητής του 34ου συντάγματος έγινε καλός άνθρωπος. — Διευθυντής. — Αλλά η λογοκρισία δεν επιτρέπει την διαβίβασή τηλεγραφημάτων με στρατιωτικά... στοιχεία !...

— Μαρία, άσφαλως θα στενοχωρήθηκες πολύ την ημέρα της διάλυσης των αρραβόνων σου... — Και να ήταν μόνο αυτό ; Την ίδια μέρα δέχτηκε και ένα δεύτερο πλήγμα : Μου έφεραν το καινούριο...

Η πεθερά (ταραγμένη). — Ω ! τί τρομάρα που πήρα ! Από τί κίνδυνο έσώγην ! Σκέψου, Τζόν. Το μεγάλο ερώτημα του σαλονιού έπεσε κάτω ένώ ένα δευτερόλεπτο πριν βρισκόμουν ακριβώς από πάνω !...

Ο γαμπρός (άφηρημένος). — Τόλγα έγω πάντα πως αυτό το παλιόρολόγο δεν κάνει ποτέ καλά τη δουλειά του !...

Ο υπάλληλος. — Θέλω, κύριε διευθυντά, οχτώ μέρες άδεια για να τελέσω τους γάμους μου... — Ο διευθυντής. — Και γιατί δεν χρησιμοποιήσεις τον μήνα της άδειας σου, τον άποστον πήρες τό καλοκαίρι, για να παντρευτείς ;

Ο υπάλληλος. — Δεν ήθελα να χαλάσω τη... διασκέδασή μου.

Άγγελια.

«Κατάστημα κηδεών. — Έν περικτώσει θανάτου σας, τηλεφωνήσατε. Αριθ. Τηλ. 4-51».

Η μητέρα. — Τόμ, τί κάνεις με τον Τέδ ;

Ο μικρός Τόμ. — Παίζουμε τον «γιατρό».

Η μητέρα. — Μά έσόν τον κατατρόμαξες τον καίμενο τον Τέδ.

Ο μικρός Τόμ. — Τό ξέρω. Μά έγω είμαι ο γιατρός.

Στο δικαστήριο.

Ο λαθρέμπορος. — Κύριε πρόεδρε, φανήτε έπεικώς. Περιμένουν τόσοι άνθρωποι να ζήσουν από μένα.

Ο πρόεδρος. — Ποιοι είναι αυτοί ; Τα παιδιά σου ;

Ο λαθρέμπορος. — Όχι, οι... άστυνομοί !...

Πρό του θεάτρου.

Ο σύζυγος. — Κάνε γρήγορα, γιατί τό θέατρο θ' άρχισι. Η σύζυγος. — Δέν ήταν ανάγκη να μου τό πής !... Αυτό κ' έγω προσπάθω δύομιση ώρες τώρα !

Α' ήθοποιός. — Πολλές φορές ο καίμενος ο πατέρας μου με είχε εξορκίσει να μην γίνω ήθοποιός...

Β' ήθοποιός. — Μην μετανοήs, φίλε μου. Δέν έγινεs !...

Ο πελάτης (στον γιατρό). — Γιατρέ, ύπας δείχνουν τά πράγματα, είσθε ανακόλουθος. Ένώ μου λέτε να μην στενοχωριέμαι, έσεις μου στείλατε έναν λογαριασμό, που ως δτου να τον εξοφλήσω, θα σιάσω !...

Στο άτελει.

Ο φίλος στον άπαρηγόρητο ζωγράφο :

— Ποιώνες τίποτα τελευταία, Άρσενος ;

— Ναί. Όλα μου τά... έπιπλά.

Μεταξύ συζύγων.

Εκείνη. — Όταν μου μιλάς μου λές δύο άνοησίες.

Εκείνος. — Τό ξέρω. Άλλά αυτό τό κάνω για να σου δώσω να καταλάβης τί θέλω να τώ.

Ένας μεγάλος θόρυβος άκούστηκε, θόρυβος θημάτων και φωνών. Ένα μπου-λνδι έξαλλο σοφτάδες έμπανε στις μεταινές στοές, με φαίρια, με σημαίες παρσέ ! Ζήτω το σύνταγμα ! Ζήτω ο πόλεμος ! Δες κ' ήτανε μεθυσμένοι, όλοι τους, μόνονταν καλά τα περασμένα, σήκωναν τους ώμους, καθώς έδωσαν το έξαλλο έκείνο πλήθος ποίρεσε.

— Πάμε να χαϊρετήσουμε το Μινυάτ-παρά, φώναξαν οι σοφτάδες. Και τράβηξαν άρσιοντα άμέσως, μετά από στενωδάρια παρσίμερ, για να πείνε άς το τσενιάν σπιδκι τοό μεγάλου, παποδινάμου δέζιρη, που, λίγες, μιλίς, έδωκεδές ύστερώτερη, ήθελαν να τον έξορίσουν.

Παραπάνω από δύο χιλιάδες, οι σοφτάδες, τράβηξαν να πείνε πρσίνα να προ-συχρήθουν μέσα στο μεγάλο το τζαμί (τη Σουλτανίε) κ' από κεί, περ-νώντας τον Κεράτι, κατευθύνθηκαν προς το Ντολμά-Μπαγκάτ, να έπαιρημήσουν το σουλτάνο.

Μπροστά στα κάγκελλα τοό παλάτιου, εκεί, άντιπροσωπείες τών σουλτάν κ' ένα μεγάλο πλήθος ύπερδεδιμένο, είχαν συνάθροισή άδραπία, για να κάνουνε στο συνταγματικό τους άνακτα, μια έθουσιώδη διαδήλωση.

Κ' ο κόσμος γύρισε κατόπιν στη Σουλτανίε, τον μεγάλο κεντρικό όρλο τοό Πέσαν, έπαιρηδώντας το λόρδο Σουλτανπου (που αέ λίγο έμελλε να γίνει τόσο πολυ άντιδημοτικός), κ' έπειτα, άλληλοδιδόχως, τη γαλλική και την έγγλέ-ζική πρεσβεία.

— Οι πρόγονοί μας, λέγαν οι χοντζάδες, μιλάοντας προς τα συνταγματικά πλήθη, οι πρόγονοί μας, οι έθνοδοί μας πρόγονοι, που δέν ήσανε παρσί μια φύλτα άθρο-ποι κατέκτισαν αυτή τη γή, πριν από τέσσερες αιώνας ! Κ' έμεις που είμαστε χι-λιάδες και χιλιάδες, θα την άφήσουμε να μας την πάρουν ξένοι, Όλοι μας να πε-θάνουμε καλύτερα, όλοι μας, ντόπιοι και άλλοδαποί, για την θθωμική μιας παρσίνα, παρσί ν' άποδεχτούμε με το ζόρι τέτοιους όρους άντιδικτικούς...

XIX

Το τζαμί τοό Μεχμέτ-φατίχ (τοό Μωάμεθ τοό κατακτητοό), μίς θλίπει, τώρα, τον Άχμέτ κ' έλέος, μπροστά στις πέτρινες, σπαγίες, μεγάλες, του στοές, έσκαλω-μένους ξένοιαστα στον ήλιο, κ' άκοιλοδώνοντας κάποιο δνιερό όόριστο, που καμιά γλώσσα δέν μπορεί να τ' άποδώσιν...

Η παρσία τοό Μεχμέτ-φατίχ περιλάμβανει στην παλιά Σουλτανίε μεγάλες συ-νεχόμενες εκτάσεις, όπου πλήθη περιπατητών, με παρσίνα κασιμίρια καφτανία και με φορεβία διόδρα ασηρία, φέρουν γύρος, διαρκώς, άπάνω-κάτω. Το τζαμί που ύψώνεται στο κέντρο, ένε άπ' τα πιο πολυτελή και μεγάλα της Κωνσταντι-νουπόλεως κ' άπ' τα πιο τιμημένα.

Η άπείραση παρσία του τρυφάρ ζάναται από μυστηριώδη, τέλη, που στερε-νώνουν ένα πλήθος θόλοι πέτρινοι, όμοιοι με κυψέλες μελισσιών.

Κάθοντ' εκεί μέσα οι σοφτάδες κ' οι άπιστοι δέν ελογωρούν ποτέ. Όλόκληρη Ικαμήλες διαρκώς τη διασχίζουν, με το γαλήνη, το νογελές θίμα τους και τα μονοκόνα τους κουδούνια. Οι ντερόλεδες συλζόντ' εκεί πέτρα και κουδούνια-ζών, όλην ώρα, για τα θέα και δέν παρσί τη μεριά έκείνη τίποτε τοό θεόλη τοό άόσεως.

XX

Κοντά ο' έκείνη την άπείραση παρσία, έν' ένα έρημο και οκοτεινό δρομάκι, παρσιωμένο και χορταριασμένο. Εκεί πέτρα θρίσκειται στο δάσος, και το σπιδ της Άλγιναντέ-κ' αυτό το πράγμα έξηλει το μυστικό της γοητείας τήγμερδς έκείνης. Και τίς παρήλικες μέρες, που μένω στερημένος άπ' την παρσία της, τίς περιώ έκεί, στην άτμοσφαιρά της, κ' όσο το δυνατόν κοντινέρά της, άνυπομένος έντε-λώς άπ' όλους, και μακριά από κάθε ύποψία.

XXI

Τελουσία, ή Άλγιναντέ έννε πιο συχνά σιωπηλή και τα μεγάλα της τα μάτια πιο θαυμάσια.

— Τι έχεις, λέγε μου, Λορέ, μου λέει, κ' είσαι πάντα έτσι οκυθωμένος ; Ένώ πρέπει να είμαι, ίσα-ίσα, άφοδ όταν θα φύγης θα πεθάνω...

Και κορφώνει τα μάτια της άπάνω μου, τόσο έπίμονα και διανοητικά, που τραδούν άδεια, άμέσως, τα δικά μου.

— Ένώ, της λέω, πολυσοκατημένη μου ! Άμα ο' έχω δίπλα μου έλέος, δέν θέλω τίποτ' άλλο—δέν τό ξέρεις ; Κ' είμαι πιο μακάριος κοντά σου κ' εύτυχισμέ-νος κ' άπ' τοό θεοκλήδ...

— Κ' άληθινά, ποός άναμείτα πιο πολυ άπό σένα, Λορέ, ο' αυτό τον κόσμο ; Και ποιόν, τάχα, θα μπορούδες να φοβέσης ; Ούτε και τον ίδιο το σουλτάνο...

Ο σουλτάνος, για τον Τούρκου, πρόγναι, έννε φυσικά ν' άποαμείκη τη μέγαιτερο ποοδ της εύτυχίας, που άκωλυνεί ο' ένα θνητό—άλλά δέν έννε, θέ-δαις, ο άνθρωπος που μπορεί ένώ να τον φονέωσιν : έννε κουρασμένο, γέρασμέ-νος—κ' έπί πλέον, συνταγματικό ο'...

— Έχω την ιδέα, Άλγιναντέ, της λέω, πως ό παντρίω με τ' άνατά του θέννε άπ' έχει και δέν έχει—και το πολύτιμο σμαράδι του άκόμα, που έννε μεγάλο οδ γροβιά και τη δουλή του και το σύνταγμα του—για νάχη, έστω και για λίγες ώ-ρες, τα νεάτα μου και την έλευθρία μου...

Ηθελά να πώ : «Και για να ο' άποκρίση !...», αλλά ο παντρίω άναμείθε-λως, πολυ λίγη σημάσια θέννε για μια γυναίκα, όσο άμορφη κ' άπ' ήται, και φοβήθηκα ίδιος να προσέρω μια φράση τετριμμένη ύπερπείρα... Κ' ή φορεσιά, ξέ άλλου, που φορούσα, έίλογε έκείνη την έντύπωση : έννος καθρέφτης, που θρι-σκότασε άντίκρου μου, μούστεινε μια δυσάρεστη εικόνα, μάλλον κομική της άφεν-τάς μου, κ' έμμοιαζε αά νεαρός τεύρος, έτοιμος ν' άρχισή στη σκηνή κάποιο με-γάλο οδόλο τοό Σιμπερ...

XXII

Υπάρουν, έτσι, που και που, στιγμές, που δέν τα καταφέρνω μέγχο τέλους, να παρνω, οδ' ένώ ο ίδιος κτά, στα σοδάρα, τον τοόλκινο τοό ρόλο μου. Ο Λο-ρέ θ' άνάητ' αυτή του διαρκώς πτώα άπ' το σαρικά τοό Άρπ και ζανταπέρτα μο-νομιάς ήλθια σταν αιδιό μου έαυτο—συναίσθημα δυσάρεστο άληθινά κ' άνυπό-φορο...

τους ανθρώπους του τμήματός του. Οι περισσότεροι αρνήθηκαν να δουλέψουν. Δεν ήταν ούτε υποβολιμαίοι, ούτε σκαπανείς. Ο "Αγγλος στρατιώτης έχει το δικαίωμα να περιορίζεται στη δικαιοδοσία του. Μά ο πάργιος ή έθελοντική εργασία, ο έθελοντισμός αν θέλετε.

Για κάθε ζήτημα, για κάθε υπηρέσία που δεν υπάγεται στην κανονική υπηρεσία, ανοίγει ένας κατάλογος έθελοντών και πρέπει να το ποίμε, προς τιμήν της "Αγγλικής στρατιάς, ότι αν πρόκειται περί εξαιρετικά έπιτιμίου υπηρεσίας, αυτοί οι κατάλογοι γεμίζουν με μια ματιά από υπογραφές.

"Εδώ όμως έγινε αντίθετο, κι αυτό προς τιμήν πάλιν των Σκώτων. "Υστερ" από πολλές υποσχέσεις και απειλές, ο Κόμιν μόλις κατώρθωσε να μαζέψει καμιά δωδεκαριά εργάτες. Αναγκάστηκε συγχρόνως να δεχτεί τον όρο ότι πριν βάλουν φωτιά στην υπόνομο, θα στείλει προτάσεις συνθηκολογήσεως στους Γάλλους. Ο Κόμιν, ένας από τους πιο δεσποτικά αστυνόμες μέσ' στα χρονικά των Σκωτικών τμημάτων του "Αγγλικού στρατού, υπόκυψε στον όρο αυτό, χωρίς να μιλήσει.

"Η δουλειά άρχισε.

Το έδαφος, που ήταν δλο χώμα, σκαβόταν εύκολα και χρειάστηκε μισή ώρα μόνο για ν' ανοίξουν ένα λάκκο, βάθους έξη ποδιών.

Κατόπιν ο Κόμιν πρωτοστάτησε ο ίδιος στο χτίσιμο. Ένός τετραγώνου λοφίσκου με πέτρες, μέσα στον οποίο έτοποθέτησαν το έκρηκτικό μηχανήμα, που είχε μέσα ένα από λίτρες μπαρούτι, ούτε περισσώτερο, ούτε λιγώτερο... "Επειτα έτοποθέτησαν τη θρυαλίδα κι' άμέσως σκέπασαν τα πάντα με χώμα. Πάνω απ' το χώμα, ο Κόμιν διάταξε να βάλουν ένα φόρτωμα πέτρες. Ο φέργκουσον αρνήθηκε να υπακούση κι' ο Κόμιν τον έδιωξε.

Οι άλλοι όμως υπάκουσαν, γιατί ο λόρδος είχε γίνει τρομερός τώρα. Το γιγάντιο ανόστημά του είχε ανορθωθεί σε δλο του το ύψος. Τα μάτια του πέταγαν φωτιές. Υπολόγιζε τις πέτρες, κι' όταν έβρισαν ένας μεγάλος σωρός, φώναξε από το μέρος όπου βρισκόταν:

—Κύριοι Γάλλοι, σας δίνω δέκα λεπτών προθεσμία για να παραδοθήτε!

Τότε ο Κόκκινος Ντίκ ανάλωσε να διαπραγματευθεί μόνος του με τους Γάλλους από την είσοδο του ύπογειου, όπως είδαμε.

Ο Μαύρος Κόμιν έβγαλε το ρολόι του. "Όσο οι Γάλλοι μπόρεσαν ν' ακούσουν την πρόσκλησή του, έδλο τόσο κι' αυτός μπόρεσε ν' ακούσει τι είπαν οι Γάλλοι στον Κόκκινον Ντίκ. Μπορούσε όμως να πη κανείς ότι τότε μαντέψει, βλέποντας τις άγριες άστραπές, που πέτοσαν από τα μάτια του. Κρατούσε το ρολόι του στο χέρι και κτύπαζε το λεπτοδείκτη να

προχωρή.

Τα δέκα λεπτά πέρασαν, ενώ ο Κόκκινος Ντίκ εξακολουθούσε ακόμα να μιλά με τους Γάλλους.

Στο δέκατο λεπτό, ο Κόμιν έρριξε το άγρυπνο βλέμμα του στο μικρό του στρατεύμα, που σχημάτιζε γύρω του — αξιωματικοί και στρατιώτες μαζί — έναν κύκλο μεγάλο και θλιβερό. "Εβαλε άργά το ρολόι στην τσέπη του. "Αργά έπίσης έβούλωσε το παγούρι του, που ήταν γεμάτο τζινέβρα και το άδειασε μονορούφι.

—Απομακρυνθήτε, κύριοι! διατάζει κατόπιν.

—Κύριε, είπε τη στιγμή αυτή ο Κόκκινος Ντίκ, υποβάλλω την παραιτήσή μου από το βαθμό του ταγματάρχου του τρίτου συντάγματος των Σκώτων Γρεναδιέρων, από την επομένη της μεγάλης μάχης, που πρόκειται να δώσουμε.

—Κι' εγώ! Κι' εγώ! φώναξαν όλοι μαζί οι αξιωματικοί.

Το σκοτεινό χαμόγελο του Μαύρου Κόμιν, το αδιάκωμο μιά ειρωνεία πιο βαθιά ακόμα. "Ήταν δίπλα του μια τεραστία πέτρα, που οι άντρες του δεν μπόρεσαν να την μετακινήσουν.

—Πρέπει να σας δώσω καιρό να σκεφθήτε, κύριοι! είπε.

Και σηκώνοντας με τα χέρια του την πέτρα, γιατί ή μυική του δύναμη ξεπερνούσε μερικές φορές το πιστευτό, την έρριξε πάνω από τις άλλες πέτρες, κι' όταν έβρισαν ένας μεγάλος σωρός, φώναξε από το μέρος όπου βρισκόταν:

—Κύριοι, απομακρυνθήτε! διατάζει για δεύτερη φορά.

Ο Κόκκινος Ντίκ και οι άλλοι αξιωματικοί είχαν κάνει ό,τι ήταν δυνατό να κάνουν, χωρίς να διαρρήξουν το δεσμό της πειθαρχίας. Οι στρατιώτες όμως έκαναν μία τελευταία προσπάθεια.

—Λόρδε του Κόμιν, ακούστηκαν να λένε πολλές φωνές, συλλογιστήτε τους αδελφούς μας, που είναι και δικοί σας αδελφοί! Ο Γκράν, ο Μάκ Φέρσον, ο Μπλου και ο Σωνί δεν πρέπει να πεθάνουν.

Ο λόρδος του Κόμιν έβγαλε την τασκαμακόπετρά του. Το άτσάλι χτύπησε την πέτρα, σκορπίζοντας ένα σωρό σπίθες, και για τρίτη φορά διάταξε:

—Κύριοι, απομακρυνθήτε!

Οι αξιωματικοί είχαν κάνει ό,τι ήταν δυνατό να κάνουν, χωρίς να διαρρήξουν το δεσμό της πειθαρχίας. Οι στρατιώτες όμως έκαναν μία τελευταία προσπάθεια.

—Λόρδε του Κόμιν, ακούστηκαν να λένε πολλές φωνές, συλλογιστήτε τους αδελφούς μας, που είναι και δικοί σας αδελφοί! Ο Γκράν, ο Μάκ Φέρσον, ο Μπλου και ο Σωνί δεν πρέπει να πεθάνουν.

Ο λόρδος του Κόμιν έβγαλε την τασκαμακόπετρά του. Το άτσάλι χτύπησε την πέτρα, σκορπίζοντας ένα σωρό σπίθες, και για τρίτη φορά διάταξε:

—Κύριοι, απομακρυνθήτε!

"Η άναμμένη ύσκα έβγαλε λίγο καπνό. Κάποια κίνηση παρατηρήθηκε μεταξύ των παρισταμένων, που άρχισαν να φεύγουν άργά και με φρίκη.

—Λόρδε του Κόμιν, φώναξε δυνατά ο Κόκκινος Ντίκ, που έμεινε ο τελευταίος, εν όνοματι του Θεού, μην το κάνετε αυτό! Και αν το κάνετε, ο Θεός να σας τιμωρήσει!

Ο λόρδος γονάτισε για να πλησιάσει την ύσκα στο φυτίλι της μπόμπας, που έδειχε από τα χρώματα και τις πέτρες. Αναγκάστηκε να φουήξει για να μεταδώσει τη φωτιά. Όταν ξανασηκώθηκε, μια μικρή στήλη καπνού ανέβαινε πάνω απ' το κεφάλι του.

Οι Σκώτοι Γρεναδιέροι σχημάτιζαν τώρα έναν όμιλο ακίνητο στο κάτω μέρος του βουνού. Καθώς πέρασαν όμως από το άνοιγμα του ύπογειου, πολλοί απ' αυτούς χόθηκαν με έσπρους θάμνους, για να πληροφορήσουν τους πολιορκημένους, για τον κίνδυνο που διέτρεχαν.

Τους έβεβαίναν ότι ή υπόνομος είχε γεμιστεί κι' ότι το φυτίλι είχε ανάψει κιόλας. Μά οι Γάλλοι δεν τους έδιναν καμιά άπάντησι.

"Η ξεροκεφαλιά των Γάλλων ήταν άσφαλώς συμμενοχος του Μαύρου Κόμιν, ο οποίος καθόταν τώρα κοντά στο φυτίλι και έκαίγε σιγά-σιγά. Ξαφνιασμένοι, βλεπόντας τον, παρ' όλη τη γνωστή άφοβία του και την τρέλλα του που τον είχε κυριέψει αυτή τη στιγμή, να στέκεται γαλήνιος και ήσυχος άπάνω σ' αυτό το ήφαίστειο.

Φανιάστηκαν ακόμα περισσότερο, όταν είδαν να σκύβει σιγά-σιγά τόσο κάτω, ώστε το κεφάλι του χάθηκε πίσω από τον καπνό, που άναβει το φυτίλι. Φανόταν ν' άφογκράζεται προσεχτικά, άχόρταγα κάποιον ήχο που βγαίνει από τα σπλάχνα της γης.

Όπως μπορείτε να το φαντασθήτε, κανένας πειά δεν έδινε προσοχή στην παρέλασι των "Ατσιγγάνων, που εξακολουθούσε να κατεβαίνει προς το λιθόστρωτο.

Για μία στιγμή μάλιστα, φάνηκε σαν να τελείωσε, σαν να είχε πειά ξεράσει ό,τι έκλεινε μέσα το άσυλο των Φαραώ του Σιδερένιου Δαχτυλιδιού. Μά την ώρα που το φυτίλι άρχισε να καίη, μερικοί όμιλοι στην άρχή, κι' έπειτα μια δλόκληρη σειρά ανθρώπων, ξενόχρισ να βγαίνει από το ύπόγειο και να παίρνει τον ίδιο δρόμο με τους προηγούμενους.

Αυτοί οι τελευταίοι μάλιστα ήταν πιο περιεργοί από τους άλλους, κάτω απ' τα κουρέλια τ' αταίριαστα, που άποτελούσαν τα κοστούμια τους. Μία πελωρία γυναίκα, που ήταν τυλιγμένη σε κουρελιασμένα χαλιά και που κρατούσε στα χέρια τη λευκή βακτηρία, ή οποία ήταν το σκήπτρο της "Αντιόχας της "Υψηλής Γυναίκας, άποτελούσε την όπισθοφυλακή. "Εβάδιζε με μεγαλοπρέπεια άπάνω στα μεγάλα πόδια της, πόδια που φορούσαν γκέτες του πεζικού.

Κάτω από το σάρικι, που μπορούσε κανείς να διακρίνει μια μακρυά κι' ίσχυη φυσιογνωμία, σκολισμένη με ένα ζευγάρι μουστάκια.

Πίσω από τη γυναίκα αυτή, περπατούσε και πηδούσε μια αμάμω, μια άληθινή αμάμω, μά το ναί! που φορούσε κόκκινα κι' έφερε μια "Αγγλικιά κονκάρνα στην άκρη της ούρας της. Αυτή ή αμάμω έκανε χίλιους δυο πήδους και σταματούσε κάθε τόσο για να δαγκώσει ένα μήλο, κάνοντας συγχρόνως διάφορες γκριμάτσες.

"Ήταν καμπούρα κι' έμοιαζε από μακριά λίγο με τη γρηά Κόκκινον Ντίκ, δείχνοντας τον έναν ψεύτικο δρόμο, μετά την απόδρασι των "Ελαφρών Κυνηγών από το στρατόπεδο της Πηγής του "Αγίου "Ιουλιανού. Μά ή γρηά εκείνη δεν μπορούσε να τραβήξει τα πόδια της, ούτε αυτή ή αμάμω σάλτερνε καλύτερα από ένα κλόουν του τσίρκου του "Αστλεϊ.

"Εξ άλλου, το ξαναλέμε, οι δεν έδιναν καμιά προσοχή, ούτε στην ψεύτικη "Υψηλή Γυναίκα, ούτε στη αμάμω, ούτε και ράτα, που τους άκολουθούσε. Τα μάτια τους ήταν στραμμένα προς τον καπνό του φυτλίου, προς τον ήλιο.

Ποιοί ήταν όμως αυτοί οι μαυραράδες; Οι Γάλλοι, όπως θα καταλάβατε. Οι Γάλλοι, που μεταμφιεστικαν άπως-άπως και βγήκαν από την έξοδο της τρύπας των Τσιγγάνων.

Τα μουστάκια της "Υψηλής Γυναίκας άνηκαν στο λογία Μο. Άλλοτε δεν τον είχε τύχει ένα παρόμοιο πράγμα.

Ο Πόντ-Νέφ ήταν ντυμένος σαν άλκάρδης με λευκή περρούσιας ισοαιένους, ο άβυσσος του λουλούδι έκοβε το κοντό, μα κουρέλια της άγνίστας μαγεύσε φασαρία τα πεταμένα ρούχα μιας "Ατσιγγανισπούλας.

(Ακολουθεί)

Ο Ταμπάκο είχε το πιο μεγάλο λιμάνι του Μεξικού στον "Α-όμορφα νυχτερινά κέντρα, έβγαζε γυναίκες κι' επικίνδυνους λαποδόντες. Εκεί και στη Βέ-ρα Κρούς άφηνουν τα τεράστια κέρδη τους κάθε χρόνο όλοι οι ιδιοκτήτες των "εράντσος" κι' οι πλούσιοι ζωήτορες. Σ' αυτό λοιπόν το λιμάνι μου συνανή ή περιπέτεια που θα σας άναφέρω:

Είχα διασκεδάσει με μερικούς φίλους μου καπτανίους στο "Σπαμένο Στανόρ" και έαλισμένος από το ούισκι, πήγαινα να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο μου. "Η πλατεία των "εράντσος" μου φανόταν ότι είχε στενέψει, ότι δεν με χωρούσε κι' έβλεπα τα σπία να κοινούνται δω κι' εκεί και να μου φράζουν το δρόμο. Κάθε τόσο στηρίζονταν στον τοίχο για να μην πέσω κατ'ής και τα μάτια μου μάταια προσπαθούσαν να δούν τη μύτη μου! "Ήμουν δηλαδή σ' άσχημα χάλια! "Ετοιμαζόμουν να εγκαταλείψω στο έλεος του Θεού και να κυλιστώ στο πεζοδρόμιο, όταν ένοιωσα ένα χέρι να με κρατά σφιχτά και να με σπρώξει. "Αρχισα να κλαίω από το μεθύσι μου.

—Ελα, πές μου που είναι το σπίτι σου, με ρώτησε ο άγνωστος.

"Εγώ προσπάθησα να θυμηθώ. Ναι, άσφαλώς, βρισκόμουν στο Ταμπάκο, τον άπάντησα λοιπόν:

—Κάθουμαι σ' ένα δρόμο του Ταμπάκο.

—Σε ποιόν; με ξαναρώτησε.

—Οχι! στέναξα σαν να με παρασκότιζαν. Πολλά ζητάς, φίλε μου. "Αν ελς έξω, μπορεί να το μαντέψει. "Αλλοιώς, τράβα στη δουλειά σου.

"Εκείνος με στήριξε σ' ένα τοίχο κι' άρχισε να με κιντάει προσεχτικά κι' έπειτα μου είπε:

—Με ποιους ήσουν άπάνω; Με κάποιους φίλους από τη Μασαλία, του άπάντησα.

Ο άγνωστος φανόταν σκεπτικός. "Εψαξε κατόπιν τις τσέπες μου, βρήκε το πακέτο μου με τα τσιγάρα, πήρε ένα και το άναψε. "Επειτα με φορτώθηκε στον όμο κι' άρχισε να περπατά με σα στο σκοτάδι.

Πηγαίνουμε στο σπίτι μου, σκέφτηκα κι' έκλεισα τα μάτια. Σε λίγο κοιμόμουν μακριά στον όμο του άγνώστου.

Όταν έβσηνα την άλλη μέρα, άδικα προσπαθούσα να καταλάβω πού βρισκόμουν. "Ήμουν δέξια μέσα σ' ένα δωμάτιο και έαλισμένος σ' ένα κρεβάτι, μά δεν ήμουν το δικό μου. Τσιμπήσα να δώσω το χέρι μου. Αναγκάστηκα να παραδεχθώ ότι δεν άνοιρενόμουν. Ναι, ήμουν σ' ένα έξω δωμάτιο. Πάνω στο ταβάνι έβλεπα ένα σωρό άμορφα γήινα σπαλίσια κι' ένα κόκκινο άμπαλο ά-πο χρυστάλλο. Στον τοίχο άπηχε

μια μεγάλη Σάντα Μαρία και δίπλα στο κρεβάτι μια τουαλέτα. Πάνω σ' αυτήν, άπηχαν δυο μετάνες καλτσονάκια, ένα ρολόγι και το χερούλι και δυο διαμαντενά σκουλαρίκια. Καταλαβάνετε ότι έπερτα από την μια έκπληξη στην άλλη, έτοιμαζόμουν να κατεβώ απ' το κρεβάτι, όταν έβγαλα μια κραυγή φρίκης. Είχα κιντάξει τα χέρια μου. "Ήταν καπτανίους ά-πο το αλμα! Αυτό κόντεψε να με πνίξει να τρελλαθώ. Την ίδια στιγμή άκούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κεφάλι μου. "Ακούστηκαν δυνατά γυμνάσματα στην πόρτα και μια γυναίκα φωνή που έλεγε:

—Σενόρα Λουίζα! "Η ώρα είναι ένδεκα. "Ακόμη δεν έχετε ξυπνήσει! Ποιά ήταν αυτή η σενόρα Λουίζα; Κάθισα σ' ένα πολυθρόνα κι' έπιασα με τα δυο μου χέρια το κεφάλι μου. Πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Κατόρθωσα από το άσπασμα να σηκώσω το κε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΛΕΠΤΟΛΟΓΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΜΑΪ'ΚΛ,"

ΤΟΥ FRANK KING

Μάϊκλ Μόρλαντ, ο αστυνομικός της Μυστικής Ασφαλείας, ποιά ποιά πλάνα πήγαν στον κληματογράφο. Έπειτα την ημέρα, είχε πάει εξαιρετικά, επειδή κάποιος φίλος του, του είχε πη πως έπαιξαν ένα πρώτης τάξεως αστυνομικό φίλο.

Αλλά για έναν άνθρωπο σαν τον Μόρλαντ, ο οποίος γνώριζε την πραγματική όψη της ζωής, η τακτική αυτή δεν παρουσίαζε το ενδιαφέρον που έχουν τα μυστηριώδη δράματα της ζωής, στην πραγματικότητα. Συντηρημένος όπως ήταν, να εξηγήσει τα πιο σκοτεινά εγκλήματα, ο Μόρλαντ απ' την αρχή του έργου, κατάλαβε ποιά θα ήταν το τέλος του. Και από εκείνη τη στιγμή η τακτική παρέμενε να τον ενδιαφέρει. Έμεινε ωστόσο να δει και το τέλος της για να δεβαιωθεί. Και βεβαιωμένος ο αστυνομικός είδε πως δεν είχε απαστηρή στην προέγνωση του.

Ο Μόρλαντ άφησε τον κόσμο να φύγει από την αίθουσα και τότε μονάχα σηκώθηκε κι' αυτός. Λίγα καθίσματα μπροστά του, κάποιος νέος εξασκομούσε να μείνει στη θέση του. Ένας νέος και μιά νέα οι οποίοι καθόντουσαν ακριβώς πίσω του, καθώς σηκώθηκαν να φύγουν, σκούνησαν τον άγνωστο κύριο, με τη σκέψη να τον ξαναγνώσουν αν είχε αποκοιμηθεί. Μά' αμέσως η νέα έμπεσε μιά φωνή φρίκης κι' ο Μόρλαντ έσπευσε κοντά τους. Με μιά ματιά ο αστυνομικός ανέληφθη πως ο ήλιωμένος κύριος είχε πεθάνει, προφανώς από συγκοπή ή από κάποια άλλη ξαφνική αιτία.

Ο νεκρός ήταν σωριασμένος στην πολυθρόνα του και το κεφάλι του έγειρε πάνω στο στήθος του. Ήταν πολύ ήλιωμένος και πολύ αδύνατος. Τον γνωρίζετε ; ρώτησε ο Μόρλαντ το φοβισμένο ξενάρι.

— Όχι, απάντησε ο νέος με φωνή που έτρεμε. Είδαμε πως δεν σηκώνονταν και υποθέσαμε πως κοιμόταν. Τον σκούνησα και τότε...

— Παρατηρήσατε τίποτε το ανώμαλο κατά το διάστημα της παύσεως ;

Μα οι δυο νέοι δεν είχαν αντιληφθεί τίποτε.

— Εκείνη τη στιγμή, ο αστυνομικός παρατήρησε πάνω στο διπλανό καθίσμα του νεκρού ένα χαρτάκι με τη λέξη: «Ρεζερβέ» που φάνε πως η δυο αυτές θέσεις, υπ' αριθ. 15 και 16 της Η σειράς ήταν κρατημένες από πριν.

— Ποιος καθόταν δίπλα του ; ρώτησε.

— Ένας κύριος, απάντησε η νέα. Θυμάμαι πως ήρθαν μαζί. Αλλά δεν ανέληφθα τότε ξανά τον αέρα. Πιθανόν κατά τη διάρκεια της παραστάσεως.

Ο Μάϊκλ Μόρλαντ ήταν γνωστός στους αστυνομικούς κύριους για τη λεπτολογία του σε κάθε υπόθεση που τον τύχαινε. Οι συνάδελφοί του μάλιστα τον φώναζαν κοροϊδευτικά : «Ο λεπτολόγος

Μάϊκλ». Για κάθε άλλον το περιστατικό του ξαφνικού θανάτου ενός νέου, δεν θα παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό, αλλά για τον Μόρλαντ το πράγμα διέφερε.

Παρακάλεσε τους δυο νέους να τον περιμένουν εκεί, ενώ αυτός έσπευδε στο ταμείο του κινηματογράφου για να πάρει σχετικές πληροφορίες. Έτσι έμαθε πως τα δυο καθίσματα είχαν κρατηθεί από πριν, κι' ότι ένα παιδί είχε πάει, πλήρως τις θέσεις για λογαριασμό κάποιου κυρίου Μπράουν και πήρε τα εισιτήρια. Η ταμίας δεν ήξερε τίποτε περισσότερο.

Τότε ο Μόρλαντ πήρε στο τηλέφωνο την αστυνομική διεύθυνση και εξήγησε στον επιθεωρητή Γκόρινγκ τα συμβάντα. Παραξενεμένος ο Γκόρινγκ ρώτησε :

— Τι το εξαιρετικό βρίσκεσαι ; αυτό το ξαφνικό θάνατο ; Έξιγνισου...

— Πρέπει να μάθουμε, απάντησε ο Μόρλαντ, γιατί, αφού η θέσις ήταν κρατημένες από πριν, κι' οι δυο κύριοι ήρθαν μαζί, πως ο ένας έφυγε πριν από το τέλος της παραστάσεως, λίγο πριν ανακαλυφθεί ο θάνατος του συντρόφου του...

— Καίμενε Μόρλαντ ! φώναξε ο επιθεωρητής ανυπόμονα. Πιθανόν ο άνθρωπος να διαζόταν να πάει το τραίνο... Όποιοδήποτε ένοχοι με τον νεκρό.

Ο Μόρλαντ επέστρεψε κοντά στον νεκρό, γύρω απ' τον οποίο είχαν μαζεψει οι υπάλληλοι του κινηματογράφου. Κανείς δεν μπό-

ρεσε να πληροφορήσει τον αστυνομικό για την ταυτότητα του γένους, δεν θα παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό, όπως πρέπει. Τό Μπράντλεϊ έβλεπε μικρή πόλη κι' ο Μόρλαντ γνώριζε τον περισσότερο κόσμο. Γι' αυτό του φάνηκε περίεργη η παρουσία ενός ξένου σ' ένα κινηματογράφο της πολίχνης, κι' η άτυχη συμπτώσις να πεθάνει εκεί.

Έτσι από μιά πρόχειρη έρευνα στις τσέπες του νεκρού, μαθεύτηκε πως ήταν ο Τζωρτζ Κόλλινσον, ένας δικηγόρος από το Ουέλφελντ.

Σε λίγο έφθασε ο επιθεωρητής Γκόρινγκ με τον γιατρό της Αστυνομίας. Ο δόκτωρ Χάξελγουντ εξήγησε τον νεκρό και απεφάνθη πως είχε πεθάνει από εγκεφαλική αιμορραγία. Ήταν μιά συνηθισμένη περίπτωση που δεν παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό.

Μα ο λεπτολόγος Μάϊκλ δεν ήταν ικανοποιημένος. Επέμεινε να βεβαιωθεί καλύτερα και ζήτησε να γίνει νεκροψία. Τού φανόταν περιεργό πως βρέθηκε ένας δικηγόρος από το Ουέλφελντ, στον κινηματογράφο του Μπράντλεϊ και πως έφυγε να πεθάνει εκεί, σε θέση κρατημένη από πριν, και να εξαφανιστεί ο σύντροφός του, προτού ανάψουν τα φώτα.

Μπροστά στην επιμονή του ο δόκτωρ Χάξελγουντ αναγκάστηκε να κάνει νεκροψία, την οποία παρακολούθησε κι' ο Μόρλαντ.

Αλλά και πάλι απέδειχθη πως η αιτία του θανάτου ήταν μιά εγκεφαλική αιμορραγία.

— Πιστεύω, πως βεβαιώθηκες καλά ; είπε ο γιατρός, ενώ έβγαζε τα χειρουργικά γάντια του.

— Υποθέτω, πως πρέπει να είμαι ήσυχος, είπε ο Μόρλαντ σκεπτικός. Κι' όμως... Μπρά ! τί είναι αυτό το σημάδι εκεί !... ρώτησε ο αστυνομικός δείχνοντας μιά ανεπαίσθητη κόκκινη κηλίδα στο στήθος του πτώματος ακριβέστερα.

Συγχρόνως ο Μόρλαντ πήρε ένα ξύλο τα ρούχα του νεκρού και τα κτύπησε στο φως. Μιά αδιόρατη σχεδόν τριπλή κηλίδα στο στήθος, στο γέφυρο και στο πνεύμονα ακριβώς στη θέση που ήταν και το μικρό σημάδι στη θέση της καρδιάς.

Επέστρεψε άμεσα την προσοχή του γιατρού, κι' ο Χάξελγουντ με μιά γρήγορη κίνηση ξαναφύρεσε τα γάντια του και πέρασε το στήθος του νεκρού ακριβώς στο μέρος του σημάδιού. «Αμέσως πετάχτηκε μιά σταγόνα αίμα».

— Διάβολο ! μουρμούρισε ο γιατρός. Είχαμε δίκιο Μόρλαντ. Τού φανόταν την καρδιά μ' ένα λεπτότατο και αχνότο έργο. Αίμα δεν έτρεξε καθόλου. Δεν πέθανε όμως απ' αυτό. Πέθανε από συμφορησία... Παράξενο !... Χρησιμοποίησαν μιά ένεση για να χύσουν στον θώρακα κάποιο φάρμακο, το οποίο ανέλαβε αποτομίως την πίεσι του αίματος, που προκάλεσε την εγκεφαλική αιμορραγία...

— Υπάρχει τέτοιο φάρμακο ;

— Ναι...

— Δεν είναι πιθανόν να έκανε μόνος του ο νεκρός την ένεση ! είπε ο Μόρλαντ σκεπτικός. Πρόκειται λοιπόν περί φόνου ;

— Περί σατανικού φόνου μάλλον. Κι' αν δεν επέμεινε Μόρλαντ θα περνούσε για φρικτό ο θάνατος αυτού του ανθρώπου. Ως κι' η νεκροψία δεν απέδειξε τίποτε !... Μα την πίστι μου, αν δεν πρόσεχες εκείνο το μικρό σημάδι στο στήθος, το πράγμα θα περνούσε απαρατήρητο κι' ο κακοτύπος θα έφευγε.

— Ας μη σπεύδουμε σε συμπεράσματα, είπε ο Μόρλαντ, ενώ κρατούσε σημειώσεις στο βιβλιάριό του. Ας υποθέτουμε πως είχατε δίκιο, ένας τέτοιος φόνος προϋποθέτει ιατρικές γνώσεις. Τον έκανε ένας γιατρός ;

— Ασφαλώς, όποιος τον έκανε, έχει ανατομικές γνώσεις για να πετύχει έτσι την καρδιά !

— Φαντάζομαι πως θα μπορούσατε ν' αναλύσετε το φάρμακο της ένεσης, για να βεβαιώσετε το γεγονός ότι εισηχθη αυτό το φάρμακο στον θώρακα του θύματος.

— Φυσικά ! Θα κάνω β' τι μπορώ, φίλε μου !...

— Ο επιθεωρητής Γκόρινγκ έμεινε κατάπληκτος, όταν έμαθε το αποτέλεσμα της νεκροψίας. Συνέλαβε τον Μόρλαντ για τη διορατικότητά του και είπε :

— Φαντάζομαι πως θα είναι εύκολο να μάθω κανείς αν ο Κόλλινσον μάλωσε με κανένα γιατρό.

— Δεν πιστεύω να είναι και τόσο εύκολο, κύριε επιθεωρητή ! Ένας άνθρωπος που κάνει ένα φόνο με τόσο τέχνη θα έχει λάβει τις κα-

τέλληδες προσφύλαξης.

— Θα είδατε πως άμεσα την αστυνομία του Ουέλφελντ, και...

— Θα προτιμούσα να μ' αφήσετε να ενεργήσω μόνος μου !

— Κάνε όπως θέλεις, φίλε μου. Έχω πεποίθησι στην ικανότητά σου !

Το Ουέλφελντ απέχει αρκετά από το Μπράντλεϊ κι' όταν έφθασε εκεί ο Μόρλαντ ήταν μεσάνυχτα και οι περισσότεροι κάτοικοι να είναι μερικώς πληροφορητές από την αστυνομία για το θύμα. Ο Τζωρτζ Κόλλινσον ζούσε μόνος του με δυο υπηρέτες σ' ένα μεγάλο σπίτι στην άκρη της πόλεως. Είχε καλή πελατεία κι' ήταν αγαπητός μεταξύ των συμπολιτών του. Ζούσε ήσυχη και τακτική ζωή.

— Ποιος είναι ο καλύτερος γιατρός στο Ουέλφελντ ; ρώτησε ο Μόρλαντ.

— Ο δόκτωρ Μπέλβιλ. Είναι γιατρός στο καλύτερο σπίτι, και στο 'Ορφανοτροφείο. Χέζει το βράδυ μάλιστα, δόθηκε εκεί μιά γιορτή με μουσική και ο δόκτωρ Μπέλβιλ έπρόκειτο να λάβει μέρος σ' αυτή, μεταμμεριμένως σε μαύρο...

— Ποιους άλλους γιατρούς έχετε εδώ ; ρώτησε ο Μόρλαντ. Ο Μπέλβιλ δεν είναι ο άνθρωπος που ζητώ, αφού χθές βρισκόταν στο 'Ορφανοτροφείο.

Ο Μόρλαντ πήρε τον κατάλογο των γιατρών της πόλεως, και πήγε να κοιμηθεί στο πανδοχείο. Η ώρα ήταν περασμένη κι' έπρεπε να εγκαταστή την επομένη.

Πρωί-πρωί, ο Μόρλαντ πήγε στις λέσχες, στα θέατρα, στα καφενεία και σ' όλα τα δημόσια κέντρα ζητώντας πληροφορίες για τους διάφορους γιατρούς. Μα για όλους βρήκε ένα έλλοι που τους απήλασσε από κάθε ύποψη. Τέλος πήγε και στο σπίτι του θύματος. Οι δυο υπηρέτες του ήταν άτακτοι. Απ' αυτούς έμαθε πως ο Κόλλινσον εύχαριστημένος έ- ξαιρετικά να παρακολουθούσε αστυνομικές ταινίες στον κινηματογράφο. Δεν ήξεραν αν το προηγούμενο βράδυ είχε πάει στον κινηματογράφο. Έπρόκειτο να πάει στο 'Ορφανοτροφείο για να λάβει μέρος στην γιορτή, γιατί ήταν μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου. Την τελευταία όμως στιγμή έδωσε στους υπηρέτες του τα εισιτήριά του για τη γιορτή, ή όποια άρχισε στις δέκα.

— Ποιος ήταν ο γιατρός του Κόλλινσον ; ρώτησε ο Μόρλαντ.

— Ο δόκτωρ Μπέλβιλ. Ήταν πολύ φίλος του μακαρίτη. Ο Κ. Μπέλβιλ ήταν κι' αυτός μέλος του Συμβουλίου στο 'Ορφανοτροφείο.

Απογοητευμένος που δεν είχε συγκεντρώσει ακόμα καμιά βοηθητική πληροφορία, ο Μόρλαντ προτού συνεχίσει άλλοι την έρευνά του πήγε στο σπίτι του Μπέλβιλ.

Έτσι από κείνον να μάθαινε τίποτε που να τον έβαζε στα ίχνη του κακοτύπου.

Ο γιατρός δεν είχε επιστρέψει ακόμη στο σπίτι του από τις επισκέψεις του και τον δέχθηκε ο Φρέντ Μπέλβιλ, ο αδελφός του γιατρού.

Ο Φρέντ παρουσιάστηκε με τις πιτζάμες του και φανόταν άρρωστος ή... πονεμένος. Είπε πως όλη την νύχτα ήταν άρρωστος...

— Ρώστε σε έναν πηγάτη στη γιορτή του 'Ορφανοτροφείου ; ρώτησε ο Μόρλαντ για να πη κατί.

— Βεβαίως ! Καί σας και τον αδελφό σας. Ο επιθεωρητής μου

Φρέντ, κι' έρριξε μιά ματιά στα χέρια του που έτρεμαν ελαφρά.

Σε λίγο ήρθε κι' ο γιατρός. Έμεινε καταπληκτικός, με τόν αδέλφου του, μονάχα που φανόταν πιο ύγινης. Είπε πόσο λυτήθηκε για το θάνατο του φίλου του και όταν τον είδε ο Μόρλαντ πως πέθανε από συμφορησία, δεν φάνηκε να του έκανε εντύπωση. Γιατί — όπως είπα — ήταν πέντε χρόνια τώρα, που ο Κόλλινσον υπέφερε από πείσι και του έκανε σχετική θεραπεία.

Απόρρησε όμως που βρέθηκε ο φίλος του στο Μπράντλεϊ, ενώ έπρεπε να βρίσκεται στη γιορτή του 'Ορφανοτροφείου.

— Έμαθα πως λάβατε μέρος και σε αυτή γιορτή αυτή, μεταμμεριμένως σε μαύρο κι' ότι είχατε μεγάλη επιτυχία στο ρόλο σας ;

— Ω ! Έκανα β' τι μπορούσα για τα φτωχά παιδιά ! Τά λυτούμαι, βλέπετε !... 'Ορφανά κι' άποσταμένα όπως είναι... Πίνετε ένα ούισκι ;

Τό έτόνισε ότι πρέπει να σας πάρω μαζί μου...

Ο Φρέντ ανασήκωσε τους ώμους του μ' αδιαφορία και πήγε να ντυθεί.

Όταν μπήκαν στο αστυνομικό γραφείο, ο Γκόρινγκ κτύπησε κατάπληκτος τους τρεις άνδρες.

— Στάθηκαν τυχεροί, κύριε επιθεωρητή, είπε ο Μόρλαντ. Φυσικά πρέπει να ξεκαθαριστούν πολλά ζητήματα... Αυτό όμως θα είναι πολύ εύκολο τη στιγμή που οι δυο αυτοί κύριοι θα καθίσουν στα έδωλά των κατηγορουμένων...

— Απ' εδώ είναι ο γιατρός Μπέλβιλ, ο δολοφόνος του Τζωρτζ Κόλλινσον...

— Τ' άνοιξις είν' αυτές ! φώναξε ο γιατρός. Ο Κόλλινσον πέθανε από συμφορησία !

— Έγώ δεν έκανα τίποτε ! τραίλιζε ο Φρέντ με φανερό ταράχη.

— Θα διασπύθαι και σ' ως συνένοχος ! απάντησε ο Μόρλαντ με παγερό ύφος.

Όταν οι δυο αστυνομικοί έμειναν μόνοι τους, ο Γκόρινγκ ρώτησε :

— Μπορείς να μου εξηγήσεις ποιά είναι τα ζητήματα που πρέπει ακόμα να εξετασθούν ;

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητή. Πρώτα ποιά ήταν η αφορμή του φόνου ; Φαντάζομαι πως ο Μπέλβιλ θα έκανε κατανοήσιμα στα κελιά του 'Ορφανοτροφείου κι' ότι ο Κόλλινσον θα τις ανακάλυψε και πιθανόν να έσκόπευε να τον καταγγείλει.

— Καλά, και τί άλλο ;

— Πρέπει ακόμα να βεβαιώθω αν πραγματικά ο Κόλλινσον πέθανε από το φάρμακο της ένεσης. Έπειτα πρέπει να εξακριβώσουμε τι ήταν η μαυρή υπογιά που είχε ο Φρέντ... Έπειτα...

— Φτάνει ! φτάνει ! λεπτολόγε Μάϊκλ ! φώναζε ειθίμως ο Γκόρινγκ. Για το Θεό, ανάλαβε θού, φίλε μου, να εξακριβώσεις όλες αυτές τις λεπτομέρειες...

Καί λέγοντας αυτά τα λόγια ο επιθεωρητής της Ασφαλείας γρύλισε τον Μόρλαντ φιλικά στον ώμο και πρόσθεσε :

— Πήγαινε, φίλε μου, είσαι αξιοθαύμαστος !

Ο Μάϊκλ Μόρλαντ χαϊρέθηκε με σεβασμό και βγήκε από το γραφείο.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Παιδικόν.

— Έρεεις, παιδί μου, γιατί σε δέσνω ;

— Τό έρω, μπαμπά. Γιατί είσαι... μεγαλειότερός μου !...

Ο μανόλης στη γυναίκα του.

— Αδές τις μέρες να μην φωνάζεις κρέας από τον αντικρινό μας χωσάτη.

— Γιατί ;

— Γιατί του δάνειου τη μιά από τις δυο πλαστιγγές μου !...

Τά... κουτά.

— Ποιά είναι η αιτία των πολλών διαζυγίων ;

— Οι πολλοί... γάμοι !

Τό έτόνισε ότι πρέπει να σας πάρω μαζί μου...

Ο Φρέντ ανασήκωσε τους ώμους του μ' αδιαφορία και πήγε να ντυθεί.

Όταν μπήκαν στο αστυνομικό γραφείο, ο Γκόρινγκ κτύπησε κατάπληκτος τους τρεις άνδρες.

— Στάθηκαν τυχεροί, κύριε επιθεωρητή, είπε ο Μόρλαντ. Φυσικά πρέπει να ξεκαθαριστούν πολλά ζητήματα... Αυτό όμως θα είναι πολύ εύκολο τη στιγμή που οι δυο αυτοί κύριοι θα καθίσουν στα έδωλά των κατηγορουμένων...

— Απ' εδώ είναι ο γιατρός Μπέλβιλ, ο δολοφόνος του Τζωρτζ Κόλλινσον...

— Τ' άνοιξις είν' αυτές ! φώναξε ο γιατρός. Ο Κόλλινσον πέθανε από συμφορησία !

— Έγώ δεν έκανα τίποτε ! τραίλιζε ο Φρέντ με φανερό ταράχη.

— Θα διασπύθαι και σ' ως συνένοχος ! απάντησε ο Μόρλαντ με παγερό ύφος.

Όταν οι δυο αστυνομικοί έμειναν μόνοι τους, ο Γκόρινγκ ρώτησε :

— Μπορείς να μου εξηγήσεις ποιά είναι τα ζητήματα που πρέπει ακόμα να εξετασθούν ;

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητή. Πρώτα ποιά ήταν η αφορμή του φόνου ; Φαντάζομαι πως ο Μπέλβιλ θα έκανε κατανοήσιμα στα κελιά του 'Ορφανοτροφείου κι' ότι ο Κόλλινσον θα τις ανακάλυψε και πιθανόν να έσκόπευε να τον καταγγείλει.

— Καλά, και τί άλλο ;

— Πρέπει ακόμα να βεβαιώθω αν πραγματικά ο Κόλλινσον πέθανε από το φάρμακο της ένεσης. Έπειτα πρέπει να εξακριβώσουμε τι ήταν η μαυρή υπογιά που είχε ο Φρέντ... Έπειτα...

— Φτάνει ! φτάνει ! λεπτολόγε Μάϊκλ ! φώναζε ειθίμως ο Γκόρινγκ. Για το Θεό, ανάλαβε θού, φίλε μου, να εξακριβώσεις όλες αυτές τις λεπτομέρειες...

Καί λέγοντας αυτά τα λόγια ο επιθεωρητής της Ασφαλείας γρύλισε τον Μόρλαντ φιλικά στον ώμο και πρόσθεσε :

— Πήγαινε, φίλε μου, είσαι αξιοθαύμαστος !

Ο Μάϊκλ Μόρλαντ χαϊρέθηκε με σεβασμό και βγήκε από το γραφείο.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Παιδικόν.

— Έρεεις, παιδί μου, γιατί σε δέσνω ;

— Τό έρω, μπαμπά. Γιατί είσαι... μεγαλειότερός μου !...

Ο μανόλης στη γυναίκα του.

— Αδές τις μέρες να μην φωνάζεις κρέας από τον αντικρινό μας χωσάτη.

— Γιατί ;

— Γιατί του δάνειου τη μιά από τις δυο πλαστιγγές μου !...

Τά... κουτά.

— Ποιά είναι η αιτία των πολλών διαζυγίων ;

— Οι πολλοί... γάμοι !

Ο αστυνομικός παρατήρησε στη διπλανή θέση του νεκρού ένα χαρτάκι...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. Α. ΘΟΜΣΟΝ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟΝ ΤΑΜΕΣΙ

«Έντονα ο ντ Ντάνελ έδεσε τη βάρκα στην άκρη της όχθης κι έπειτα προχώρησε για να βρῇ τη βίλλισσα του Πέτερ. Τι παράξενο άνθρωπος αυτός ο Πέτερ ! Τού είχε γράψει ότι έπρεπε να τραβήξει με τη βάρκα ως το Σεπέρλεϊ Λόκ, όπου θα εύρισκε το σπίτι του, στο δεύτερο νησάκι. Θαυμάσια ! Αυτό έδω ήταν το δεύτερο νησάκι κι εκεί η άμορφη βίλλισσα. Μά πού, διάβολο, ήταν ο Πέτερ ;

«Ο Έντοναυρτ ανέβηκε στη βεράντα, μπήκε στην τραπεζαρία, γύρισε δια τα δωμάτια, φώναξε πολλές φορές το φίλο του κι ύστερα βγήκε πάλι στην είσοδο κι άρχισε να κυττάζει τριγύρω του την έρημια.

«Θα πήγε να ψαρέψω... συλλογίστηκε ο Έντοναυρτ. Καί τώρα, ο Θεός ξέρει πότε θα ξαναγύριση... Έκανε μερικά βήματα, κυττάζοντας το ποτάμι. Ο ήλιος άστράφτε πάνω στο νερό του. Νά μια άμορφη ιδέα, να κάνει ένα μπάνιο ! Έτρεξε λοιπόν στην κρεββατοκάμαρα του Πέτερ, γδύνθηκε διαστύχια κι ύστερ' από τρία λεπτά τῆς ώρας έπαινε μια ύπεροχη βουτιά στον Τάμεσι.

«Α ! Τι δροσιά ! Κολύμπησε ως την άνακτονη όχθη, άνοίχτηκε από μια κρύα κι ύπερα γύρισε πίσω, δταν άξαφνα βρέθηκε μπροστά σε μια βάρκα ! Μέσα στη βάρκα ήταν ένα πεντάμορφο κορίτσι μ' ένα άσπρο φόρεμα. Η άγνωστη νέα προχώρησε ως την όχθη, πήδηξε έξω, μπήκε στη βίλλισσα του Πέτερ και ξαναβγήκε μ' ένα διδύλο στο χέρι. Έπειτα μπήκε πάλι στη βάρκα, ξαπλώθηκε στα μαξιλάρια της και θυβήθηκε στο διάβασμα του διδύλου, αφήνοντας να την παρασύρει το ρεύμα.

«Ω, συμφορά μου !... Έκανε ο Έντοναυρτ. Την έβλεπα μια χαρά. Γδύνθηκα μέσα σ' ένα ξένο σπίτι. Τι θα κάνω τώρα ; Δεν μπορώ να μείνω μέσα στο νερό. Μούσκεψα σαν σφυγγάκι !...

«Η βάρκα ερχόταν άργά-άργά προς το μέρος του. Ο Έντοναυρτ πήρε μια βουτιά κι έφτασε κοντά της. Τῆ στιγμή που έβγαζε το κεφάλι του στην επιφάνεια, είδε την άμορφη νέα να τον κυττάζει κατατονωμένα.

«Με συγχωρείτε που σας άνησχω... ψιθύρισε δειλά ο Έντοναυρτ.

«Δέν με άνησχυείτε διόλου ! του άπάντησε μ' εγγένεια ή νέα. «Έχετε, νομίζω, το δικαίωμα να κυλμαίνετε μπροστά στη βίλλισσα μου όσο θέλετε...

«Μά, δέν... δέν... ήξερα ότι είνε δική σας αυτή ή βίλλισσα... ψέλλισε άπεισιμμένα ο Έντοναυρτ.

«Η νέα χαμογέλασε.

«Καί τί σας νοιάζει ποινάου είνε ; του είπε.

«Πώς δέν με νοιάζει ! φώναξε ο Έντοναυρτ. Σας βεβαίω... Βλέπετε... για την άγάπη του Θεού,

άφήστε με να σας εξηγήσω... Η άμορφη νέα τον κύτταξε κατάπληκτη. Μά τί είχε πάθει λοιπόν κι Έκανε έτσι σαν τρελλός ;

«Τί έχετε ; τον ρώτησε με καλοσύνη.

«Ο Έντοναυρτ τότε συλλογίστηκε ότι έπρεπε να βγῇ από αυτή τη δύσκολη θέση με κάποιο έξυπνο κόλπο. «Έβγαλε λοιπόν μια κρανή γῆ τροχίον και χάθηκε κάτω από το νερό.

«Βοήθεια ! φώναξε όταν έβγαλε πάλι το κεφάλι του στην επιφάνεια. Βοήθεια ! Πιάστηκαν τά πόδια μου !...

«Η νέα σηκώθηκε άμέσως κι έσκυψε για να του δώσει τά χέρια της.

«Μη φοβάστε... του είπε. Θα σας τραβήξω έξω. Μά ήσυχάστε λοιπόν !...

«Υστερ' από ένα λεπτό τῆς ώρας ο Έντοναυρτ βγήκε από τη βάρκα και τραβήξε μαζί με τη νέα ως τη βίλλα της. Έκει πέρα

«Ο Έντοναυρτ τά είχε χαμένα. Μια στιγμή ή ματιά του έπεσε πάνω σ' ένα κόκκινο διδύλο, που βρισκόταν εκεί μπροστά του στο τραπέζι. Ο Έντοναυρτ τὸ πήρε στα χέρια και γύρισε τὸ έξωφύλλο.

«Α ! Σώθηκε ! Έκανε δόξα-ρος. Στην πρώτη σελίδα είχε διαβάσει τὸ όνομα του Πέτερ, γραμμένο από τὸ χέρι του, από τὸ χέρι του Έντοναυρτ ! Αυτό τὸ διδύλο ήταν ένα όδσο που είχε κάνει τὸ Πέτερ στη γιορτή του : μια μέθοδος ψαριχῆς με τὸν τίτλο «Ο τέλειος ψαράς».

Τὸ ψάρεμα ήταν τὸ μεγάλο πάθος τὸ Πέτερ.

«Εκείνη τῆ στιγμή γύρισε πάλι ή άμορφη νέα.

«Είδοποιήσατε τὴν άστυνομία ;

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Μάλιστα ! τὸ άπάντησε.

«Θαυμάσια ! Έκανε ο Έντοναυρτ. Μά κάνετε μια μεγάλη άνοησία, γιατί οί πόλισταυρτ που θα-θούν, θα πιάσουν έσας, δεσποινίς.

«Εγώ ; Έκανε ο Πέτερ. Πήγα να ψαρέψω... Δέν σε περιμένα τόσο γρήγορα. Έπειτα ή Μίλλυ θά σου κρατούσε συντροφιά... Κάθε μέρα τῆς μιλούσα για σένα !...

«Ο άμορφη νέα ψιθύρισε :

«Πάω να έτοιμάσω τὸ τσάι... Καί βγήκε από τὴν τραπεζαρία. Οί δύο φίλοι έμειναν μόνοι.

«Ο Έντοναυρτ τότε άγρίεψε.

«Άκουσε, ζεράτο... Πές μου, γρήγορα, τί είνε αυτή ή Μίλλυ, ερώτησε με λύσσα τὸν Πέτερ.

«Η Μίλλυ, Έκανε εκείνος. Είνε ή άδελφή μου. Μά τί έπαθε; και κανείς έτσι; Μουλόκληρες ;

«Αχ ! Τί μου Έκανες, σατανά ! ούρλιαξε ο Έντοναυρτ. Γιατί δέν μου Έκανες ποτέ λόγο για τὴν άδελφή σου ;

«Μά νά... Έξω κι εγώ; Μήπως έγώ σε ρώτησα ποτέ τί κάνει ή γιαγιά σου; Καταλαβαίνω όμως... Θά σου Έκανε κανένα άσχημο άστειο, ή Μίλλυ. Είνε παράξενο κορίτσι.

«Αν πῆς μια λέξη παραπάνω για τὴ Μίλλυ, σε ρίχνω στο ποτάμι ! του φώναξε ο Έντοναυρτ. Είνε τὸ πὸ άμορφο και τὸ πὸ θελκτικό κορίτσι που συνάντησα :

«Μου φαίνεται πὸς σε ζάλισε ο ήλιος... του άπάντησε ειρωνικά ο φίλος του.

«Έχεις λάθος, μικρούλη, τὸ είνε ο Έντοναυρτ. Είμαι άπλόστα ερωτευμένος και βλέπω με λύπη μου ότι φέρθηκε σαν ήλιθος με τὴν άδελφή σου. Καί τώρα σε παρακαλώ να μ' άφήσης μόνο μαζί της, γιατί θέλω να τῆς μιλήσω.

«Ετσι παράλο ! Έκανε ο Πέτερ. Πήγαινε πάλι να ψαρέψω.

«Πήγαινε να πιάσης καμιά φάλαινα, καταραμένη Έωνά ! τὸ φώναξε ο φίλος του.

«Υστερα έτρεξε στην κουζίνα και βρήκε τὴ Μίλλυ.

«Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς, τῆς είπε. Τὸ λάθος είνε τὸ άδελφός σας, μά και δικό μου.

«Έπρεπε να σας είδοποιήσω... Δέν φταίει κανείς σας ! τὸ άπάντησε ή Μίλλυ. Τὸ λάθος είνε δικό μου ! Ο Πέτερ μὸς είχε πῶς θά ερχόσαστε, μά μὸς είχε πῆι άδελφή πῶς...

«Είμαι τρελλός ; Έκανε άνήσυχος ο Έντοναυρτ.

«Οχι... τὸ άπάντησε χαμογελώντας ή Μίλλυ. Μὸς είχε πῆι πὸς γίνετε τῆς γυναίκας και πὸς τὸς φρονιάσατε με περιφρόνηση. Γι' αὐτὸ θέλησα να σας δάσω ένα μάθημα.

«Αχ ! Ο άδύνατος ! στέναξε ο Έντοναυρτ. Εγὼ δέν χωνεύω τίς γυναίκες ; Εγὼ τὸς φέρονται με περιφρόνηση; Νά, βέβαια δέν ερωτεύομαι έπουά τῶνα, μά από τὴ στιγμή που σας είδα...

«Η Μίλλυ έσκαψε στα γέλια.

«Νά, τὸ έξω... Έκανε ο Έντοναυρτ, σάν να πνιγόταν άπ' τὴ στενοχώρια του. Σας γνώρισα εδὼ και λίγη ώρα. Μά οί μεγάλοι έρωτες είνε κεραυνόβολοι... Καί τώρα πάω να πνίσω στο ποτάμι τὸν Πέτερ κι' έφτασα !

«Μά εκείνη τῆ στιγμή ο Πέτερ γύρισε άπ' τὴν όχθη.

«Δέν μὸς λές, κύριε, είσαι για

«Εγώ ; Έκανε ο Πέτερ. Πήγα να ψαρέψω... Δέν σε περιμένα τόσο γρήγορα. Έπειτα ή Μίλλυ θά σου κρατούσε συντροφιά... Κάθε μέρα τῆς μιλούσα για σένα !...

«Ο άμορφη νέα ψιθύρισε :

«Πάω να έτοιμάσω τὸ τσάι... Καί βγήκε από τὴν τραπεζαρία. Οί δύο φίλοι έμειναν μόνοι.

«Ο Έντοναυρτ τότε άγρίεψε.

«Άκουσε, ζεράτο... Πές μου, γρήγορα, τί είνε αυτή ή Μίλλυ, ερώτησε με λύσσα τὸν Πέτερ.

«Η Μίλλυ, Έκανε εκείνος. Είνε ή άδελφή μου. Μά τί έπαθε; και κανείς έτσι; Μουλόκληρες ;

«Αχ ! Τί μου Έκανες, σατανά ! ούρλιαξε ο Έντοναυρτ. Γιατί δέν μου Έκανες ποτέ λόγο για τὴν άδελφή σου ;

«Μά νά... Έξω κι εγώ; Μήπως έγώ σε ρώτησα ποτέ τί κάνει ή γιαγιά σου; Καταλαβαίνω όμως... Θά σου Έκανε κανένα άσχημο άστειο, ή Μίλλυ. Είνε παράξενο κορίτσι.

«Αν πῆς μια λέξη παραπάνω για τὴ Μίλλυ, σε ρίχνω στο ποτάμι ! του φώναξε ο Έντοναυρτ. Είνε τὸ πὸ άμορφο και τὸ πὸ θελκτικό κορίτσι που συνάντησα :

«Μου φαίνεται πὸς σε ζάλισε ο ήλιος... του άπάντησε ειρωνικά ο φίλος του.

«Έχεις λάθος, μικρούλη, τὸ είνε ο Έντοναυρτ. Είμαι άπλόστα ερωτευμένος και βλέπω με λύπη μου ότι φέρθηκε σαν ήλιθος με τὴν άδελφή σου. Καί τώρα σε παρακαλώ να μ' άφήσης μόνο μαζί της, γιατί θέλω να τῆς μιλήσω.

«Ετσι παράλο ! Έκανε ο Πέτερ. Πήγαινε πάλι να ψαρέψω.

«Πήγαινε να πιάσης καμιά φάλαινα, καταραμένη Έωνά ! τὸ φώναξε ο φίλος του.

«Υστερα έτρεξε στην κουζίνα και βρήκε τὴ Μίλλυ.

«Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς, τῆς είπε. Τὸ λάθος είνε τὸ άδελφός σας, μά και δικό μου.

«Έπρεπε να σας είδοποιήσω... Δέν φταίει κανείς σας ! τὸ άπάντησε ή Μίλλυ. Τὸ λάθος είνε δικό μου ! Ο Πέτερ μὸς είχε πῶς θά ερχόσαστε, μά μὸς είχε πῆι άδελφή πῶς...

«Είμαι τρελλός ; Έκανε άνήσυχος ο Έντοναυρτ.

«Οχι... τὸ άπάντησε χαμογελώντας ή Μίλλυ. Μὸς είχε πῆι πὸς γίνετε τῆς γυναίκας και πὸς τὸς φρονιάσατε με περιφρόνηση. Γι' αὐτὸ θέλησα να σας δάσω ένα μάθημα.

«Αχ ! Ο άδύνατος ! στέναξε ο Έντοναυρτ. Εγὼ δέν χωνεύω τίς γυναίκες ; Εγὼ τὸς φέρονται με περιφρόνηση; Νά, βέβαια δέν ερωτεύομαι έπουά τῶνα, μά από τὴ στιγμή που σας είδα...

«Η Μίλλυ έσκαψε στα γέλια.

«Νά, τὸ έξω... Έκανε ο Έντοναυρτ, σάν να πνιγόταν άπ' τὴ στενοχώρια του. Σας γνώρισα εδὼ και λίγη ώρα. Μά οί μεγάλοι έρωτες είνε κεραυνόβολοι... Καί τώρα πάω να πνίσω στο ποτάμι τὸν Πέτερ κι' έφτασα !

«Μά εκείνη τῆ στιγμή ο Πέτερ γύρισε άπ' τὴν όχθη.

«Δέν μὸς λές, κύριε, είσαι για

ΠΙΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

ΕΡΙΚΑ ήμα- τα πὸ πῶς, πὸ άργά, ερχόταν οί δοῦς με τῆ Βιολέτ- τα, λάμπον- τας από χαρά κι' οί δυὸ τους σ' έκείνη τὴν άξέζ α σ τ η στιγμή τῆς ά- νέφελῆς των εὐτυχίας. Έξαφνα δ' άμωσ τῆ στιγμή, άκριβῶς, πὸς ή Γαζέλλα πήγαινε ἀπ' πατήση τὸ κομμάτι, πὸς έβάζε σὲ λειτουργία τὸ μυστικό έλατήριο, άκονσε πίσω, ξαφνικά, ένα θόρυβον άλλόκοι, κι' άμέσως, μια σπαραχτική κρανή, πὸς τῆ διεδέχθη ένας ρόγχος. Γύρισε τὸ κεφάλι τῆς, κι' άπόμεινε ξεστῇ από τὸν τρόμο, με τὴν καρδιά πλημμυρισμένη φόβῳ.

«Απ' δια τὰ γειτονικά σπίτια τοῦ χωριού, άνθρωποι ξεπερνόντουσαν πὸς τὸ σπίτι σὸ χέρι ! Ήταν πα- ράπάνω από εἰκόση... Ήμιασαν σάν ίσιοι πὸς χιμῆνε, σωπηλά, και γρήγορα. Δέν πρόφτασε να βγάλη ούτε μια φωνή, ούτε να κάνει τὴν παραμικρή, καν κίνηση :

τῆ στιγμή που γύρισε τὰ μάτια, εί- δε καὶ αὐτὸς, τὸ δούκα να τὸν άρ- πάζουν ένα πλῆθος χέρια να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

αὐτὴ και να τὴν φιλούν και να τὸν φιλούν, και να τὸν ρίχνουν με- σα σ' ένα άμάξι. Είδε τὴν μητέρα τῆς, πὸς πέρα, τριγυρισμένη από

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ

μοντέρνα σιλουέττα δεν ακολουθεί μονάχα μια γραμμή. Ακολουθεί πολλές. Είστε επομένως ελεύθερες να εκλέξετε, ανυπόστατος με τη διάπλασι του σώματος σας και με την ηλικία σας το είδος του ντυσίματος που σας ταιριάζει πιο πολύ.

Για να σας οδηγήσω, θα σας περιγράψω μερικά παριζιάνικα μοντέλλα, κατάλληλα για κάθε σιλουέττα.

Αν, παραδείγματος χάριν, είστε κοντή και έχετε μικρό θώρακα και πλατείες γοφούς, για το πρώτο μπορείτε να φορέσετε ένα κουστούμακι από τριμά. Η φούστα έχει χρώμα γκρι σκούρο, ή ζακέτα έχει σχήμα ζιλέ, με μανίκια μονόχρωμα μπλε και κορσάζ μπλε με γκρι καρδού. Για το απόγευμα θα φορέσετε ένα φόρεμα από κρέπ σατέν πράσινο σκούρο. Η φούστα είναι χωρισμένη σε τέσσερα φύλλα και στην μπροστινή ραφή φαίνεται με τέσσερες πτυχές αντανάκλασης. Το κορσάζ έχει μανίκια κίτρινα μακριά και φουσκωτά στον άγκωνα. Το ντεκολτέ, αρκετά μεγάλο, γαρνίρεται με μια λουρίδα από το ίδιο ύφασμα, που πίσω σχηματίζει έναν όρθιο γιακά και εμπρός συνδέεται, ώστε να κάνει ένα πλούσιο βολάν.

Εάν είστε κοντή, με ανεπτυγμένο θώρακα και κανονικούς γοφούς, το πρώτο θα φορέσετε ένα ταγιέρ από λανβί. Η φούστα ίσια, με μια σχιστή πύλη στο πλάι, έχει χρώμα βι-ρό. Η ζακέτα από το ίδιο λανβί, σε χρώμα μαρόν, κομψώνει σταυρωτά και λοξά, δηλαδή το κομψώμα αρχίζει πάνω από το στήθος και τελειώνει στο κέντρο της μέσης. Γόσω - γόσω μια μικρή μπάσα. Μανίκια ελαφρώς τριμά. Για το απόγευμα θα διαλέξετε ένα φόρεμα από βελούδο γκρι-φρέ, σε σχήμα «εστίν». Το κορσάζ σταυρωτό, γαρνίρεται με άνθη από γαλάζια και με δύο σειρές κομψών από στράς. Η φούστα κολλημένη από εθελίας στο κορσάζ, χωρίς ζώνη, είναι κομμένη κλό. Η ψηλές γυναίκες μπορούν πιο εύκολα να ντυθούν. Αν είναι αδύνατες, θα διαλέξουν για το πρώτο ζακέτες τριμά - κλό χωρίς ζώνη, όπως παραδείγματος χάριν ένα κουστούμα από βελούδο ντε λαιν μπλε, με φούστα έντελως ίσια, και ζακέτα καμωμένη από τέσσερα φύλλα και γαρνιρισμένη με ένα μεγάλο γούνινο γιακά, σε σχήμα γραβάτας και με μεγάλες γούνινες τσέπες. Το βράδυ θα φορέσουν ένα φουρκά από ντελώς σέκτο από σατέν μαύρο με πολύ ντελώς ντελώς και πολύ μεγάλη μανίκια από μαύρο τουλί πλισσαρισμένο.

Αν η σιλουέττα τους δεν είναι τόσο κομψή, θα προτιμήσουν για το πρώτο ένα κουστούμα από πουρνιό πράσινο, με φούστα σκέτη, ρεβέρ ένδοξα μύλλον στενά και μακρο-

λά και μια πλατιά λουστρινένα ζώνη στη μέση. Η ζακέτα, αρκετά μακριά, κάνει λίγο κλό.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Τα όμορφα δόντια κάνουν το όμορφο χαμόγελο και συχνά ένα όμορφο χαμόγελο αποτελεί τη μεγαλύτερη γοητεία μιας γυναίκας. Δεν μπορείτε όμως να έχετε όμορφα δόντια, αν δεν τα περιποιήσετε και δεν τα προσέχετε.

Για να έχετε γερά και όμορφα δόντια πρέπει πρώτον να μασάτε καλά τις τροφές. Δεύτερον να τα πλένετε ύστερα από κάθε φαγητό, το πρώτο, μόλις ξυπνήσετε, και ιδίως το βράδυ, πριν κοιμηθείτε. Διαλέξτε μια βούρτσα σκληρή. Μόλις αρχίζει να μαλακώνει, να την αλλάξετε. Μόλις αν έχετε πολύ ευαίσθητα ούλα, που ματώνουν με το άγγιγμα της βούρτσας, τότε μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μια βούρτσα κάπως μαλακή. Μετά το βούρτσισμα των δοντιών, να τρίβετε και τα ούλα σας με την βούρτσα ή καλύτερα να τους κάνετε ένα μασάζ με το δάχτυλο. Αν τα ούλα σας ματώνουν, έχουν ακόμη μεγαλύτερη ανάγκη του μασάζ αυτού, γιατί αυτό σημαίνει πως έχετε αρχές ουλίτιδος.

Απ' όλες τις οδοντοπάστες ή

(Τα καλλυντικά, ή μέδα, το σπρί, ή κουζίνα, κλπ.)

καλύτερες είναι εκείνες που αφρίζουν, που περιέχουν δηλαδή σαπούνι. Την οδοντοπάστα για το καθαρισμό των δοντιών την χρησιμοποιήστε μόνο πρωί και βράδυ. Για τις άλλες φορές αρκεί ένα καλό ξεπλύμα με νερό, στο οποίο έχετε στάξει λίγο μαρτόλ.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς να κολλάμε τα σπασμένα μάρμαρα

Συνήθως τα μάρμαρα των νιπτήρων ή άλλων επίπλων σπάζουν και η απελευθέρωση κάθε νοικοκυριού για μια τέτοια ζημία είναι απόλυτως δικαιολογημένη. Μην απελπίζεστε όμως. Τα μάρμαρα κολλούν εύκολα, με μια απλούστατη φάρμακα, που θα το βρείτε σε κάθε φαρμακείο: Με μια απλή διάλυση silicate de potasse. Θα αλείψετε τα σπασμένα μάρμαρα με ένα πινέλο, βουτηγμένο στη διάλυση αυτή, και κατόπιν θα πιέσετε σφιχτά το ένα με το άλλο. Όταν τα κολλήσετε σε σημείο που να μη φαίνεται η ένωση, θα απλώσετε από πάνω ένα χοντρό στρώμα χαρτί, αλειμμένο με ψαρόκολλα. Αυτό το χαρτί θα συντελέσει καλύτερα στη συγκόλληση.

Αν μένουν τίποτε ραγματισμοί ή λείπουν μερικά κομμάτια στο

σημείο της ένωσης, μπορείτε να αυτή την έλλειψη να την διορθώσετε μόνη σας, κάνοντας ένα μίγμα με ξηρό μάρμαρο και νερό. Με το μίγμα αυτό παραγεμίζετε τις χαραματιές κι όταν στεγνώσει τις τρίβετε ελαφρώς με ένα λεπτό γυαλόχαρτο.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Πώς πρέπει να ντύνεται ένας κύριος στις διάφορες περιστάσεις.

Μ' όλο που η στήλη αυτή προορίζεται για τις κυρίες, θεωρώ ωστόσο αρκετά χρήσιμο να σας δώσω εδώ και μερικές συμβουλές για την τουαλέτα των κυριών, γιατί πολλές αναγνώστρές μου μου γράφουν και με ρωτούν τι πρέπει να φορέσει ο άνδρας τους στην κάθε περίπτωση. Λοιπόν, το βασισμένο ενός κυρίου αποτελείται από πέντε είδη ενδυμάτων: 1) 'Από το κουστούμα, πρωινό ή απογευματινό, ίσιο ή σταυρωτό. 2) 'Από το σμόκιν. 3) 'Από το φράκο. 4) 'Από την ζακέτα και 5) από την ρεντιγκότα.

Το κουστούμα, που φοριέται το πρωί, για τις δουλειές, για το γραφείο, για το ταξίδι, για τον περίπατο, γίνεται από κασμίρη Σκωτσέζικη, από φανέλλα, από σεβίλ, με ρίγες ή με καρδού. Φοριέται με πονκίμσο χροματιστό ή άσπρο με ρίγες. Για τις μαλακές λευκές ή από το ίδιο ύφασμα με το πονκίμσο, Γραβάτα σε χρώμα που ταιριάζει με το χρώμα του πονκίμσου. Με το κουστούμα αυτό φοριέται καπέλλο μαλακό και παπούτσια καφέ.

Το απογευματινό κουστούμα έχει χρώμα μπλε, μαύρο με ρίγες ή γκρι - φρέ φαντασί. Πιο επίσημο ακόμη είναι σκατά μαύρο, σμόκιν γιλέκο και πανταλόνι γιλέ. Το πονκίμσο είναι λευκό μεταξωτό ή κρέμ ή με ψηλή χροματιστή σίγα. Γραβάτα με πούα ή με μικρά σχέδια σε χρώμα σκούρο, ταιριαστό με το χρώμα του κουστούμου. Μαντήλι με ρίγες στο χρώμα της γραβάτας. Παπούτσια μαύρα, καπέλλο από σκούρο σκληρό καστόρι, κατάρωτο από σκληρό. Το κουστούμα αυτό φοριέται σε επισκέψεις, τσάι, θέατρο, δεξιώσεις κλπ.

Το σμόκιν φοριέται μόνο το βράδυ. Είναι λανθασμένη η γνώμη ότι μπορούμε να το φορέσουμε πρωί ή απόγευμα ως επίσημο ένδυμα. Προτιμότερο είναι σε μια τέτοια περίπτωση να φορέσουμε ένα σκούρο κουστούμα. Είναι κατάλληλο για θέατρο, για γέμια, για μικρές συναναστροφές ή χορούς. Γίνεται από ντελ μαύρο με μεταξωτά ρεβέρ. Γιλέκο μαύρο ή άσπρο πιε-δένιο. Το πονκίμσο είναι από πικέ με πλαστρον έλαφρά κολλητισμένο. Κολάρο όρθιο με γονιές μεγάλες. Γραβάτα μαύρη παπιγιόν. Με το σμόκιν φοριέται μαύρη ρεντιγκότα. Παπούτσια λουστρινά.

Το φράκο τέλος φοριέται σε γάμους, επίσημες δεξιώσεις, μεγάλα γέμια, μεγάλους χορούς. Η ζακέτα και η ρεντιγκότα είναι κουστούμα που σπανιότατα φοριούνται.

Η Δρ. ΛΙΑΝΑ

Σατυρική Σελίς

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΜΕΘΥΣΙ

Παιδί μου, έλα φέρε ρετσόνα απ' τη βαρέλα φέρε κλαρίνα φέρε φρούτα φέρε βιβλία, διολι λαγούτα, ν' αρχίσω το χορό να γλεντίσω να χαρώ.

Νά! νά!... τον κόσμο χάλασα, και γίνον όλα θάλασσα, απ' το κρασί δε τρέξη... Αιών Χριστέ, κι' δε φέξη!

Είμαι κουτούλα... θα τραγουδήσω... βαστάτε, κοίτσι καλά το έσο... Χρυσή καπέλλα

μευχετα τρέλλα σάν κυντάζω δεν μπορώ να φωνάξω τιμωρό.

Με συγχωρείτε, φίλοι μου, αν υπέρδεναν τα χείλη μου, και όμως, για το γένος δεν είμαι μεθυσμένος.

Δεν έχω φάει φάλλα έξω πιστόλα, εις το χέρι νά! άρω το μαχαίρι και χτυπώ...

Ωχ! Ωχ! θαρρώ πως χτύπησα το χέρι μου έτοιμησα Παραμερίστε, δλοι, θα ρέξω το πιστόλι.

Θαράκι θα κάνω άχ! και νά! είχα εδώ, Σουλτάνο, ήθελα τρέχα, να μη σ' αφήσω.

και να σε σχίσω με μαχαίρα κοφτερή πέρα πέρα σαν τυρί...

Εμπρός, δρε Έλληνόπαιδα έμπρός μέσ' στα στρατόπεδα τραβίτε όλοισα με δύναμι και λύσσα.

Μορή Εθρόπη ξεστομωμένη, τόσοι μας κόποι θα πάν χαμένοι;

Αν τώρα ζητιανεύουμε και έλεος γυρεύουμε εις άλλα χρόνια όμως είμαστε σ' όλους τρέμους.

Σπάστε τα δλα... έ; ταβερνιάση φέρε μπριζόλα στο παλινάρι Σπάστε γεμάτα

και άδεια πιάτα, φλόγες χύνω πύρ κρατώ

να κι' άκείνο, να κι' αυτό. 'Αδέρφια μου τρελλάθηκα βαστάτε με κι' έχάθηκα... λόγω τιμής σάς δίνω, πως παιδ κρασί δεν πίνω!...

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—'Όποτε ακούσατε τη Λιλή στις εξετάσεις του πόνου;

—Βέβαια.

—Και τί λέτε για το παιξίμο της;

—'Αγγελικώτατο ή μάλλον ευαγγελικώτατο! Δεν ήξερε ή δεξιά της τί ποιοσε ή άριστερά της!...

—'Ο δε κανέας. — Μωρέ, τί ζύγισις είχε αυτή;... Γαϊδούρια! Βγάτε όλοι έξω να ιδήτε τί έλεεινη γραμμή έχετε!...

—'Ο έπισκεπτής. —Τά σκληρήτητά μου, κυρία. 'Ο μακαρίτης σ' έσ' ήταν στενωτάτος της σ' έσ' σας ήταν στενωτάτος φίλος μου. 'Όθα να σας παρακαλέσω να μου δώσετε κάτι που άνθρωπος αυτόν για να τον θυμάμαι!...

—'Η νεαρή χήρα. — Εύχα

ρίσως, κυρία. Είμαι στη διάθεσή σας!

Κουτσομπολιό.

—'Απ' τον καιρό που ό Γιάγκος έχασε την περιουσία του κάνει ποιήματα.

—Τους καιμένους!...

—Τόν καιμένο, θέλετε να πητε...

—'Όχι. Μιλάω για κείνους που διαβάζουν τα ποιήματά του.

Μεταξύ φίλων.

—Πόσα κέρδισες στις τελευταίες Ιπποδρομίες;

—200 δραχμές.

—Και σε ποιο έλλογο έπαιξε;

—Σε κανένα. Είχα 200 δραχμές και... προτίμησα να μην τις παίζω.

Στο μάθημα της φιλοσοφίας.

—'Ο δάσκαλος. — Πόσων εί-

δων δυνάμεις υπάρχουν;

—'Ο μαθητής. — 'Η σωματι-

κή, ή πνευματική και ή... άστυνο-

μική!...

Μεταξύ φίλων.

—'Η γυναίκα μου πλήρωσε δύο

λίρες για ένα κανονικό καπέλλο.

Δεν φαντάζεσαι πόσο είμαι στενο-

χωρημένος γι' αυτό...

—Κι' έγω περισσότερο.

—Γιατί;

—Γιατί, άμα το μάθη ή δική

μου γυναίκα ή αγοράσει καπέλλο

ακριβότερο!...

Μεταξύ συζύγων.

—'Εκείνη. — Πώς μπορείτε να

κρίνετε, σεις οι άνδρες, αν ένα

καπέλλο είναι ή όχι, της μόδας;

—'Εκείνος. — 'Από την...

τιμή!

Τα περιεργα της τύχης.

—Πώς παρουσήν ό Τζόν από

το αυτοκίνητο;

—Είχε στήσει εκείνη την στιγμή,

άγιοπαις, να πιάσει ένα πέταλο

αλόγου που βουκιάνα καταμεσής

στο δρόμο για γούρι και...

Στο νοσοκομείο.

—'Ο σωφύς (στον τραυματία,

τον όποιον πέρασε από όλογο το

αυτοκίνητό του). —Τό τραύμα σας

κρίτε, είναι σοβαρό;

—'Ο τραυματίας. — Δεν ξέ-

ρω. Θα ρωτήσω πρώτα τον... δικη-

γόρο μου!

Μεταξύ φίλων.

—'Επ' τρεις μήνες, μετά τον

γάμο μας ή γυναίκα μου με ξύ-

πναγε κι' ένα φίλ.

—Και τώρα;

—'Αγόρασα ένα ξυνητήρι.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

—Μά τι έχεις και πώς έτοι σιγά-σιγά;
—Πάγω από άρθριτικά...
—Και τί σουπε ό γιατρός; Μά έτοι, στα καλά καθάματα, χωρίς λό-
—Νά κινούμαι, να τρέχω...
—Νέν μπορώ να τρέξω...
—Αίτια για τρελάματα θέλεις; 'Ενωια σου... Δάνεισέ μου ένα χιλιά-
ρικο και θα ιδής!...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ WINIFRED DYKE

Η ΜΕΓΑΛΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Ο χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει... Μιά παγερή ασπίδα τυφλώνε τα μάτια, και τα δέντρα έτριζαν θλιβερά, φορτωμένα καθώς ήταν από χιόνι.

— Μ π ά μ —

Μπάρμ. Ξερόι κρότοι πιστολιών αντήχησαν, χυδαίες βλαστήμιες ακούστηκαν, και σφαίρες σφύριξαν απάισια στον αέρα.

Και συγχρόνως φάνηκαν οι δεσμοφύλακες των φυλακών του Μάδδικτων, που κυνηγούσαν τον Ισοβίτη Νίκ, ο όποιος, τρυπώντας τον τοίχο του κελλιού του κατώρθωσε για τρίτη φορά να τους ξεφύγει.

Μά ή φορά αυτή ήταν κι' η όριστική. Ο επικίνδυνος κατάδικος αφηφώντας τη χιονοθύελλα και σκίζοντας το διάστημα αποφασιστικά γρήγορα εξαμάκρυνε απ' τη θανάσιμη ομάδα των διωκτών του. Η απελπισία τουδινε φτερά στα πόδια, η έλευθερία ελπιόταν έλκυστική μπροστά του, κι' η σκέψη πως θα τον κρεμοϋσαν αν τον ξανάπαιναν, δεκαπλασίαζε την αντοχή του και τις στερνές προσπάθειές του. Αυτό δα του έλειπε, ύστερα από δέκα χρόνων κάτεργο, να μην ξέρη τον κανονισμό: «Κατάδικος φονεύων ή τραυματίζων φυλάκα κατὰ την στιγμήν της δραπέτευσώς του άπαγχονίζεται συλλαμβανόμενος»!

Κι' ακριβώς, ο δεσμοφύλακας Ριγκόκετ κοίτονταν άκόμη άναίσθητος στην αλλη της φυλακής, χτυπημένος βαρειά μ' ένα τουόλο στο κεφάλι απ' το Νίκ, έπειδή προσέβησε να του έμπειση τη δραπέτευσή. Ξεφυτρώνοντας άπροσδόκητα μπροστά του...

Ο ήλιος είχε βασιλέψει, κι' η νύκτα έφτανε. Τό χιόνι όμως φώτιζε ακόμα, και στερούσε τον λαχανιασμένο Νίκ απ' τα προστατευτικά σκοτάδια. Κι' έδω ακόμα εναντιωνόταν ή μοίρα στα σνέδια του δυστυχισμένου καταδίκου, μὰ τὰ ένενυρτικά κι' επικίνδυνα αὐτὰ έμπόδια, δυνάμειαν περισσότερο τη λύσσα του και την άποφασιστικότητα του, αντί να τον άποκαρδιώσουν.

Σε κάποια στιγμή, έπιτέλους, έχασαν πειά τὰ ίχνη του στη χιονισμένη πεδιάδα οι διώκται του. Ο σκληραγωγημένος στις κακουχίες Νίκ, ποθώντας την έλευθερία και έξροντας άπό πριν την τύχη του αν πιανόταν, φάνηκε πονηρότερος σε λοξοδομίες και τερτίπια, και γρηγορότερος στα πόδια άπό κείνους. Έτσι, ύστερα άπό ώρων άμειλιχτο κυνηγητό, βρέθηκε κατὰ τα μεσάνυχτα — σίγυρος πειά — στην είσοδο του όγρου κι' άπαισιού σιδηροδρόμου, μικρό τούνελ του Μίγκμα.

Τα ήξερε καλά τα παλιά του εκείνα λημέρια. Προχώρησε ώς διακόσια βήματα μέσα στο μαυροσκοτεινό και παγερό τούνελ, που άνοιγε τὸ άχανές μαύρο στόμα του, σαν λαρυγγί πελώριου φειδιού, κι' έφθασε στην άποθηκούλα των συνεργείων της σιδηροδρομικής γραμμής. Με μία μεγάλη πέτρα έσπασε την πόρτα, μπήκε μέσα στο χτιστό αυτό σπήλαιο, και ντύθηκε ζεστά με τὰ ρούχα που ήταν προωρισμένα για τούς εργάτες, σε καιρό κακοχειμωνιάς, όπως τότε.

Ανακουφισμένος και ζεστοκοιμημένος, άνάσανε βαρειά. Ψηλές μπότες στα πόδια, πέτσινα γάντια στα κοκκαλιασμένα χέρια και γουνένιο χοντρό σακκάκι γύρω στο κορμί του, εξασφάλιζαν τον δύστυχο Νίκ απ' τον έπίμονο σκυλλοκαίρο αυτών των ήμερών, καθώς κι' απ' τὰ δυσάρεστα του προδοτικού κοστούμιού των κατέργων που φορούσε. Θάβγαινε τώρα έξω απ' την άποθηκούλα — για τὸ φόβο καμιάς άπροσδόκητης άφίξεως έργατών — και τραβώντας για την αντίθετη έξοδο του τούνελ, θα πήγαινε ώς τὸ Μπρέντ-Σίτυ. Εκεί είχε πολλές έλπίδες πειά, να κρυφτεί άποτελεσματικά και να σωθεί, ακολουθώντας μία ήσυχη και τίμια ζωή στο μέλλον.

Σκοτωμένος απ' την κούραση,

θερισμένος απ' την πείνα και τη δίψα, άρχισε να σέρνεται βαρειά βήματά του. Ήταν σαν κολασμένος, μέσα στο ψυχρό και πυκνό σκοτάδι που τον τριγύριζε, μέσα στα σπλάχνα τὰ μυστηριώδη του βουνού, που σκιζόταν απ' τὸ τούνελ. Πήγαινε ρίζα-ρίζα στον τοίχο, για τὸ φόβο καμιάς εξαφνικής εμφάνισως τραίνου, κι' άκούμπουσε συγχρόνως σ' αυτόν, για να στηρίξη τὰ κομμένα γόνατά του και για να μη σκοντάφητε στις τραβέρσες και στις ράγιες.

Στην έξοδο του τούνελ έσκυψε, συμάζεψε λίγο χιόνι, και τόβαλε στο φλογισμένο στόμα του. Ανακουφίστηκε ή δίψα του κάπως, μὰ ή πείνα θέλει άνυπόφορα. Όστόσο, άνασπληώθηκε με άπόφασι, μούγκρισε σαν θηρίο που άψηφάει τούς διώκτες του, και τράβηξε βαρραλέα για τὸν τόπο του λυτρώσιού του.

Ξαφνικά, εκεί πλάγι στον δημόσιο δρόμο των χιονοσκέπαστο, ένα μαύρο μακρυνό σημάδι φαινόταν να κουνιέται γρήγορα, κι' ένας ρυθμικός κρότος κουδουνιών ακούστηκε σε λίγο. Ήταν έν' άμάξι, κι' ο Νίκ, άγκομαχώντας άπό άγωνία, ρίχτηκε με την κοιλιά στο πυκνό στρώμα του χιονιού. Έτσι, είχε την έλπίδα πως οι άνεπιθύμητοι έκενοι ταξειδιώτες δεν θα τον έβλεπαν, σαν θάφταναν κοντά του, στο δρόμο.

Τα κουδουνίσματα πληοίαζαν με ταχύτητα. Άκούγονταν μάλιστα κι' ή φωνή του άμαξηλάτου, που έδινε κουράγιο στα κουρασμένα άλογα, βιάζοντας τα να τρέχουν γρηγορότερα. Μά έξαφνα, μία κραυγή σπαρακτική άκούστηκε, κάτι σαν γδούπος ύπόκαφος κατόπιν, κι' άμέσως ύστερα μία νερική γαλήνη άπλώθηκε παντού!

Ο Νίκ τινάχτηκε έπάνω κατ'άχλωμος, γιατί άντελήφθη άμέσως τὸ τραγικό δυστύχημα που είχε συμβή: «Ακριβώς, λίγα βήματα μακριά του, ήταν τὸ χαλασμένο γεφυράκι «Μάουντιν-μπρίτζ», πὸ χαλασμένο τώρα απ' τις χιονοθύελλες, και τὸ άμάξι με τούς δυστυχισμένους έπιβάτες θά κατακλύσιε στο ξεροπόταμο!

Ο Νίκ δεν ήταν κακή ψυχή. Είχε κάνει βέβαια φόνο πρό χρόνων, φόνο σε στιγμή μεθυσίου και καυγά, κι' όταν κλείστηκε στο κάτεργο, είχε πειά μετανοήσει πικρά. Μονάχα που ήταν έξαιρετικά άτυχος, ώστε να τον κρίνουν με υπερβολική αυστηρότητα οι ένορκoi, κι' ή σκέψις πως θάμενε μακριά απ' την κοινωνία και μέσα στη φρίκη του κατέργου όλη του τη ζωή, τον άνασάτωνε και τον είχε σπρώξει σε έπανειλημμένες άπελπιτικές άποπειρες δραπέτευσως.

Γι' αυτό λοιπόν ο Νίκ, ούτε στιγμή δεν σκέφτηκε τη δική του κρίσιμη θέση. Με δρασκελιές βιαστικές και γιγάντιες, βρέθηκε σε λίγο στο βάθος του ποταμιού, κι' άντίκρουσε με τρόμο δύο τσακισμένα άλογα, τον άψυχο πειά άμαξηλάτη, και μία γρηούλα έπιβάτιδα, που ψυχωραγούσε, κρατώντας στην άγκαλιά της ένα άναίσθητο παιδάκι.

Ο Μπίλλυ είνε... Σώσε τον Μπίλλυ, καλέ μου άνθρωπε... Τὸν Μπίλλυ Γκέρλιγκτον... Τὸ παιδάκι του Μπ...

Αίμα μαύρο τινάχτηκε απ' τὸ στόμα της γρηούλας, και τὰ χείλη της άργοκουνήθηκαν για ύστατη φορά... Μά ο Νίκ συγκλονίστηκε. Δεν ήθελε ν' άκούση άλλα, γιατί εκείνα τουόθαναν για να παγώσουν τὸ αίμα του στις φλέβες: Ήταν ο καλός του Μπίλλυ Γκέρλιγκτον... Ο Μπίλλυ, ο άγαπημένος όλων των καταδίκων του κατέργου του Μάδδικτων... Τὸ ροδάλο εκείνο λουλουδάκι της παιδικής καλωσύνης κι' άθωότητας, που σκάρπιζε λίγες άφρες σπυράκις χαράς ανάμεσα στους στυγνούς αποκλήρους της μοίρας και της κοινωνίας με τὸ γέλιο του και με τὰ παιχνιδάκια του... Ο Μπίλλυ, που μόνος αυτός έλεγε —και θεωρούσε ειλικρινά— φίλους του όλους εκείνους τούς δυστυχισμένους τροφοίμους του κατέργου...

Ο Μπίλλυ, τὸ μοναχικό και λατρευτὸ άγόρι του κ. Μπόμε Γκέρλιγκτον, τὸ γενικόθ διευ-

θυντοῦ των φυλακων του Μάδδικτων!

Με άγκομαχητό λαχτάρας και με μπράτσα τρεμουλιασμένα, σήκωσε στην άγκαλιά του ο Νίκ τὸν άναίσθητο μικρούλη φίλο του. Μία λουριδίτσα παγωμένου αίματος στο χλωμό προσώπακι του παιδιού, φανέρωνε πως είχε κι' αυτό χτυπήσει στο κεφάλι κατὰ τη στιγμή της τραγικής πώσεως. Με λίγο χιόνι ο Νίκ τούπλυσε την έλαφρή εύτυχως πληγή, τὸ σκέπασε καλά με τὸν μανδύα του σκοτωμένου άμαξηλάτη, και ρίχνοντας στον όμο του ένα διασάκκι με τρόφιμα, που βρήκε άνάμεσα στα συντρίμια, ξεκίνησε για... τὸ Μάδδικτων!

Ω, βέβαια... Ούτε μία στιγμή δεν πέρασε απ' τὸ μυαλό του Νίκ ή τύχη που τὸν περίμενε εκεί... Ούτε στιγμή δεν σκέφθηκε τις συνέπειες του γυρισμού του, κε' κάτω στη φριχτή σφηκοφωλιά... Η ζωή του κινδύνευε τρομερά εκεί, κι' ή έλευθερία του χανόταν για πάντα, δίχως καμιά πειά έλπίδα μέλλουσής κι' έπιτυχούς δραπέ-

τεύσεως... Μὰ τί ήσαν όλα αυτά για τὸν Νίκ, εκείνη τη στιγμή; Τὸ πᾶν συγκεντρωνόταν τώρα στη μικρούλα και τρυφερή εκείνη ύπαρξη, την αίματωμένη κι' άναίσθητη στα στήθερά του μπράτσα, που από στιγμή σε στιγμή κινδύνευε ν' άφήση την πνοούλα της για πάντα... Τὸ πᾶν για τὸν Νίκ, ήταν να φτάση στο Μάδδικτων τὸ ταχύτερο, και να παραδώση στις φροντίδες του δυστυχισμένου πατέρα τὸ μοναχό και μισοπεθαμένο σπλάχνο του...

Τὸ Μάδδικτων ήταν τὸ κοντινότερο κατοικημένο μέρος... Μπρός για τὸ Μάδδικτων λοιπόν, άρκει να συνόταν ο μικρός φίλος, κι' ύστερα... «Υστερα άς χαλούσε ο κόσμος!»

Όρες πάλι ξαναπερπάτησε ο Νίκ, μέσα στο τούνελ κι' έξω από τὸ τούνελ κι' έξω από τὸν σκοτεινό δρόμο. Τὸ χιόνι στή χιονισμένη ζούγκλα. Τὸ χιόνι κι' ο βορρᾶς τὸν έξέσκιζαν τὸ πρόσωπο. Τὸ καμπουρίκο κορμί του άγκομαχούσε απ' την εξάντληση, και τὸ άναίσθητο, μισόνεκρο παιδάκι βάραινε διπλά στην άγκαλιά του. Μόλις είχε λίγες μπουκιές βάλει στο

στόμα του, περισσότερο άπό εικοσι άφρες είχε σκληρά περπατήσει, μὰ δεν έννοούσε καθόλου να σταθή: Τὸ παγωμένο κορμί του παιδιού, ζητούσε άπελπιμένα ιατρικές φροντίδες και λαχτάρα γονιῶν!

Κι' ο Νίκ περπατούσε βογώντας, περπατούσε φτύνοντας αίμα κι' άφρούς απ' την εξάντληση, περπατούσε σφίγγοντας με λαχτάρα στην άγκαλιά του τὸν Μπίλλυ...

Περπατούσε ο Νίκ άνεμοδαρμένος σαν λυσσάρικο σκυλλί, περπατούσε πρὸς τη σωτηρία του Μπίλλυ και πρὸς τὸ χαμό τὸν δικό του...

Περπατούσε, κι' όλο προχωρούσε, ο μελλοθάνατος Νίκ... Έφτασε, έπιτέλους... Μὰ τὸ στυγνὸ πρόσωπό του τὸ φώτιζε αήγη θεϊκή, και τὸ σκυφτό και πονεμένο κεφάλι του στεφανωνόταν από λάμψη Ιερή... Γουρλώνοντας τὰ μάτια του ο σκοπός, ούτε τὸ όπλο του πρότεινε, ούτε τη φρουρά φώναξε, ούτε ταιμουθιά έβγαλε... Άφησε τὸν μισοπεθαμένο Νίκ να περάση την πύλη, κι' όσοι φύλακες ή

φρουροί τὸν συναντούσαν στοὺς διαδρόμους, παραμέριζαν εύλαθικά, σαν νύνοιωθαν ότι στη θεληματική έπιστροφή του βαρυποινίτου Νίκ, κρυβόταν κάποιο μεγαλειώδες κι' έπιθλητικό μυστικό, κι' ότι ο άμορφος κι' άθέατος εκείνος όγκος, που σφιχτοκλεινόταν στην άγκαλιά του, ήταν κάτι τὸ «Άχραντο και Ύψηλό»...

Κι' ο Νίκ, σφίγγοντας με τὰ δόντια την ψυχή του, τραβούσε ίσα στο γραφεό του πατέρα, σούρνοντας τὰ πόδια του και σκοντάφτοντας διαρκώς...

Ο Νίκ είνε έπιστάτης των κτημάτων του κ. Γκέρλιγκτον τώρα — ύστερα από δύο χρόνια δηλαδή — κι' ο πὸ άφωσιωμένος και πιστός άκόλουθος του μικρού Μπίλλυ. Θά είχε νωρίτερα αὐτή τη θέση, μὰ ή γραφειοκρατικές διατυπώσεις —για την άπονουή χάριτος στον υπεράνθρωπο βαρυποινίτη Νίκ— είνε και στην Άμερική τόσο σχολαστικές, όσο και στα περισσότερα σχεδόν Κράτη τὸ κόσμου...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 **ΑΡ. ΤΗΛ. 25515**

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΛΑΥΒΙΤΟΥ.

ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΣ ΧΡΥΣΑΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
(ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ)
ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α
ΑΘΗΝΑΙ

Θά εῦρητε όλα τὰ Παρισινὰ Μοντέλλα και Τουάλ
Έργασία με γούστο, Εδουνειδικία και
με τιμάς λογικάς.
Μία έπισκεψις θά σας πείση.

ΚΑΛΙΣΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ίατρος Μαιευτήρ Γυναικολόγος
Όδὸς Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισατρείον, 3 1) 2—6

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Υψηλικοῦ τῆς **Όφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ**. Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1.60.

“ADANEZ”
25 — Καλλέργη — 25

Τὸ μεγαλειότερον ἀτελιὲ γυναικείων φορεμάτων. Έφαρμογή Ιεσώδης.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

“Όπως πάντοτε σε κάθε εποχή τὸ Κατὰ στήμα **ΑΚΡΟΠΟΛ**, ΕΡΜΟΥ 18 Α, παρουσιάζει τὰ καλύτερα υφάσματα και πωλεῖ δι' ένα μήνα με τὰς πλέον χαμηλάς τιμάς χάριν ρεκαλάας, ήτοι :

ΜΑΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ	
Μάλλινα Γκραντέ ο πήχυς	Δρ. 40
Μάλλινα Νατέ ο πήχυς	> 50
Μάλλινα Σάκκα ο πήχυς	> 55
Ός και κατ'όληλα δια ντεμι παλτά.	
Μάλλινα Ζιπ ο πήχυς	> 60
Μάλλινα Μπρίτα ο πήχυς Δρ. 70 και.	
ΜΑΛΙΝΑ ΕΠΙΛΑΦΟΡΙΩΝ	
Παλτά σπορ διπλόφασα ο πήχυς Δρ. 70	
Παλτά Άγγορά ο πήχυς	> 100
Παλτά Σωτοέλικα ο πήχυς	> 130
Παλτά σπορ έστρα ο πήχυς	> 150
Παλτά τουαλέτας Ντρα ο πήχυς	> 160
και Εσπρόντα από	
ΜΕΤΑΣΩΤΑ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ	> 160
Άγοράζοντες τὸ ἀνδρικό κομμάτι έπιτυχ.	
χάσετε τιμάς κομμάτις πωλήσεως.	
ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ	
Κάτσα μεταξωτή από καθαρόν μετάξιν Δρ. 65.	
Πρὸς τὸ συμφέρον σας έπισκεφθήτε τὸ Κε. ταιμπε ΑΚΡΟΠΟΛ .	

Τὸ άναίσθητο παιδάκι βάραινε στην άγκαλιά του...

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
τσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

**Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποδετήσεως.**

ΜΟΔΑ ΦΘΙΝΙΑ
ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ
ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΥΡΕΜΑΤ Α
ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58

παρελήφθησαν τὰ τελευταῖα Παριζιά-
νικα Μοντέλλα, εἰς πλουσίαν συλλογὴν
χειμερινῶν ὑφασμάτων, ἥτοι :

Παλὰ σπῶρ μάλλινα ἀπὸ δρχ. 550.—
Παλὰ μὲ γουβνες μάλ-
λινα » » 850.—
Παλὰ Ντρά μὲ γου-
βνες » » 1250.—
Παλὰ δερμάτινα λούτρ » » 1500.—
Ταγιέρ μὲ ὑφάσματα
Ἀγγλίας » » 650.—
Φορέματα μεταξωτὰ.. » » 550.—
Φορέματα μάλλινα . . . » » 350.—
Ρόμπες φανελλένιες.. » » 175.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ.. » » 250.—

Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας ὥς καὶ
ἐπιδιορθώσεις, Παραδόσεις αὐθημερόν.
Ἔργασια ἡγγυημένη.

ο Μέγα Βραβείον τῆς Διεθνoῦς Θεσεως Θεσσαλονίκης Ελαθoν Γερμανικαὶ Βαφαὶ Φορεμάτων TI. 'Ο Βορονῶφ τῶν παλῶν φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ ARTI.

Ὁ Βορονώφ τῶν παλίων φορ-
μάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ
ARTI.

Κάθε Κοσμική καὶ Κοκέτα Κυρία
προτιμᾷ τὰ Μαλλιά τοῦ

ΜΠΟΝ ΠΑΣΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΕΠΕΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ : ΤΑ ΛΕΠΤΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ
 Πωλούνται εις πλουσιωτάτην συλλογήν στερεῶν χρωμάτων
Δὲν προσβάλλονται ἀπὸ τὸν σκῶρον
καὶ ζυγίζουσι ἀκριβῶς 50 γραμμάρια

Δ. ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ, Ἑρμοῦ 13, Ἀθήναι.
 ΜΑΓΠΙΩΡΑΣ ΚΑΙ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ἑρμοῦ 17, Ἀθήναι.
 Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ἑρμοῦ 17, Ἀθήναι.
 ΕΥΘ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ, Εὐαγγελιστρίας 30Β, Ἀθήναι.
 ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, Αἰόλου καὶ Σταδίου, Ἀθήναι.
 Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, Καλαμιῶτου 15Α, Ἀθήναι.

Γεν. αντιπρ. Κ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ και Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ, Κλειτού 4β, Αθήναι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ
ΚΑΡΑΚΑΣ

29 Μιλτιάδου καὶ Νικίου 13B

Πάροδος Αΐδλου — ΔΘΗΝΑΙ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
Ἰδιαίτερον τμήμα ἐπισκευῆς ὀμβρελλῶν

23-605

Στείλατέ μου την υποσημειωμένη
 σας δια να καθοδηγήσει την
 υπηρεσίαν μου πῶς πλένουν μέλο

Პ Რ Ს Ტ Უ Ფ

τὰ ἀσπρόρρουχα· μάλλινα
καὶ μελαχλωά.

Τηλεφωνικά 23-605 ή γραφείο
ΤΖΟΥΡΟΝ ή ΚΑΡΡΑΝ ΠΛ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ 9

DENTOL

Ἐὰν θέλετε νὰ πᾶς θαυμάζουν
γιὰ τὸ ὥραιο καὶ καλλιτεχνικὸ σας
κτένισμα ἐπισκεφθῆτε τὸν Οἶκον
καλλονῆς Γ. Μιλάνοῦ, στὸν ὁ-

ποιόν εκτελούνται δοντοπλυσόν, με-
ξαμπλή, μετ' αφθάστου επιτηδεύ-
τητος και γούστου.

Επίσης εκτελείται PERMA-
NENTE μετ' μηχανήματος, τε-
λείου συστήματος, και άνευ μηχανή-
ματος με τὸ ἑξάφρετον εὐρωπαϊ-
κὸν φάρμακον

PERBASILE
μεγάλης διαρκείας ἀμφότερα.
Γ. ΜΙΛΑΝΟΣ
Καραγεώργη Σερβίας 3 6'
Ἀρ. τηλ. 23—491

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

*Ιατρός Δερματολόγος
 *Επί δεκαεξαιτίαν *Επιμελητής της
 Ιδιαίτερας Κλινικής του Καθηγητού
 κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
 *Οδός Κεφαληνίας καὶ Τεγείας 1
 *Ὡρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικόν Κατάστημα Σιδηρικών. Σχετικές πληροφορίες δίδονται εις τὰ Γραφεία μας, Λέκκα 7, Ἀθήναι.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρ-
χουν αἱ ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βο-
ταὶ καὶ «ARTI», μὲ τὰς ὁποίας δύνα-
σθε νὰ βόκητε μόναι σας τὰ πα-
λῆά σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
νετε καινούρια καὶ μοντέρνα. Πῶς
λοιπὸν στὰ Φαρμακεία καὶ Ἑμπο-
ρικὰ. Ἀντιπροσωπεία : Ἀθῆναι
Λέκκα 21Α, Θεσσαλονίκη : Ἑρμο-
16Α.

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον
 με τὰς γνησίας Γερμανικὰς Βα-
 φὰς ARTI. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
 κεία καὶ Ἐμπορικά.

“Ολα έρχονται καὶ παρέρχονται
πλὴν τῶν Γερμανικῶν Βαφῶν
ARTI, διότι δ,τι βάζουν δὲν ξεβά-
φει ποτέ.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α. Ε.

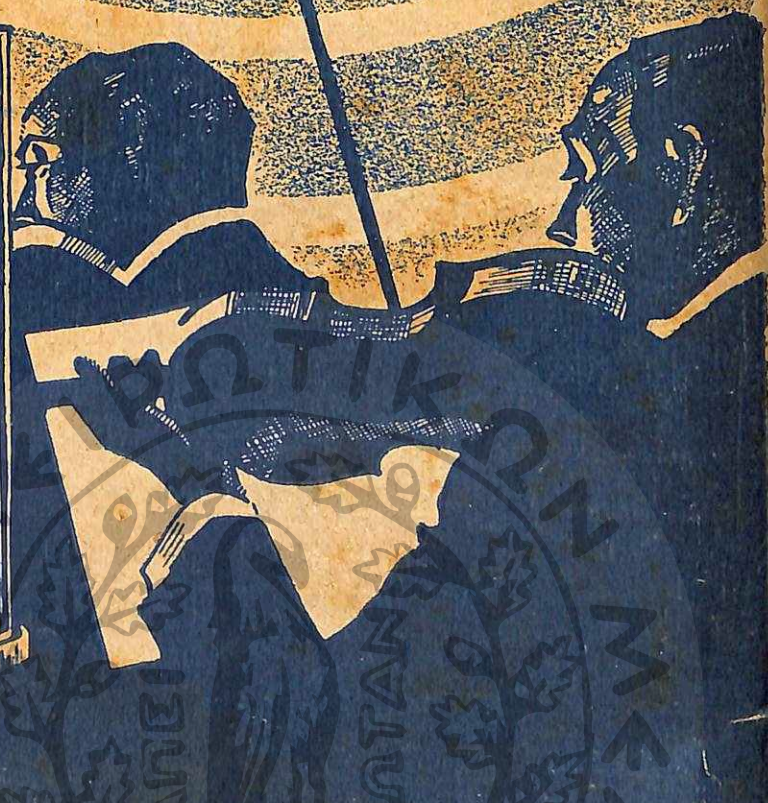
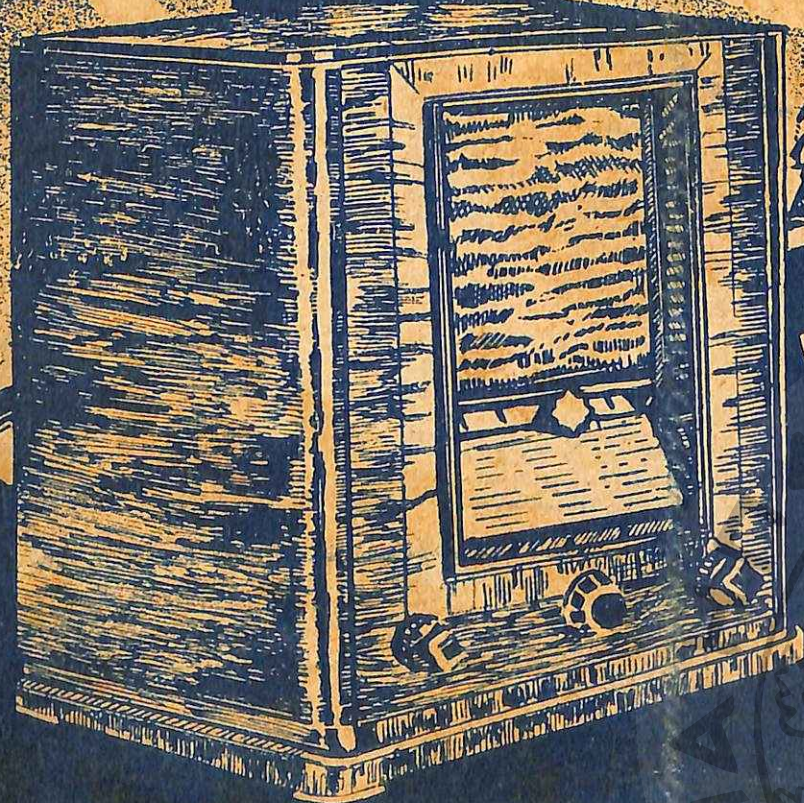
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7
ΔΡ. ΤΗΛ. 21.400

ΕΡΜΟΥ 21
ΑΡ. ΤΗΛ. 23.861

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΔΙ'
ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ. - ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΠΛΕΟΝ
ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ.

ΕΡΩΤΙΚΗ
ΕΠΕΛΕΥΣΗ ΜΕΡΩΝ
ΜΕ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΤΕΛΕΦΟΥΝΚΕΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε
5 ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΣ Α.Ρ.Α.
26 ΤΣΙΜΙΣΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ